IAN FLEMING

007

JAMES BOND

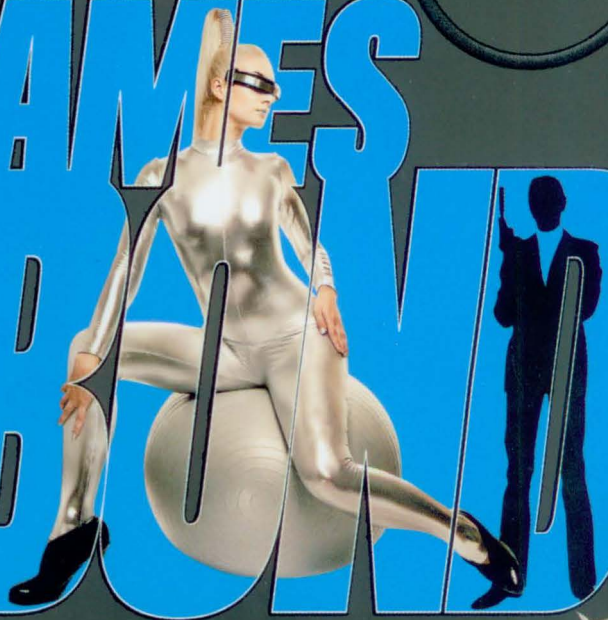

MOONRAKER

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECTIILE CANCAN

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional.

Este de asemenea autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND[007]

Moonraker

Traducere din limba engleză şi note de
Anacaona Mîndrilă-Sonetto

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

Racheta Moonraker
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright
© Glidrose Productions Ltd, 1955
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN
Moonraker / Ian Fleming ; trad.: Anacaona Mîndrilă-Sonetto. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92558-3-4
I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)
821.111-31=135.1

Partea întâi – Luni

Capitolul 1

Documente secrete

Cele două pistoale de calibrul .38 bubuiră simultan.

Pereții încăperii subterane preluară zgomotul tunător şi-l plimbară între ei încoace şi-ncolo, până când se lăsă tăcerea. James Bond privi cum fumul e absorbit de la ambele capete ale încăperii spre mijlocul ei, unde se afla ventilatorul Ventaxia. Amintirea, imprimată în mâna-i dreaptă, a felului în care scosese arma şi trăsese cu o mişcare continuă dinspre stânga îl făcea încrezător. Extrase magazia pistolului Colt Detective Special şi aşteptă, cu arma îndreptată cu gura spre podea, în timp ce instructorul străbătu cei douăzeci de metri care-i despărțeau, în penumbra galeriei. Bond văzu că acesta zâmbea cu gura până la urechi.

– Refuz să cred, spuse el. Data trecută ți-am venit de hac!

Instructorul ajunse lângă el şi replică:

– Eu sunt în spital, dar dumneavoastră sunteți mort, domnule!

Ținea într-o mână ținta, conturul părții superioare a unui corp omenesc, iar în cealaltă, o fotografie Polaroid, de mărimea unei cărți poştale ilustrate. I le oferi lui Bond şi împreună se întoarseră spre masa din spatele lor, pe care se afla o lampă de birou cu abajur verde şi o lupă mare.

Bond luă lupa şi se aplecă asupra fotografiei. Era făcută cu blițul şi-l înfățişa pe el. În jurul

mâinii sale drepte se vedea imaginea neclară a unei flăcări albe. Orientă cu grijă lupa asupra jumătății stângi a hainei sale negre. În dreptul inimii, chiar în mijloc, se vedea o luminiță cât vârful unui ac.

Fără să scoată o vorbă, inspectorul așeză sub lampă ținta cea mare și albă, cu conturul omului pe ea, având pe post de inimă un cerc negru, cu diametrul de vreo opt centimetri. Imediat sub cerc, cu un centimetru mai la dreapta, se vedea gaura făcută de glonțul lui Bond.

— Intrare prin partea stângă a peretelui stomacului, ieșire prin spate, comentă instructorul cu satisfacție.

Luă un creion și scrise repede ceva pe latura țintei, apoi rosti impasibil:

— Douăzeci de trageri, și socotesc că-mi datorați șapte lire și șase șilingi.

Râzând, Bond numără câteva monede.

— Lunea viitoare dublăm miza, spuse el.

— N-am nimic împotrivă, replică instructorul. Dar, domnule, nu puteți învinge mașinăria! Iar dacă vreți să intrați în echipa pentru trofeul Dewar, ar trebui să lăsăm pistoalele de .38 să se odihnească o vreme și să petrecem câtva timp cu Remingtonul. Cartușul cel nou, acela lung de .22, care abia a fost lansat, va însemna cel puțin 7 900 din 8 000 de trageri posibile ca să câștigi. Va trebui să trimiteți majoritatea gloanțelor în cercul din mijloc, care-i doar cât un șiling când îl ai chiar în față; la o sută de metri nici măcar nu există!

— Trofeul Dewar poate să se ducă la naiba! declară Bond. Banii dumitale mă interesează.

Goli gloanțele rămase netrase din magazia pistolului în căușul palmei și le așeză pe masă, împreună cu arma.

— Ne vedem luni. La aceeași oră?

— Ora zece e foarte bine, domnule, spuse instructorul apăsând cele două clanțe ale ușii de fier.

Zâmbi în urma lui Bond, al cărui spate dispăru curând pe treptele de beton ce duceau la parter. Îl mulțumea cum trăsese, dar nici nu-i trecea prin minte să-i spună că e cel mai bun țintaș din Serviciu. Numai lui M. îi era îngăduit să știe acest lucru, și șefului său de cabinet, căruia avea să i se ceară să noteze scorurile tirului din ziua aceea în dosarul confidențial al lui Bond.

Acesta deschise ușa capitonată cu postav verde de la capătul de sus al scării subsolului și se îndreptă spre liftul care avea să-l ducă la etajul al optulea al clădirii înalte și cenușii din apropiere de Regent's Park, sediul Serviciului Secret. Îl mulțumea scorul obținut, dar nu era mândru de el. Degetul arătător al mâinii drepte, cu care apăsa trăgaciul, îi tresări ușor în buzunar în timp ce se întreba cum să obțină acel strop de viteză în plus care i-ar permite să învingă mașinăria cea complicată care-i punea brusc ținta în față timp de numai trei secunde, trăgea în el cu un glonț orb de calibrul .38 și-l țintea cu un fascicul subțire de lumină, pe care-l fotografia simultan, în timp ce el stătea în mijlocul cercului desenat cu creta pe pardoseală și trăgea.

Ușile liftului se deschiseră cu un oftat și Bond intră. Liftierul simți mirosul de cordită pe care-l emana. Agenții miroseau așa de fiecare dată când se întorceau din galeria de tragere. Îi plăcea, fiindcă-i amintea de armată. Apăsă butonul pentru etajul opt și-și sprijini ciotul brațului stâng de mânerul de control.

„Dacă măcar lumina ar fi mai bună!" își spuse Bond. Dar M. insista ca toate tragerile să se efectueze în condiții de mediu proaste. Lumina slabă și o țintă care trăgea la rândul ei în tine constituiau cea mai bună aproximare a condițiilor din realitate. „Ciuruitul sistematic al unei bucăți de carton nu dovedește nimic", spunea introducerea formulată de M. a Manualului tacticilor de apărare cu arme de foc mici.

Liftul opri; păşind pe coridorul zugrăvit în verdele spălăcit, preferat de Ministerul Lucrărilor Publice, şi intrând în lumea agitată a funcţionarelor cu dosare în braţe, a uşilor care se deschideau şi se închideau şi a telefoanelor cu sonerie în surdină, Bond îşi goli mintea de toate gândurile legate de tragere şi se pregăti pentru activităţile normale ale unei zile de rutină la Sediu.

Merse până la ultima uşă de pe dreapta, la fel de anonimă ca toate celelalte pe lângă care trecuse. Fără numere. Dacă aveai treabă la etajul opt şi biroul tău nu se afla la acel etaj, venea cineva care te ducea la încăperea corespunzătoare şi te conducea înapoi la lift după ce terminai.

Bond bătu la uşă şi aşteptă. Se uită la ceas: unsprezece. Zilele de luni erau un iad. Avea de procesat dosare de tot felul, adunate vreme de două zile. Şi, în general, sfârşitul de săptămână era o perioadă agitată în străinătate. Apartamentele goale erau jefuite. Oamenii erau fotografiaţi în posturi compromiţătoare. „Accidentele" rutiere arătau mai autentic şi erau anchetate mai superficial în toiul măcelului de weekend de pe şosele. Sacii de corespondenţă săptămânali de la Washington, Istambul şi Tokio sosiseră precis şi fuseseră sortaţi; poate că unul conţinea ceva pentru el.

Uşa se deschise şi Bond îşi savură clipa zilnică de plăcere prilejuită de faptul că avea o secretară frumoasă.

— Bună dimineaţa, Lil!

Căldura atent dozată a zâmbetului ei coborî cu vreo zece grade.

— Daţi-mi haina aceea, replică ea. Duhneşte a cordită. Şi nu-mi spuneţi Lil! Ştiţi că detest asta.

Bond îşi scoase haina şi i-o dădu.

— Orice persoană botezată cu numele Loelia Ponsonby ar trebui să se obişnuiască cu nume de alint.

Se opri lângă masa ei de lucru din mica anticameră pe care reușise, cumva, s-o facă să arate ceva mai umană decât un birou și o privi cum îi agață haina de rama de fier a ferestrei deschise.

Era o femeie înaltă și oacheșă, cu o frumusețe rezervată, fără cusur, căreia războiul și cei cinci ani petrecuți în Serviciu îi împrumutaseră o undă de severitate. Bond își spuse pentru a suta oară că, dacă nu se mărită curând sau nu-și ia un amant, atitudinea ei de autoritate calmă ar putea să se transforme foarte ușor în cea a unei fete bătrâne, iar ea va intra în rândurile armatei de femei care s-au căsătorit cu cariera lor.

Îi și spusese acest lucru, deseori, și atât el, cât și ceilalți doi membri ai Secției 00 îi atacaseră cu hotărâre virtutea. Ea îi tratase pe toți trei cu aceeași atitudine maternă calmă (pe care o definiseră în sinea lor drept frigiditate, ca să-și salveze orgoliul), iar a doua zi avusese mici gesturi de atenție și bunătate față de ei, ca să arate astfel că, la drept vorbind, e vina ei și că i-a iertat.

Cei trei agenți nu știau însă un lucru: că era îngrijorată de moarte când ei se aflau în pericol și că-i iubea la fel de mult pe toți trei, dar n-avea nicio intenție de a se lega afectiv de niciun bărbat care putea să moară peste o săptămână. Și, sincer vorbind, un post în Serviciul Secret era o formă de sclavie. Dacă erai femeie, nu-ți mai rămânea mare lucru de oferit altor relații. Pentru bărbați era mai ușor – le oferea o scuză pentru aventurile amoroase fragmentare. Pentru ei, căsătoria, copiii și familia nici măcar nu intrau în discuție, dacă era să fie de vreun folos „pe teren", cum spunea eufemismul comod. Pentru femei însă, o relație de dragoste în afara Serviciului însemna să devii automat „un risc pentru securitate" și, în ultimă instanță, aveai de ales între demisia din Serviciu și o viață normală, pe de o parte, și concubinajul perpetuu cu Coroana și cu Patria, pe de altă parte.

Loelia Ponsonby ştia că a ajuns la un pas de momentul deciziei şi toate instinctele îi spuneau să iasă din Serviciu. Dar în fiecare zi, dramatismul şi romantismul lumii ei, o lume a faptelor eroice şi a primejdiei, o ţintuiau şi mai tare în tovărăşia celorlalte fete de la sediu şi-n fiecare zi părea tot mai greu să trădeze, prin demisie, figura paternă în care se transformase pentru ea Serviciul.

Deocamdată era una din cele mai invidiate fete din clădire şi membra micului grup de secretare principale care aveau acces la cele mai tainice secrete ale Serviciului – celelalte fete le numeau pe la spate „Pearls and Twinset"[1], cu referire ironică la presupusa lor proveniență din Kensington – şi, în opinia Serviciului de personal, destinul ei peste douăzeci de ani avea să constea într-un singur rând scris cu litere aurite la capătul listei de distincții alcătuită de Anul Nou, printre decorațiile acordate oficialităților din Comisia Piscicolă, din Serviciul Poştal şi de la Institutul Femeilor, spre sfârşitul decorațiilor Ordinul Imperiului Britanic: „Domnişoara Loelia Ponsonby, Secretară principală în Ministerul Apărării".

Se îndepărtă de fereastră. Purta o bluză în dungi roz-bombon cu alb şi o fustă uni, bleumarin. Bond zâmbi ochilor ei cenuşii şi rosti:

— Îți spun Lil doar lunea, iar în restul săptămânii, domnişoară Ponsonby. Dar n-am să-ți spun niciodată Loelia – sună ca numele unui personaj indecent dintr-un limerick[2]. Am vreun mesaj?

[1] Literal, „Perle şi compleu tricotat" – „twinset" se referă la un compleu alcătuit dintr-o bluză tricotată strâmtă, fără mâneci, şi un jerseu asortat; purtat cu un şirag de perle, constituie o ținută clasică elegantă în Marea Britanie.

[2] Poezie umoristică absurdă, alcătuită din cinci versuri.

— Nu, răspunse ea scurt, apoi se înmuie şi adăugă: Dar aveţi pe birou un morman de hârtii. Nimic urgent, numai că-s al naibii de multe. O, şi radioşanţul parfumat spune că zero-zero opt a scăpat. E în Berlin, se odihneşte. Nu-i minunat?

Bond îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Când ai aflat?

— Acum o jumătate de oră.

Bond deschise uşa ce dădea spre biroul cel mare, cu trei mese de lucru, şi o închise în urma lui. Se duse la fereastră şi rămase acolo câteva clipe, privind verdele de sfârşit de primăvară al copacilor din Regent's Park. Aşadar, Bill a reuşit până la urmă! Până la Peenemunde şi retur. Odihna în Berlin suna prost; pesemne că era într-o stare jalnică. Îşi spuse că va trebui să aştepte veşti din singurul loc din clădire de unde se scurgeau informaţii – toaleta femeilor, numită de personalul furios şi neputincios al Serviciului de securitate „radioşanţul parfumat".

Cu un oftat, Bond se aşeză la masa de lucru, trăgând spre el tava cu dosare cafenii marcate cu steaua roşie ce însemna „strict secret". „Şi cu 0011 cum rămâne?" se întrebă el. Trecuseră două luni de când dispăruse în „kilometrul murdar" din Singapore. De atunci nu se mai auzise absolut nimic despre el, pe când Bond, agentul 007, cu vechimea cea mai mare în rândul celor trei agenţi ai Serviciului care-şi câştigaseră indicativul cu doi de zero, şedea la masa lui de lucru confortabilă, ocupându-se de hârţoage şi flirtând cu secretara lor.

Ridică din umeri şi deschise hotărât primul dosar din teanc. Înăuntru se afla o hartă detaliată a sudului Poloniei şi a nord-estului Germaniei, a cărei caracteristică distinctivă era o linie roşie neregulată ce făcea legătura între Varşovia şi Berlin. Mai exista şi un raport lung, bătut la maşină, cu titlul: „Coridorul principal: un traseu

consacrat de fugă din Europa de Est în Europa Occidentală".

Bond scoase din buzunar portțigaretul din alamă roşie şi bricheta Ronson neagră şi le aşează pe masă, lângă el. Aprinse o țigară – din cele cu tutun macedonean şi trei cercuri aurii pe filtru, produse pentru el de magazinul Morland din strada Grosvensor –, după care se aşează mai bine pe scaunul tapițat pivotant şi se apucă să citească.

Era începutul unei zile de rutină tipice pentru el. Doar de două, trei ori pe an se întâmpla să apară câte o misiune în care era nevoie de capacitățile lui aparte. În restul anului avea îndatoririle unui funcționar public cu vechime şi cu un serviciu uşor – program de lucru elastic, aproximativ între zece dimineața şi şase după-amiaza; prânzul luat de obicei în cantina Serviciului, seri petrecute jucând cărți alături de câțiva prieteni apropiați sau la Crockford sau făcând dragoste, cu o pasiune rece, cu una din trei femei măritate, cu înclinații similare, iar sfârşitul de săptămână petrecut jucând golf la mize mari, la unul din cluburile din apropierea Londrei.

Nu-şi lua vacanțe, dar în general primea un concediu de două săptămâni la sfârşitul fiecărei misiuni – în plus față de eventualul concediu medical necesar. Câştiga 1 500 de lire sterline pe an, salariul unui funcționar principal din serviciul civil, şi avea în plus un venit personal de 1 000 de lire pe an, scutit de impozite. Când se afla în misiune putea să cheltuiască după placul inimii, aşa că în celelalte luni ale anului putea să trăiască foarte bine din venitul net de 2 000 de lire.

Avea un apartament mic, dar confortabil în apropiere de King's Road, o menajeră scoțiană vârstnică – o comoară pe nume May – şi un automobil sport Bentley din 1930, cu patru cilindri în V, cu compresor electric, pe care avea grijă să-l

menţină reglat de experţi, aşa că, dacă voia, putea să atingă o sută şaizeci de kilometri la oră.

Pe aceste lucruri îşi cheltuia toţi banii şi nutrea ambiţia de a avea cât mai puţini în bancă în momentul când va fi ucis – lucru care avea să se întâmple, după cum îşi dădea seama când era deprimat, înaintea vârstei statutare de patruzeci şi cinci de ani.

Încă opt ani până când va fi scos automat de pe lista agenţilor cu indicativ 00 şi va primi un post de funcţionar la sediu. Cel puţin opt misiuni grele. Probabil şaisprezece. Poate douăzeci şi patru. Prea multe!

Până să termine de memorat detaliile „Coridorului principal", în scrumiera mare de sticlă se aflau deja cinci mucuri de ţigară. Bond luă un creion roşu şi parcurse cu privirea lista de distribuţie de pe copertă. Lista începea cu M., urmau şefii de departament, apoi cam o duzină de litere şi cifre, iar la urmă, „00". Bifă îngrijit în dreptul indicativului, îl semnă cu cifra 7 şi aruncă dosarul în tava „Documente de trimis".

Era ora douăsprezece. Bond luă următorul dosar din teanc şi-l deschise. Venea de la Divizia de spionaj radio a NATO, „Strict în scopul informării", şi purta titlul „Semnături radio". Bond trase spre el restul teancului şi aruncă o privire pe prima pagină a fiecărui dosar. Titlurile erau acestea:

„Inspectoscopul – un aparat pentru detectarea contrabandei";

„Filopon – un drog criminal japonez";

„Posibile ascunzişuri în trenuri. Nr. II: Germania";

„Metodele Smerş. Nr. 6: Răpirea";

„Traseul cinci spre Beijing";

„Vladivostok: O misiune de recunoaştere fotografică efectuată de avionul american Thunderjet".

Pe Bond nu-l surprindea amestecul ciudat de informații pe care i se cerea să le digere. Secția 00 a Serviciului Secret nu era interesată de operațiunile curente ale altor secții și departamente, ci doar de informațiile generale care puteau fi utile sau instructive pentru singurii trei agenți ai Serviciului în ale căror îndatoriri intra asasinatul – cei cărora li se putea ordona să omoare. Nu exista nimic urgent sau imperios în aceste dosare. Lui Bond și celor doi colegi ai lui li se cerea numai să noteze numărul dosarelor pe care considerau că ar trebui să le citească și ceilalți doi, când reveneau la sediu. După ce Secția 00 termina cu lotul curent, dosarele urmau să ajungă la destinația finală, în Arhivă.

Bond reveni la documentul primit de la NATO și citi:

„Maniera aproape inevitabilă în care individualitatea este revelată de tipare de comportament minuscule este demonstrată de caracteristicile de neșters ale «pumnului» fiecărui operator radio. «Pumnul», adică modul de a lovi cu degetul emițătorul telegrafic pentru transmiterea mesajelor, este distinctiv și poate fi recunoscut de cei cu experiență în primirea mesajelor. De asemenea, poate fi măsurat cu ajutorul unor mecanisme foarte sensibile. Ilustrare: în 1943, Biroul de informații radio al Statelor Unite a folosit acest fapt pentru a depista o stație de transmisie inamică din Chile, al cărei operator era «Pedro», un tânăr neamț. Când poliția din Chile a înconjurat stația, «Pedro» a fugit. Un an mai târziu, experții în ascultare au depistat un nou transmițător ilegal și au putut să-l recunoască pe «Pedro» în persoana operatorului. Acesta transmitea cu mâna stângă, pentru a-și deghiza «pumnul», dar deghizarea nu a fost eficace și el a fost capturat.

Recent, Serviciul de cercetare radio al NATO a făcut experimente cu o formă de «aparat de

bruiaj» care poate fi prins la încheietura mâinii operatorului, cu scopul de a afecta extrem de uşor centrii nervoşi care controlează musculatura mâinii. Totuşi, ..."

Pe masa de lucru a lui Bond se aflau trei telefoane: unul negru, pentru convorbiri externe, unul verde, al biroului şi unul roşu, destinat numai lui M. şi şefului de cabinet al acestuia. Liniştea din încăpere fu întreruptă de zbârnâitul familiar al telefonului roşu. Era şeful de cabinet al lui M.

— Poţi veni până sus? întrebă vocea plăcută.

— M.? întrebă Bond.

— Da.

— Ai idee pentru ce?

— A spus doar că, dacă eşti aici, ar vrea să te vadă.

— În regulă, replică Bond şi puse receptorul în furcă.

Îşi recuperă haina, îi spuse secretarei că merge la M. şi că nu trebuie să-l aştepte, ieşi din birou şi porni pe coridor, spre lift. În timp ce aştepta liftul, se gândi la celelalte ocazii când telefonul cel roşu spărsese brusc liniştea în toiul unei zile pustii, îl scosese dintr-o lume şi-l introdusese în alta. Ridică din umeri. Luni! Ar fi trebuit să se aştepte la probleme. Liftul sosi; urcă şi ceru:

— La nouă.

CAPITOLUL 2

Regele columbitului

Etajul nouă era ultimul etaj al clădirii. Cea mai mare parte era ocupată de departamentul Comunicații, echipa de operatori aleşi pe sprânceană din diferitele servicii şi care avea un singur interes: lumea microundelor, petele solare şi ionosfera. Deasupra lor, pe acoperişul plat, se aflau trei structuri ca nişte catarge scunde şi groase, alcătuind una din cele mai puternice antene de transmisie din Anglia, explicată pe placa îndrăzneață de bronz din holul de la intrare ce conținea lista ocupanților prin cuvintele „Radio Tests Ltd.". Restul locatarilor declarați erau „Universal Export Co.", „Delaney Bros. (1940) Ltd.", „Corporația Omnium" şi „Informații Domnişoara E. Twining, OBE[1]".

Domnişoara Twining era o persoană în carne şi oase. Cu patruzeci de ani în urmă fusese şi ea o Loelia Ponsonby. Acum, pensionară, şedea într-un mic birou de la parter şi-şi petrecea zilele rupând circulare, plătind ratele şi impozitele chiriaşilor ei fantomatici şi trimițând politicos la plimbare agenții de vânzări şi oamenii care voiau să exporte ceva sau să-şi dea radioul la reparat.

La etajul al nouălea era întotdeauna foarte linişte. Când Bond coborî din lift, făcu la stânga şi

[1] Abreviere de la Order of the British Empire (Ordinul Imperiului Britanic), distincție britanică.

porni pe coridorul cu mochetă moale spre uşa capitonată cu postav verde ce dădea spre birourile lui M. şi ale personalului acestuia, singurul sunet pe care-l auzi era un ţiuit subţire şi ascuţit, atât de slab că aproape trebuia să ciuleşti urechea ca să-l sesizezi.

Deschise uşa cea verde fără să bată la uşă, înaintă pe culoar până la penultima uşă şi intră. Domnişoara Moneypenny, secretara personală a lui M., ridică privirea de pe clapele maşinii de scris şi-i zâmbi. Se plăceau reciproc şi ea ştia că Bond îi admiră frumuseţea. Purta o cămaşă cu acelaşi model ca al secretarei lui, dar cu dungi albastre.

— Uniformă nouă, Penny? glumi el.

— Loelia şi cu mine avem aceeaşi iubită micuţă, zise ea râzând. Am dat cu banul şi eu m-am ales cu albastrul.

Prin uşa deschisă a încăperii alăturate se auzi o pufnitură. Şeful de cabinet, un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu Bond, ieşi cu un zâmbet sardonic pe chipul palid şi extenuat.

— Lăsaţi taclalele, spuse el. M. aşteaptă. Luăm prânzul împreună după aceea?

— Sigur, răspunse Bond.

Se întoarse spre uşa aflată alături de masa de lucru a domnişoarei Moneypenny, intră şi o închise în urma lui. Deasupra uşii se aprinse un bec verde. Domnişoara Moneypenny se uită la şeful de cabinet şi ridică din sprâncene. Acesta clătină din cap.

— Nu cred că e o chestiune de serviciu, Penny. Mi-a cerut să-l chem aşa, din senin.

Se întoarse în camera lui şi-şi văzu mai departe de lucru.

Când Bond intră, M. şedea la masa lui mare de lucru şi-şi aprindea pipa. Făcu un semn vag cu chibritul aprins spre scaunul din faţa lui, iar Bond se aşeză. M. îl privi iscoditor prin fum,

aruncă cutia de chibrituri pe suprafața pustie a mesei, îmbrăcată în piele roşie, şi-l întrebă brusc:

— Ai avut un concediu plăcut?

— Da, domnule, mulțumesc.

— Văd că încă mai eşti bronzat, remarcă M. cu un aer vădit dezaprobator.

La drept vorbind, nu-l invidia pe Bond pentru vacanța care fusese în parte convalescență; unda de critică venea de la puritanul şi iezuitul care sălăşluieşte în toți liderii.

— Da, domnule, replică Bond neutru. E foarte cald în apropiere de Ecuator.

— Într-adevăr. O odihnă binemeritată. (Îngustă pleoapele fără pic de umor.) Sper că n-o să te țină prea mult bronzul. Bărbații arşi de soare în Anglia mă fac mereu suspicios. Ori n-au serviciu sau treabă de făcut, ori se bronzează la solar.

Făcu un semn smucit în lateral cu pipa, ca să indice închiderea subiectului, apoi băgă coada pipei între dinți şi trase din ea distrat. Se stinse-se. Luă chibriturile şi pierdu câtva timp reaprinzând-o. În cele din urmă spuse:

— Se pare că până la urmă vom primi aurul acela. S-a discutat despre Tribunalul de la Haga, dar Ashenheim e un avocat excelent.[1]

Timp de câteva clipe se lăsă tăcerea. M. privea lung căuşul pipei. Prin ferestrele deschise se auzea huruitul îndepărtat al traficului londonez. Un porumbel ateriză pe unul din pervazuri, fâlfâind din aripi, dar plecă imediat.

Bond încerca să citească ceva pe fața tăbăcită de vreme pe care o cunoştea atât de bine şi spre care se îndrepta o parte atât de mare din loialitatea lui, dar ochii cei cenuşii erau calmi, iar mica venă care pulsa pe tâmpla dreaptă întotdeauna

[1] (Nota redacției americane) Referire la misiunea anterioară a lui Bond, descrisă în romanul *Pe cine nu laşi să moară...*, de același autor.

când M. era încordat nu dădea niciun semn de viață.

Dintr-o dată, Bond presupuse că M. era stingherit. Avea impresia că nu știe cum să înceapă. Voia să-l ajute, așa că-și schimbă poziția pe scaun și încetă să-l mai privească. Se uită în jos, la propriile mâini, și-și făcu de lucru într-o doară cu o unghie ciobită.

— Lucrezi la ceva anume în momentul de față, James? întrebă M. pe un ton neutru.

„James"! Asta era ceva neobișnuit. M. folosea rareori nume de botez în această încăpere.

— Numai hârtii și activitățile obișnuite. Doriți să-mi cereți ceva, domnule?

— La drept vorbind, da, răspunse M. încruntându-se. Însă n-are absolut nimic de a face cu Serviciul. E o chestiune aproape personală. Mă gândeam că poate-mi vei da o mână de ajutor.

— Desigur, domnule!

Bond era ușurat, de dragul lui M., că gheața fusese spartă. Poate că vreo rudă a bătrânului dăduse de necaz și acesta nu voia să ceară favoruri de la Scotland Yard. Șantaj, poate. Sau droguri. Era încântat că M. îl alesese pe el. Firește că se va ocupa de problemă! M. era absolut de neclintit cu privire la proprietatea și personalul guvernului; cu siguranță că a-l folosi pe Bond într-o chestiune personală îi părea totuna cu a fura banii guvernului.

— M-am gândit eu că vei accepta, zise M. răguşit. N-o să-ți ia prea mult timp. O seară ar trebui să fie de ajuns.

După o scurtă pauză, continuă:

— Să vedem. Ai auzit cumva de Sir Hugo Drax?

— Firește, domnule! replică Bond, surprins de nume. Nu poți deschide un ziar fără să citești ceva despre el. Sunday Express are o serie de articole care-i descriu viața. Extraordinară poveste!

— Ştiu, spuse M. scurt. Prezintă-mi doar faptele aşa cum le vezi. Aş vrea să ştiu dacă versiunea ta corespunde cu a mea.

Bond se uită pe fereastră câteva clipe ca să-şi adune gândurile. Lui M. nu-i plăceau lucrurile spuse la întâmplare. Îi plăceau relatările cu detalii complete, fără „hm" şi fără „ăă". Fără idei adăugate la urmă şi fără ocolişuri. În cele din urmă spuse:

— Ei bine, domnule, în primul rând, omul ăsta e un erou naţional. Publicul îl îndrăgeşte. Presupun că intră în aceeaşi categorie cu Jack Hobbs[1] sau Gordon Richards[2]. Oamenii obişnuiţi îl iubesc sincer. Consideră că e unul dintre ei, dar într-o versiune mai glorificată. Un fel de supraom. Nu arată cine ştie ce bine, date fiind cicatricele de pe urma rănilor din război, şi e cam gălăgios şi ostentativ, dar lor le place asta. Îl face să arate ca un Lonsdale, dar mai din clasa lor. Le place că prietenii îi spun „Hugger"[3] Drax. Asta îl face să pară amuzant şi bănuiesc că le trezeşte un fior femeilor. Şi când te gândeşti la ceea ce face pentru ţară, din propriul buzunar şi depăşind cu mult ceea ce pare capabil să realizeze orice guvern, e extraordinar că nu insistă să-l facă prim-ministru.

Bond văzu cum ochii cei reci devin şi mai reci, dar era hotărât să nu lase ca admiraţia faţă de realizările lui Drax să-i fie atenuată de bărbatul mai vârstnic.

— În definitiv, domnule, continuă el logic, se pare că datorită lui, ţara aceasta va fi ferită de

[1] Sir John Berry Hobbs (1882–1963), cunoscut sub numele de Jack Hobbs, jucător de crichet în echipa comitatului Surrey şi în cea a Angliei. Era renumit pentru modestia sa extremă.

[2] Sir Gordon Richards (1904–1988), jocheu englez, considerat de regulă cel mai mare jocheu din lume. Rămâne şi astăzi singurul jocheu înnobilat cu rangul de cavaler.

[3] „Cel care îmbrăţişează".

război ani mulți. Și nu se poate să fie trecut cu mult de patruzeci de ani. Simt față de el ceea ce simte majoritatea oamenilor. Și mai este și misterul adevăratei sale identități. Nu mă surprinde că lumea îl compătimește, cu toate că e multimilionar. În ciuda vieții vesele pe care o duce, pare a fi un singuratic.

M. zâmbi fără veselie.

— Toate astea sună cam ca o reclamă la articolul din Express. Cu siguranță, e un om extraordinar. Dar care e versiunea ta asupra faptelor? Nu cred că știu mult mai multe decât tine. Probabil mai puține. Nu citesc prea atent ziarele și nu există dosare despre el, în afara celor de la Biroul de Război, iar acelea nu sunt prea edificatoare. Așa, deci. Care-i esența articolului din Express?

— Îmi cer scuze, domnule, dar datele concrete sunt cam subțiri. (Se uită din nou pe fereastră și se concentră.) Ei bine, când au pătruns în Ardeni, în iarna din 1944, nemții au folosit din plin luptători de gherilă și sabotori. Aceștia au primit denumirea ciudată „Vârcolacii" și au reușit să provoace multe pagube de diferite feluri. Foarte pricepuți la trucuri pentru camuflaj și pentru rămânerea în spatele liniilor, iar unii dintre ei au continuat să opereze mult după ce Ardenii au căzut și noi am traversat Rinul. Se presupunea că-și văd mai departe de treabă, chiar și după ce am ocupat țara. Dar și-au făcut bagajul cât se poate de repede când situația s-a înrăutățit de-a binelea. Una din cele mai bune lovituri a lor a fost aruncarea în aer a unui cartier general de legătură între armata americană și cea britanică, din ariergardă. Cred că se numeau „Unități de cazare a întăririlor". O treabă amestecată, toate felurile de personal aliat – operatori americani de semnalizare, șoferi britanici de ambulanță –, un grup schimbător alcătuit din oameni din toate tipurile de unități. Vârcolacii au reușit cumva

să mineze popota, iar când a explodat, a luat cu ea şi o bună parte din spitalul de campanie. Peste o sută de morţi şi răniţi. Sortarea cadavrelor a fost o treabă al naibii de grea. Unul dintre răniţii englezi era Drax. Explozia îi distrusese jumătate de faţă. Avea amnezie totală, care a durat un an, iar la sfârşitul acelui an nu se ştia cine e, şi nici el nu ştia. Existau vreo douăzeci şi cinci de cadavre neidentificate cărora nici noi, nici americanii nu le-am putut da de capăt. În unele cazuri nu existau suficiente fragmente de cadavru, în alte cazuri putea fi vorba de oameni aflaţi în trecere sau aflaţi acolo fără autorizaţie. Era genul de unitate în care se puteau întâmpla astfel de lucruri. Doi comandanţi, desigur. Personal delăsător. Documentaţie jalnică. Aşa că, după ce Drax a petrecut un an prin diferite spitale, i-a fost arătat dosarul cu persoane dispărute compilat de Biroul de război. Când au ajuns la documentele unui individ pe nume Hugo Drax, fără rude în viaţă, un orfan care lucra pe docurile din Liverpool înainte de război, el a dat semne de interes, iar fotografia şi descrierea fizică păreau să concorde mai mult sau mai puţin cu felul cum trebuie să fi arătat omul nostru înainte de a sări în aer. De atunci încolo a început să-şi revină. A început să vorbească câte puţin despre lucrurile simple pe care şi le amintea, iar medicii erau foarte mândri de el. Biroul de război a găsit un soldat care servise în aceeaşi unitate Pioneer ca şi acest Hugo Drax; omul a venit la spital şi a spus că e sigur că acela e Drax. Asta a clarificat definitiv situaţia. Anunţurile publicitare n-au făcut să apară un alt Hugo Drax, iar el a fost, în sfârşit, lăsat la vatră la sfârşitul anului 1945, purtând acest nume, cu solda din urmă plătită şi cu o pensie de invaliditate plină.

— Dar spune şi acum că nu ştie cu adevărat cine e, îl întrerupse M. E membru la clubul Blades. Am jucat deseori cărţi cu el şi am discutat

cu el după aceea, la cină. Spune că uneori are senzația puternică de „am mai fost și altă dată aici". Merge deseori la Liverpool ca să încerce să-și regăsească trecutul. În fine, ce ar mai fi de spus?

Bond ridică ochii spre tavan, amintindu-și.

— După război se pare că a dispărut cam trei ani. Apoi Londra a început să audă veşti despre el din toate colțurile lumii. Bursa metalelor a auzit prima de el. Pe cât se pare, pusese mâna pe un minereu foarte prețios, numit columbit. Toată lumea îl voia. Are un punct de topire extraordinar de ridicat. Motoarele cu reacție nu pot fi construite fără el. Există o cantitate foarte mică de minereu în lume, se produc anual doar câteva mii de tone, în cea mai mare parte ca produs secundar al minelor nigeriene de staniu. Probabil că Drax a analizat Epoca motoarelor cu reacție și, cumva, a identificat principalul material necesar, dar insuficient. Trebuie că a obținut de undeva vreo 10 000 de lire sterline, pentru că *Express* spune că în 1946 a cumpărat trei tone de columbit, care l-au costat în jur de 3 000 de lire tona. A obținut un câștig de 5 000 de lire pentru acest lot de la o companie americană producătoare de avioane, care voia minereul cât mai repede posibil. Apoi a început să cumpere producția viitoare de columbit, cu șase luni, nouă luni, un an înainte. În trei ani și-a creat o nișă. Oricine voia columbit mergea să-l ia de la Drax Metals. În tot acest timp s-a jucat cu producția viitoare a altor mărfuri mărunte – șelac, sisal, piper negru – orice produs care-ți permite să-ți construiești o poziție importantă pe margine. Firește că juca riscant pe o piață a mărfurilor aflată în dezvoltare, dar a avut curajul să rămână cu piciorul pe accelerație chiar și atunci când ritmul a devenit îndrăcit. Și ori de câte ori obținea profit, reinvestea imediat banii. Spre exemplu, a fost unul din primii cumpărători de halde de steril în Africa de Sud. Acum, haldele

sunt reexploatate pentru conținutul lor de uraniu. Încă o avere și-n asta.

Ochii calmi ai lui M. erau ațintiți asupra lui Bond. Pufăia din pipă și asculta.

— Desigur, continuă Bond, captivat de poveste, toate acestea au făcut Londra să se întrebe ce naiba se petrece. Brokerii de mărfuri dădeau întruna peste numele lui Drax. Indiferent ce voiau, Drax avea și oferea la un preț mult mai mare decât cel pe care erau ei pregătiți să-l plătească. Își desfășura operațiunile în Tanger – port liber, fără impozite, fără restricții valutare. În 1950 ajunsese deja multimilionar. Apoi s-a întors în Anglia și s-a apucat de cheltuit banii. Îi arunca pur și simplu. Cele mai bune case, cele mai bune mașini, cele mai frumoase femei. Loji la Operă, la Goodwood. Cirezi de vaci de Jersey premiate. Garoafe premiate. Cai de doi ani premiați. Două iahturi; bani pentru echipa Cupei Walker; 100 000 lire pentru Fondul de calamitate în urma inundațiilor; Balul de absolvire pentru asistentele medicale la Albert Hall – nu trecea săptămână să nu facă valuri într-un fel sau altul în titlurile principale ale ziarelor. Și-n tot acest timp continua să se îmbogățească, iar oamenii adorau toată povestea. Era ca-n „1001 nopți". Le lumina viața. Dacă un soldat rănit din Liverpool poate ajunge aici în cinci ani, de ce să nu reușească și ei sau băieții lor? Părea să fie la fel de ușor cum ar fi câștigarea unui uriaș pariu colectiv la fotbal. Și apoi a venit uimitoarea scrisoare pe care i-a trimis-o reginei: „Maiestate, pot avea temeritatea...", și geniul tipic al titlului principal pe un singur rând din *Express*, a doua zi: „DRAX TEMERARUL", și povestea: că a dăruit Marii Britanii toată rezerva lui de columbit pentru a construi o super-rachetă atomică, cu o rază de acțiune care acoperă aproape toate capitalele europene – reacția imediată la orice încercare de a lovi Londra cu o bombă atomică. Se oferea să investească zece milioane de

lire sterline din propriul buzunar, avea schițele rachetei și era pregătit să găsească personalul care s-o construiască. Au urmat apoi luni de întârziere și toată lumea și-a pierdut răbdarea. Întrebări în Cameră. Opoziția a fost cât pe ce să obțină cu forța un vot de încredere. Și pe urmă, anunțul prim-ministrului cum că schițele au fost aprobate de experții de la Poligonul Woomera ai Ministerului Aprovizionării[1] și că regina a fost încântată să accepte darul, în numele poporului britanic, și i-a conferit donatorului rangul de cavaler.

Bond se opri, la un pas de a fi luat de valul poveștii acestui om extraordinar.

— Da, spuse M. „O schimbare: pace pentru epoca noastră". Îmi amintesc titlul din ziar. Cu un an în urmă. Iar acum, racheta e aproape gata. „Moonraker". Și judecând după tot ce aud, racheta aceea ar trebui să facă într-adevăr ce susține Drax că va face. E foarte bizar!

Tăcu iarăși, privind pe fereastră; după o vreme se întoarse spre Bond, care ședea de cealaltă parte a mesei sale de lucru, și rosti rar:

— Cam asta e. Nu știu mult mai multe decât tine. O poveste minunată. Un om extraordinar.

Se opri, reflectând și ciocănindu-și dinții cu coada pipei.

— Există un singur lucru... rosti el.

— Care anume, domnule? întrebă Bond.

M. păru să se hotărască; răspunse privindu-și blajin agentul:

— Sir Hugo Drax trișează la cărți.

[1] Minister înființat în 1939 și desființat în 1959, cu menirea de a aproviziona cu echipamente forțele armate aeriene, navale și terestre britanice.

CAPITOLUL 3

Despuiere, burtă etc.

— Trişează la cărţi?

M. se încruntă şi comentă sec:

— Asta am spus. Nu-ţi pare ciudat ca un multimilionar să trişeze la cărţi?

Bond zâmbi larg, a scuză.

— Nu chiar atât de ciudat ca tot restul, domnule. Am cunoscut oameni foarte bogaţi care se trişează pe ei înşişi la solitaire. Atâta doar că nu se potriveşte cu imaginea mea despre Drax. Cam dezamăgitor!

— Tocmai asta e, zise M. De ce o face? Şi nu uita că trişatul la cărţi poate şi acum să zdrobească un om. În aşa-numita înaltă societate, e singura infracţiune care poate şi acum să te termine, indiferent cine-ai fi. Drax trişează atât de bine încât nimeni nu l-a prins deocamdată. De fapt, mă îndoiesc chiar că-l suspectează altcineva în afară de Basildon. El e preşedintele clubului Blades. A venit la mine – are o idee vagă cum că aş avea ceva de-a face cu Informaţiile şi în trecut i-am dat o mână de ajutor cu vreo două necazuri mărunte – şi mi-a cerut sfatul. A spus că, firește, nu vrea agitaţie la club, dar mai presus de toate vrea să-l împiedice pe Drax să se facă de râs. Îl admiră la fel de mult ca noi toţi şi-l îngrozeşte ideea unui incident. Ar fi imposibil de împiedicat să se afle un scandal ca ăsta. O mulţime de membri ai parlamentului sunt şi membri ai clubului, aşa că în scurt timp s-ar vorbi despre el în clădirea legislativului. Pe urmă ar afla bârfitorii din presă. Drax ar trebui să se retragă de la Blades şi ar urma un proces de calomnie

intentat de unul din prietenii lui, ca să-l apere. Un nou Tranby Croft[1]. Cel puțin așa judecă Basildon și trebuie să spun că și eu văd lucrurile la fel. Oricum, zise M. pe un ton decis, am fost de acord să ajut, și aici (îl privi pe Bond cu franchețe) intri tu în joc. Ești cel mai bun jucător de cărți din Serviciu, sau (zâmbi ironic) ar trebui să fii, după misiunile la cazinou pe care le-ai avut, și mi-am adus aminte că am cheltuit o grămadă de bani ca să faci un curs de trișare la joc înainte să te ocupi de românii aceia din Monte Carlo, înainte de război.

Bond zâmbi posomorât și spuse încet:

— Steffi Esposito. Cu el am făcut cursul. M-a pus să muncesc zece ore pe zi, timp de o săptămână, ca să învăț o chestie numită „bătutul cărților cu două teancuri" și cum să împart pe sub prima carte, de la fundul teancului și de la mijloc. La vremea respectivă am scris un raport lung despre asta. Trebuie să fie îngropat în Arhivă. Cunoștea toate șmecheriile. Cum să ceruiești așii, așa încât pachetul să se taie la ei; prelucrare laterală și prelucrare în lung cu o lamă pe dosul cărților mari; ajustare; ascunzători acționate de presiune – dispozitive mecanice băgate pe mânecă și din care-ți vin cărți. Despuierea – decuparea a mai puțin de un milimetru pe ambele laturi ale tuturor cărților din pachet, lăsând totodată o mică „burtă" la cărțile care te interesează – de exemplu așii. Ochiul lucitor – mici oglinzi încastrate în inele sau pe fundul căușului pipei. La drept vorbind, pontul lui despre scrisul invizibil m-a ajutat în misiunea aceea din Monte Carlo, recunoscu Bond. Un crupier folosea cerneală invizibilă, pe care echipa o vedea cu ajutorul unor ochelari speciali. Dar Steffi era un tip de ispravă. Scotland Yardul ni l-a găsit. Era în stare să

[1] Scandalul regal de bacara, numit și scandalul Tranby Croft, a fost un scandal legat de jocurile de noroc produs în Anglia, la sfârșitul secolului al XIX-lea, și în care a fost implicat viitorul rege Eduard al VII-lea.

bată pachetul de cărți o dată și apoi să scoată din el toți patru așii. Magie absolută!

— Toate astea sună puțin cam prea profesionist pentru omul nostru, comentă M. Manevrele de genul ăsta necesită zilnic ore de exersare sau un complice, și nu cred că ar găsi așa ceva la Blades. Nu, felul cum trișează n-are nimic senzațional și, la câte știu, ar putea să fie o pasă norocoasă fantastică. E ciudat. Nu-i un jucător deosebit de bun – apropo, joacă doar bridge –, dar adesea îi reușesc licitații, duble sau impasuri absolut fenomenale – cât se poate de improbabile. Și neconvenționale. Dar îi reușesc! Câștigă mult, iar la Blades se joacă pe mize mari. N-a ieșit în pagubă la nicio reglare săptămânală a câștigurilor și pierderilor de când s-a înscris în club, acum un an. Avem la club doi sau trei din cei mai buni jucători din lume și nici unul dintre ei n-a avut așa un palmares de-a lungul a douăsprezece luni. Începe să se vorbească despre situație, mai mult în glumă, și cred că Basildon are dreptate să vrea să ia măsuri. Ce sistem presupui că folosește Drax?

Bond tânjea să-și ia prânzul. Șeful de cabinet renunțase precis să-l mai aștepte cu o jumătate de oră în urmă. Ar fi putut să discute cu M. despre trișare cu orele, iar M., pe care nu părea să-l intereseze niciodată mâncarea sau somnul, ar asculta totul și ar ține minte. Dar lui unul îi era foame.

— Presupunând că nu e profesionist, domnule, și că nu poate măslui cărțile în vreun fel, există numai două răspunsuri. Fie se uită la cărțile celorlalți, fie are un sistem de semnale cu partenerul lui. Joacă deseori cu aceeași persoană?

— Tragem întotdeauna carte pentru alegerea partenerilor după fiecare rober, spuse M. Asta, dacă nu există o provocare. Iar în serile invitaților, lunea și joia, rămâi tot timpul cu invitatul tău. Drax îl aduce aproape de fiecare dată pe un individ pe nume Meyer, brokerul lui de metale. Om de treabă. Evreu. Jucător foarte bun.

— Dacă aş privi, poate mi-aş da seama despre ce e vorba, zise Bond.

— Tocmai asta voiam să propun. Ce-ar fi să vii şi tu diseară? Te vei alege cel puţin cu o cină bună. Ne întâlnim la şase. Te uşurez de nişte bani la pichet şi apoi urmărim puţin jocul de bridge. După cină facem un rober, două cu Drax şi cu prietenul lui. Sunt prezenţi în fiecare luni. De acord? Eşti sigur că nu te iau de la munca ta?

— Sunt sigur, domnule, răspunse Bond cu un zâmbet larg. Şi mi-ar plăcea foarte mult să vin. Un fel de vacanţă petrecută cu activităţi profesionale. Iar dacă Drax trişează, îi voi arăta că l-am dibuit şi atât ar trebui să fie de ajuns pentru a-l avertiza şi a-l face să înceteze. N-aş vrea să-l văd intrând într-o încurcătură. Asta e tot, domnule?

— Da, James. Şi-ţi mulţumesc pentru ajutor. Cred că Drax e un neghiob afurisit. Şi, evident, cam excentric. Dar nu pentru individ îmi fac griji. N-aş vrea să risc să meargă ceva prost cu racheta aceea a lui. Iar Drax e, mai mult sau mai puţin, racheta Moonraker. Eh, ne vedem la şase. Nu-ţi bate capul cu hainele. Unii dintre noi îmbrăcăm ţinută de seară, alţii, nu. În seara asta n-o vom îmbrăca. Acum ai face bine să mergi şi să-ţi dai cu şmirghel vârfurile degetelor sau mai ştiu eu ce faceţi voi, trişorii!

Bond îi zâmbi lui M. şi se ridică în picioare. Seara părea promiţătoare. În timp ce ieşea din încăpere, reflectă că măcar întrevederea aceea cu M. nu proiecta umbre, spre deosebire de atâtea altele.

Secretara lui M. era tot la masa ei de lucru. Alături de maşina de scris se afla o farfurie cu sandvişuri şi un pahar cu lapte. Îl privi intens pe Bond, dar în expresia acestuia nu se putea citi nimic.

— Presupun că şeful de cabinet a renunţat să aştepte, zise el.

— Acum aproape o oră, replică domnişoara Moneypenny cu reproş. E două şi jumătate! Se va întoarce dintr-o clipă într-alta.

— Mă duc la cantină înainte să se închidă. Spune-i că-i fac cinste cu prânzul data viitoare.

Îi zâmbi, apoi ieşi pe coridor şi se duse la lift.

În cantina ofiţerilor mai rămăseseră doar câţiva oameni. Bond se aşeză singur la o masă şi mâncă nişte calcan la grătar, o salată mixtă mare, cu un sos născocit de el, incluzând muştar din belşug, nişte brânză Brie şi pâine prăjită şi o carafă de vin alb de Bordeaux. Bău două ceşti de cafea neagră, iar la ora trei era înapoi în biroul lui. Cu mintea preocupată pe jumătate de problema lui M., parcurse grăbit restul dosarului de la NATO, îşi luă la revedere de la secretara lui, după ce-i spuse unde se va afla în seara aceea, iar la patru şi jumătate îşi luă maşina din garajul personalului, aflat în spatele clădirii.

— Compresorul electric protestează puţin, domnule, spuse mecanicul auto, fost pilot în RAF, care trata Bentley-ul lui Bond de parcă i-ar fi aparţinut. O iau la atelier mâine, dacă n-o să aveţi nevoie de ea la amiază.

— Mulţumesc, e foarte bine, zise Bond.

Scoase încet maşina în parc, iar de acolo, pe strada Baker, lăsând în urmă norul gros al gazelor ce ieşeau din ţeava de eşapament cu diametrul de cinci centimetri.

Ajunse acasă într-un sfert de oră. Lăsă maşina sub platanii din micul scuar şi intră la parterul casei stil Regency transformate, se duse în salonul cu pereţi acoperiţi de rafturi cu cărţi şi, după ce căută câteva clipe, scoase de pe raft cartea lui Scarne despre jocurile de cărţi şi-i dădu drumul pe masa de lucru ornamentată, stil Empire, de lângă fereastra mare.

Intră în dormitorul relativ mic, cu tapet Cole alb cu auriu şi draperii roşu-închis, se dezbrăcă şi-şi aruncă hainele, mai mult sau mai puţin ordonat, pe cuvertura bleumarin ce acoperea patul dublu. Apoi se duse în baie şi făcu un duş rapid. Înainte să iasă din baie îşi examină faţa în oglindă şi decise că n-are de gând să-şi sacrifice prejudecata de o viaţă, bărbierindu-se de două ori în aceeaşi zi.

Ochii cenuşii-albaştri îl priveau din oglindă cu acel plus de luminozitate pe care-l aveau când mintea i se concentra asupra unei probleme ce-l interesa. Chipul uscăţiv, dur avea un aer flămând, competitiv. Gestul cu care-şi trecu degetele de-a lungul maxilarului şi mişcarea nerăbdătoare a periei cu care aşeză la loc şuviţa de păr negru, ca o virgulă, care-i atârna pe frunte la doi centimetri deasupra sprâncenei drepte aveau ceva iute şi hotărât. Îi trecu prin minte că, pe măsură ce-i pălea bronzul, cicatricea de pe obrazul drept, care părea atât de albă prin contrast, începea să fie mai puţin vizibilă; automat, îşi privi corpul dezbrăcat şi constată că zona aproape indecent de albă pe care-o acoperise slipul era mai puţin clar definită. Zâmbi unei amintiri şi intră în dormitor.

Zece minute mai târziu, îmbrăcat cu o cămaşă albă din mătase grea, pantaloni din serj bleumarin, ciorapi bleumarin şi pantofi mocasini negri, bine lustruiţi, se aşeză la masa de lucru, cu un pachet de cărţi într-o mână şi cu minunatul ghid al trişorului, scris de Scarne, deschis în faţa lui.

Timp de jumătate de oră, parcurgând cu repeziciune secţiunea Metode, exersă vitala „Strânsoare a mecanicului" (trei degete curbate pe latura lungă a pachetului de cărţi, iar degetul arătător, pe latura scurtă mai îndepărtată), „Palmarea" şi „Anularea tăierii". Mâinile lui executau automat aceste manevre elementare, în timp ce ochii citeau, şi se bucură să constate că are degetele elastice şi sigure, iar cărţile nu fac nici cel mai mic zgomot, nici măcar în cazul „Anulării" cu o singură mână, foarte dificilă.

La cinci şi jumătate trânti cărţile de joc pe masă şi închise cartea. Se duse în dormitor, umplu cu ţigări tabachera neagră, încăpătoare şi o strecură în buzunarul pantalonilor, îşi legă la gât o cravată tricotată din mătase neagră, îşi luă haina şi se convinse că are carnetul de cecuri în portmoneu.

Rămase locului câteva clipe, gândindu-se, apoi alese două batiste din mătase albă, le

mototoli cu grijă şi le bagă în cele două buzunare laterale ale hainei.

Aprinse o ţigară, se întoarse în salon, se aşează iarăşi la masa de lucru şi se relaxă timp de zece minute, privind pe fereastră scuarul gol şi gândindu-se la seara care urma să înceapă şi la Blades, probabil cel mai renumit club privat al jucătorilor de cărţi din lume.

Data exactă a înfiinţării clubului Blades e nesigură. În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea s-au deschis numeroase cafenele şi săli de jocuri de noroc, iar sediile şi proprietarii se schimbau adesea, în funcţie de modă şi de noroc, schimbătoare şi ele. Clubul White a fost înfiinţat în 1755, Almack, în 1764, iar Brooks, în 1744, şi acela a fost anul în care Scavoir Vivre, care avea să fie leagănul clubului Blades, şi-a deschis porţile pe strada Park, o stradă lăturalnică liniştită ce se desprinde din strada St. James.

Scavoir Vivre s-a dovedit prea exclusivist ca să supravieţuiască; n-a trecut nici măcar un an până când, datorită nenumăratelor voturi negative acordate membrilor, a rămas practic fără membri şi şi-a dat obştescul sfârşit. Apoi, în 1776, Horace Walpole scria: „S-a deschis un nou club, în apropiere de strada St. James, care se mândreşte că-şi va depăşi toate predecesoarele", iar în 1778, „Blades" e pomenit pentru prima oară într-o scrisoare scrisă de istoricul Gibbon, care îl asociază cu numele întemeietorului său, un neamţ pe nume Longchamp care conducea la vremea aceea Jockey Clubul din Newmarket.

Blades pare să fi fost un succes de la bun început; în 1782, ducele de Wirtenberg îi scria entuziasmat fratelui său mai mic de acasă: „Acesta e într-adevăr «Asul Cluburilor»[1]! Se juca simultan la patru sau cinci mese de quinze, plus whist şi pichet, iar pe urmă, o masă de Hazard plină. N-am mai pomenit

[1] În original, „Ace of Clubs" – joc de cuvinte care poate fi tradus şi ca „Asul Cluburilor", dar şi ca „asul de treflă".

mai mult de două în acelaşi timp. Două cufere, fiecare conţinând 4 000 de fişicuri cu guinee, abia dacă au acoperit necesităţile acelei seri."

Poate că menţiunea jocului Hazard dă un indiciu cu privire la prosperitatea clubului. Permisiunea de a juca acest joc periculos, dar popular trebuie să fi fost acordată de către Comisie, cu încălcarea propriilor reguli, care au stabilit: „În Casa Societăţii nu va fi acceptat niciun alt joc în afară de şah, whist, pichet, cribbage, quadrille, ombre şi tredville."

În orice caz, clubul a continuat să prospere şi rămâne până în prezent căminul unora din jocurile de noroc „politicoase" cu cele mai mari mize din lume. E mai puţin aristocratic decât pe vremuri – redistribuirea averii a avut grijă de asta –, dar rămâne cel mai exclusivist club din Londra. Numărul membrilor este limitat la două sute şi fiecare candidat trebuie să satisfacă două criterii pentru a fi ales: trebuie să se comporte ca un gentleman şi trebuie să poată „arăta" 100 000 de lire sterline, în numerar sau în obligaţiuni cu margini aurite.

Pe lângă jocurile de noroc propriu-zise, condiţiile oferite de Blades sunt atât de dezirabile încât Comisia a trebuit să decreteze că fiecare membru trebuie să câştige sau să piardă 500 de lire sterline pe an în incinta clubului sau, dacă nu, să plătească o amendă anuală de 250 de lire. Mâncarea şi vinurile sunt cele mai bune din Londra şi nimănui nu i se aduce nota de plată, costul tuturor meselor fiind scăzut la sfârşitul săptămânii, proporţional, din profitul câştigătorilor. Cum aproximativ 5 000 de lire trec dintr-o mână în alta săptămânal la mesele de joc, taxa aceasta nu e prea usturătoare, iar învinşii au satisfacţia de a salva ceva din naufragiu; în plus, obiceiul explică corectitudinea taxei în privinţa celor care joacă rar.

Personalul care serveşte constituie elementul ce garantează succesul sau eşecul oricărui club, iar personalul de la Blades n-are egal. Cele şase chelneriţe

din sufragerie se ridică la un standard de frumusețe atât de înalt, încât s-a întâmplat ca unii membri mai tineri să le strecoare, nedepistate, la balurile debutantelor, iar dacă una dintre fete e convinsă, seara, să intre într-unul din cele douăsprezece dormitoare destinate membrilor, din partea din spate a clubului, se consideră că acest lucru e problema personală a membrilor.

Există alte câteva mici rafinamente care contribuie la atmosfera luxoasă. La club, câștigurile se plătesc numai în bancnote și monede de argint nou-nouțe, iar dacă un membru rămâne peste noapte, valetul care aduce dimineața ceaiul și ziarul *The Times* îi ia bancnotele și mărunțișul și le înlocuiește cu altele noi. Niciun ziar nu intră în sala de lectură decât după ce a fost călcat. Floris[1] furnizează săpunurile și loțiunile din băi și dormitoare; din căsuța portarului există o linie telefonică directă cu Ladbroke[2]; clubul are cele mai rafinate corturi și loji la cursele de cai principale, pe terenul de crichet Lord's, la regata Henley și turneul de tenis de la Wimbledon, iar membrii care călătoresc în străinătate capătă automat statutul de membri ai celui mai bun club din fiecare capitală străină.

Pe scurt, în schimbul onorariului de intrare, 100 de lire, și a abonamentului anual, 50 de lire, statutul de membru al clubului Blades oferă standardul de lux al epocii victoriene, împreună cu prilejul de a câștiga sau pierde, în condiții de confort excelente, până la 20 000 de lire sterline pe an.

Reflectând la toate acestea, Bond hotărî că se va bucura de seara aceea. Mai jucase la Blades doar de vreo zece ori, iar ultima dată se fripsese rău de tot la un joc de pocher cu mize mari, însă perspectiva unui joc de bridge costisitor și a migrării câtorva sute de

[1] Parfumerie londoneză de lux.

[2] Companie londoneză al cărei obiect de activitate îl constituie pariurile.

lire, pentru el deloc neimportante, îi făcea muşchii să se încordeze anticipativ.

Şi mai era, desigur, mica chestiune cu Sir Hugo Drax, care putea aduce serii o notă suplimentară de dramatism.

Nici măcar nu-l tulbură un semn prevestitor curios pe care-l întâlni în timp ce mergea cu maşina pe King's Road, pătrunzând în Piaţa Sloane, cu mintea pe jumătate atentă la trafic şi pe jumătate explorând seara ce-l aştepta.

Era şase fără câteva minute şi tuna. Cerul ameninţa să reverse ploaie şi se întunecase subit. De cealaltă parte a pieţei, sus, în aer, o reclamă electrică îndrăzneaţă începu să se aprindă şi să se stingă. Lumina tot mai scăzută determinase tubul catodic să activeze mecanismul care va face reclama să pâlpâie de-a lungul orelor de întuneric, până când, pe la şase dimineaţa, prima lumină a zorilor va sensibiliza din nou tubul şi va face circuitul să se închidă.

Surprins de cuvintele mari, de un roşu aprins, Bond trase maşina lângă trotuar, coborî şi traversă strada, ca să vadă mai bine marea reclamă aeriană.

Ah! Asta era! O clădire învecinată ascunsese unele litere. Era doar una din reclamele Shell şi spunea „SUMMER SHELL IS HERE"[1]. Bond zâmbi în sinea lui, se întoarse la maşină şi porni mai departe.

Când văzuse prima oară reclama, pe jumătate ascunsă de clădirea cealaltă, literele mari, de un roşu-aprins, proiectate pe cerul serii aveau alt mesaj.

Spuneau: „HELL IS HERE... HELL IS HERE... HELL IS HERE"[2].

[1] Joc de cuvinte: „shell" înseamnă scoică, iar cu majusculă, e marcă comercială pentru produse petroliere. Reclama poate fi citită „A sosit scoica verii" sau „A sosit Shell-ul verii".

[2] „A sosit iadul."

CAPITOLUL 4

„Ochiul lucitor"

Bond își lăsă Bentley-ul în fața localului Brooks și coti, intrând pe strada Park.

Fațada clubului Blades, în stil Adam, retrasă cam cu un metru mai în spate comparativ cu vecinele ei, era elegantă în amurgul blând. Draperiile roșu-închis fuseseră trase peste ferestrele cu arcadă de la parter, aflate de o parte și de alta a intrării, și preț de o clipă apăru un angajat în uniformă care trăgea și draperiile de la cele trei ferestre ale etajului întâi. Prin fereastra din mijloc de la etaj, Bond văzu capetele și umerii a doi bărbați aplecați asupra unui joc – probabil table, reflectă el – și zări țurțurii scânteietori ai unuia din cele trei mari candelabre ce iluminau celebra sală de joc.

Intră pe ușa batantă și se duse la ghereta demodată a portarului, peste care domnea Brevett, păzitorul clubului Blades, sfătuitor și prieten de familie pentru jumătate din membri.

— Bună seara, Brevett. Amiralul a sosit?

— Bună seara, domnule, răspunse Brevett, care-l știa pe Bond drept oaspete ocazional al clubului. Amiralul vă așteaptă în sala jocurilor de cărți. Paj, du-l pe comandantul Bond sus, la amiral. În pas vioi!

În timp ce-l urma pe pajul în uniformă pe pardoseala uzată din marmură negru cu alb a holului de la intrare și pe scara lată, cu balustradă frumoasă de mahon, Bond își aminti povestea

alegerii unui nou membru, când în casetă fuseseră găsite nouă bile negre, asta în condițiile în care erau prezenți doar opt membri ai comisiei. Se spune că Brevett, care înmânase fiecărui membru caseta, a mărturisit președintelui comisiei că se temea atât de tare că respectivul candidat va fi ales, încât a introdus el însuși o bilă neagră. Nu obiectase nimeni. Comisia ar fi preferat să-și piardă președintele, în locul portarului a cărui familie ocupa de o sută de ani același post la Blades.

Pajul împinse o jumătate a ușii duble, înalte din capul scărilor și o ținu deschisă pentru Bond. Încăperea lungă nu era aglomerată și Bond îl văzu pe M. stând singur și jucând solitaire în alcovul format de latura stângă a celor trei ferestre cu arcadă. Îi dădu liber pajului și porni pe covorul gros, remarcând mirosul bogat al fumului de trabuc din fundal, vocile scăzute care veneau de la cele trei mese de bridge și zornăitul zarurilor într-o cutie de table nevăzută.

— Iată-te! rosti M. când Bond se apropie de el.

Îi făcu semn cu mâna spre fotoliul aflat în fața lui, de cealaltă parte a mesei de joc.

— Lasă-mă să termin aici. Nu i-am venit de hac lui Klondike[1] ăsta de luni întregi! De băut?

— Nu, mulțumesc.

Bond se așeză, aprinse o țigară și urmări cu amuzament concentrarea cu care juca M.

„Sir M. M., amiral: ceva la Ministerul Apărării." M. arăta la fel ca oricare membru al oricărui alt club din strada St. James. Costum cenușiu închis, guler alb tare, papionul preferat, bleumarin cu picățele albe, legat lejer, șiretul negru, subțire al ochelarilor cu ramă doar în partea de sus a lentilelor, pe care M. părea să-i folosească numai la citirea meniurilor, fața de marinar inteligentă, cu ochi limpezi, ageri, de marinar. Era greu de crezut că

[1] Tip de solitaire.

înainte cu o oră se juca cu viața a o mie de pioni de şah vii, împotriva duşmanilor Angliei, că mâinile lui ar putea fi pătate, în seara asta, de sânge proaspăt sau de un jaf reuşit sau de cunoaşterea oribilă a unui caz dezgustător de şantaj.

Şi ce ar putea gândi observatorul întâmplător despre el însuşi, „Comandantul James Bond, GMG[1], RNSR[2]", aşezat față-n față cu amiralul? Ceva cam rece şi periculos pe fața aceea. Pare în formă. Se poate să fi lucrat în serviciul lui Templer, în Malaiezia. Sau la Nairobi. Implicat în activitățile societății Mau Mau. Muşteriu cu înfățişare dură. Nu pare a fi genul de individ pe care-l vezi de obicei la Blades.

Bond ştia că are ceva străin şi ne-englezesc. Ştia că e greu de mascat, mai ales în Anglia. Ridică din numeri. Străinătatea conta. Nu va avea niciodată de îndeplinit o misiune în Anglia. Teritoriul țării ieşea din jurisdicția Serviciului. Şi oricum, în seara aceea nu avea nevoie de o acoperire. Seara aceea era pentru destindere.

M. pufni şi aruncă pe masă cărțile. Bond le adună automat laolaltă şi, la fel de automat, le bătu în stilul Scarne, îmbinând cele două jumătăți ale pachetului cu mişcarea descendentă de răsfoire rapidă care nu făcea cărțile să se desprindă câtuşi de puțin de masă. Netezi marginile pachetului şi-l dădu la o parte. M. făcu semn unui chelner aflat în trecere.

— Tanner, cărți de pichet, te rog.

Chelnerul plecă şi se întoarse o clipă mai târziu cu două pachete subțiri de cărți; le scoase din celofan şi le aşeză pe masă, împreună cu două marcatoare, apoi rămase locului, aşteptând.

[1] Abreviere de la Gunner's Mate, rang în marina militară britanică.

[2] Abreviere de la Royal Naval Special Reserve – Rezerva specială a marinei militare regale.

— Adu-mi un whisky cu sifon, ceru M. Tu sigur nu vrei nimic?

Bond se uită la ceas: era şase şi jumătate.

— Un martini sec, te rog. Făcut cu votcă. O felie mare de coajă de lămâie.

— Licoare de putrezit mațele, comentă M. în timp ce chelnerul se îndepărta. Acum am să te scutur de câteva lire, iar pe urmă mergem să privim jocul de bridge. Prietenul nostru încă n-a apărut.

Jucară o jumătate de oră jocul la care jucătorul expert poate să câştige aproape de fiecare dată, chiar şi când cărțile îi sunt întrucâtva potrivnice. La sfârşit, Bond râse şi numără trei bancnote de o liră.

— Într-o bună zi am să-mi dau osteneala şi chiar am să învăț pichet, zise el. Încă nu v-am bătut niciodată.

— Totul ține de memorie şi de cunoaşterea şanselor, replică M. cu satisfacție, terminându-şi paharul cu whisky şi sifon. Hai să mergem să vedem ce se petrece la bridge! Omul nostru joacă la masa lui Basildon. A venit de vreo zece minute. Dacă observi ceva, fă-mi semn cu capul şi vom coborî să vorbim.

Se ridică, urmat imediat de Bond.

Capătul îndepărtat al încăperii începuse să se umple şi se juca la şase mese de bridge. La masa rotundă de pocher aflată sub candelabrul central, trei jucători numărau fisele în cinci teancuri, aşteptând să li se alăture încă doi. Masa de bacara, în formă de boabă de fasole, rămăsese acoperită cu învelitoarea de pânză şi probabil că avea să rămână aşa până după cină, când va fi folosită pentru chemin-de-fer.

Bond ieşi pe urmele lui M. din alcovul lor, savurând scena din încăperea lungă, oazele de verde, clinchetul paharelor în timp ce chelnerii se plimbau printre mese, zumzetul conversației,

punctat de exclamații bruște și râsete calde, ceața fumului albăstrui ridicându-se prin lămpile cu abajur roșu-închis, suspendate deasupra centrului fiecărei mese. Mirosul tuturor acestor lucruri îi iuți pulsul și nările îi fremătară puțin în timp ce se alătura celorlalți, împreună cu M.

Avându-l alături pe Bond, M. se plimbă ca într-o doară de la o masă la alta, schimbând saluturi cu jucătorii, până ajunseră la ultima masă, așezată sub frumosul portret al lui Beau Brummel[1] de deasupra șemineului mare, în stil Adam.

— Dublu, naiba să te ia! exclamă vocea puternică și veselă a jucătorului aflat cu spatele la Bond.

Acesta remarcă, gânditor, că nu vedea din vorbitor decât capul acoperit cu un păr des, roșcat; privi spre stânga, la profilul concentrat al lordului Basildon. Președintele clubului Blades stătea sprijinit de spetează și privea critic cărțile din mână, pe care le ținea la distanță de el, de parcă ar fi fost un obiect rar.

— Am o mână de-a dreptul perfectă, așa că sunt obligat să dublez din nou, dragul meu Drax, spuse el, apoi își privi partenerul și adăugă: Tommy, trece pierderea în seama mea dacă iese prost.

— Prostii! exclamă partenerul lui. Meyer? Ai face bine să-l convingi pe Drax să iasă.

— Mi-e prea frică, răspunse bărbatul de vârstă mijlocie, roșu la obraz, care juca cu Drax. Nu licitez.

Își luă trabucul din scrumiera de aramă și-l așeză cu grijă între buze, chiar la mijloc.

— Nici eu nu licitez, spuse partenerul lui Basildon.

— Și nici eu, rosti vocea lui Drax.

[1] 1778–1840, arbitrul modei masculine în Anglia Regenței și prietenul prințului regent, viitorul rege George al IV-lea

— Cinci trefle, de două ori dublu, anunță Basildon. Tu începi, Meyer.

Bond se uită peste umărul lui Drax. Acesta avea asul de pică și asul de inimă. Făcu prompt două levate cu ele și dădu o carte inimă, pe care Basildon o luă cu popa partenerului său, de pe masă[1].

— Măi, măi! făcu Basildon. Sunt patru atuuri împotriva mea, între care dama. Voi juca cu Drax ca s-o obțin.

Folosi un impas împotriva lui Drax. Meyer luă trickul cu dama.

— Pe barba lui Scaraoțchi! exclamă Basildon. Ce caută dama în mâna lui Meyer? Eh, sunt blestemat. Oricum, restul sunt ale mele.

Își răsfiră cărțile în evantai pe masă și se uită defensiv la partenerul lui.

— Poți bate, Tommy? Drax dublează, iar Meyer are dama.

În vocea lui se auzea doar o exasperare firească. Drax chicoti.

— Nu te așteptai ca partenerul meu să aibă o mână Yarborough[2], nu-i așa? îl întrebă el vesel pe Basildon. Eh, asta înseamnă doar șele patru sute de peste linie. Dumneata faci cărțile.

Tăie cărțile, ca Basildon să le împartă, și jocul continuă.

Așadar, tura trecută Drax făcuse cărțile. Acest lucru putea fi important. Bond aprinse o țigară și examină meditativ ceafa lui Drax. Glasul lui M. îi întrerupse gândurile.

— Basil, îl mai ții minte pe prietenul meu, comandantul Bond? Ne-am gândit să venim astă-seară și să jucăm niște bridge.

[1] La jocul de bridge, „mortul", adică partenerul jucătorului care câștigă licitația, e obligat să-și pună cărțile pe masă, cu fața în sus; nu joacă personal cu ele, ci sunt jucate de partener.

[2] Mână alcătuită din 13 cărți, în care nu există nicio carte mai mare de nouă.

Basildon ridică privirea spre Bond şi-i zâmbi.

— Bună seara!

Făcu semn cu mâna spre cei din jurul mesei, de la stânga la dreapta.

— Meyer, Dangerfield, Drax.

Cei trei bărbaţi ridicară scurt privirea şi Bond le oferi un salut general cu capul.

— Pe amiral îl cunoaşteţi cu toţii, adăugă preşedintele începând să împartă cărţile.

Drax se răsuci pe scaun şi rosti zgomotos:

— Ah, amiralul! Ne bucurăm să te avem la bord, amirale! Ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, replică M. cu un zâmbet subţire. Abia am terminat un pahar.

Drax se întoarse şi se uită la Bond; acesta surprinse smocul unei mustăţi roşcovane şi un ochi albastru rece.

— Dar dumneata? îl întrebă Drax fără interes.

— Nu, mulţumesc.

Drax se întoarse spre masă şi-şi luă cărţile. Bond privi cum le aranjează cu mâinile-i mari şi bondoace, apoi se mută din spatele lui, având un al doilea indiciu la care să reflecteze.

Drax nu-şi aranja cărţile în suite, aşa cum fac majoritatea jucătorilor, ci doar pe culori, roşu şi negru, fără a le pune în ordinea valorii, ceea ce făcea ca mâna lui să fie foarte greu de chibiţat şi aproape imposibil de descifrat de vreunul dintre vecinii lui, dacă ar fi dorit s-o descifreze. Bond ştia, după felul cum ţin oamenii cărţile în mână, care sunt jucători, într-adevăr, foarte atenţi.

Se duse lângă şemineu, scoase o ţigară şi o aprinse la flacăra unui mic jet de gaz ce ieşea dintr-o duză apărată de un grilaj de argint – relicvă a vremurilor dinaintea folosirii chibriturilor –, aflată pe perete, lângă el.

De unde se afla, putea să vadă mâna lui Meyer, iar dacă făcea un pas la dreapta, pe cea a lui Basildon. Pe Sir Hugo Drax îl vedea fără niciun

obstacol şi-l examină cu atenţie, dând totodată impresia că-l interesează doar jocul.

Drax dădea impresia că e ceva mai mare decât un om în proporţii naturale. Fizic, era voinic – Bond presupunea că are cam un metru optzeci înălţime – şi avea umeri excepţional de laţi. Avea un cap mare, pătrat, cu părul roşcat şi des pieptănat cu cărare pe mijloc. De o parte şi de alta a cărării, părul cobora într-o buclă spre tâmple – cu obiectivul de a ascunde cât mai mult posibil pielea lucioasă şi zbârcită ce-i acoperea în mare parte jumătatea dreaptă a feţei, presupuse Bond. Alte urme ale chirurgiei plastice puteau fi detectate la urechea dreaptă, care nu se potrivea perfect cu perechea ei din stânga, şi la ochiul drept, care fusese un eşec chirurgical. Era considerabil mai mare decât cel stâng, din cauza contractării pielii împrumutate care fusese folosită pentru a reconstitui pleoapele, şi părea dureros de injectat. Bond se îndoia că se poate închide complet şi bănuia că Drax îl acoperea seara cu un bandaj.

Pentru a ascunde cât mai mult posibil pielea întinsă, urâtă care-i acoperea jumătate din faţă, Drax purta o mustaţă roşcată stufoasă şi-şi lăsase favoriţii să crească până în dreptul lobilor urechilor. De asemenea, avea smocuri de păr pe pomeţi.

Mustaţa cea stufoasă mai juca un rol: ajuta la ascunderea unui maxilar cu prognatism congenital şi dinţii de sus mult ieşiţi în afară. Bond reflectă că probabil dinţii ajunseseră aşa din cauză că-şi supsese degetul în copilărie, ceea ce dusese la o depărtare urâtă, o „strungăreaţă" a dinţilor, Bond auzindu-l pe dentistul lui numindu-i „incisivii centrali". Mustaţa ajuta la ascunderea acestor „dinţi de căpcăun" şi depărtarea lor putea fi văzută doar când Drax îşi trâmbiţa râsul scurt, dogit, lucru pe care-l făcea deseori.

Efectul general al feţei – jungla de păr castaniu-roşcat, nasul şi fălcile puternice, pielea

roşcovană – era bătător la ochi. Îl făcea să se gândească la un maestru al ringului la circ. Căutătura incisivă şi răceala ochiului stâng venea în sprijinul asemănării.

Un individ vulgar, brutal, plictisitor şi gălăgios. Acesta ar fi fost verdictul lui Bond, dacă n-ar fi ştiut câte ceva despre capacităţile lui Drax. Aşa stând însă lucrurile, îi trecu prin minte că o mare parte din efect ar putea fi dorinţa de deghizare inofensivă a unui bărbat cu faţa făcută praf şi care e totodată snob.

Căutând şi alte indicii, Bond observă că Drax transpira abundent. În ciuda mârâitului ocazional al tunetelor de afară, seara era răcoroasă, şi totuşi Drax îşi tampona constant faţa şi gâtul cu o batistă uriaşă. Fuma fără oprire, stingând ţigara Virginia cu filtru de plută după vreo zece, douăsprezece fumuri zdravene şi aprinzând aproape imediat alta dintr-un pachet cu cincizeci de ţigări aflată în buzunarul hainei sale. Mâinile sale mari, cu dosul acoperit de păr roşcat şi des se aflau mereu în mişcare: umblau cu cărţile, manevrau bricheta aflată alături de o tabacheră plată din argint, în faţa lui, răsuceau o şuviţă de păr, foloseau batista pe faţa şi gâtul transpirate. Din când în când ducea un deget la gură, cu lăcomie, şi rodea unghia. Bond văzu chiar şi de la distanţă că avea toate unghiile roase până-n carne.

Mâinile în sine erau puternice şi capabile, dar degetele mari aveau ceva ciudat, un lucru pe care nu reuşi să-l definească imediat. În cele din urmă îşi dădu seama că erau nefiresc de lungi, ajungând până-n dreptul ultimei articulaţii a arătătorului.

Bond îşi încheie analiza cu îmbrăcămintea lui Drax, care era scumpă şi de un bun-gust desăvârşit – costum dintr-o stofă subţire, bleumarin cu dungi foarte subţiri, la două rânduri, cu manşete răsfrânte, cămaşă de mătase albă cu guler tare, o cravată discretă cu un model mărunt în carouri

gri cu alb, butoni de manşetă modeşti, care păreau a fi Cartier, şi un ceas simplu Patek Philippe din aur, cu curea de piele neagră.

Bond aprinse încă o ţigară şi se concentră asupra jocului, lăsându-şi subconştientul să digere detaliile înfăţişării şi purtării lui Drax care-i păruseră semnificative şi care-l puteau ajuta să explice enigma trişării, a cărei natură încă n-o descoperise. Trecuse o jumătate de oră şi cărţile parcurseseră un cerc complet.

— Eu fac cărţile, anunţă Drax cu autoritate. Licitaţi toţi, şi vom urca satisfăcător peste bază. Max, ia vezi dacă nu te poţi alege cu câţiva aşi. M-am săturat să muncesc numai eu!

Împărţi cărţile cu mişcări lente şi line, continuând să sporovăiască cu partenerii de joc, cam fără tact.

— Lung rober, îi spuse lui M., care şedea între Drax şi Basildon şi trăgea din pipă. Scuze că te-am ţinut pe tuşă atâta timp. Ce zici de o partidă după cină? Max şi cu mine, contra dumitale şi a căpitanului Cum-îi-zice. Cum ai spus că-l cheamă? Joacă bine?

— Bond, răspunse M. James Bond. Da, cred că ne-ar plăcea foarte mult. Ce spui, James?

Bond stătea cu privirea aţintită asupra capului plecat şi a mâinilor cu mişcări lente ale lui Drax. Da, asta era! „Te-am prins, măgarule! Un Ochi lucitor! Un afurisit de Ochi lucitor simplu, care n-ar fi rezistat nici măcar cinci minute într-o partidă profesionistă." M. văzu scânteierea de siguranţă din ochii lui Bond când li se întâlniră privirile deasupra mesei.

— Foarte bine, replică Bond voios. Mai bine nici nu se poate.

Făcu un semn abia perceptibil cu capul şi-i spuse lui M.:

— Ce-ar fi să-mi arătaţi registrul de pariuri înainte de cină? Mereu spuneţi că mă va amuza.

Acesta încuviință.

— Da, hai să mergem, e în biroul secretarului. Pe urmă Basildon poate să vină la parter, să ne ofere câte un cocteil și să ne spună rezultatul acestei lupte pe viață și pe moarte.

Se ridică în picioare.

— Comandați ce vreți, zise Basildon aruncându-i o privire scurtă lui M. Cobor imediat ce le golim ăstora doi buzunarele.

— În jur de nouă, în cazul ăsta, interveni Drax, uitându-se de la M. la Bond. Arată-i pariul cu fata din balon.

Își luă cărțile de pe masă și, după ce le aruncă o privire rapidă, comentă:

— Se pare că voi avea banii Cazinoului la dispoziție pentru joc. Trei, fără atu! Bagă asta în pipă și fumează! adăugă aruncându-i lui Basildon o privire triumfătoare.

Bond nu mai auzi replica lui Basildon, fiindcă-l urma pe M. afară din încăpere. Coborâră treptele și intrară în biroul secretarului fără să vorbească. Încăperea era cufundată în beznă. M. aprinse lumina și se așeză pe scaunul pivotant de la masa de lucru aglomerată, întorcându-se cu fața la Bond, care se dusese lângă șemineul rece și tocmai scotea o țigară din tabacheră.

— Ai avut noroc? întrebă M. uitându-se la el.

— Da. Trișează, într-adevăr.

— Ah! exclamă M. fără pic de emoție în glas. Cum anume?

— Doar atunci când face cărțile. Știți tabachera aceea de argint pe care o are în față, împreună cu bricheta? Nu scoate niciodată țigări din ea. Nu vrea urme de degete pe suprafața ei. E din argint, fără ornamente și foarte lustruită. Când face cărțile, tabachera e aproape complet ascunsă de cărți și de mâinile lui mari. Și nu-și depărtează mâinile de ea. Împarte patru teancuri de cărți, aproape de el. Fiecare carte se reflectă în capacul

tabacherei. E la fel de bună ca o oglindă, deşi pare absolut nevinovată stând aşa pe masă. Şi cum Drax e un om de afaceri atât de bun, ar fi firesc să aibă o memorie excepţională. Mai ţineţi minte că v-am povestit despre „Ochiul lucitor"? Ei bine, asta e o variantă. Nu-i de mirare că-i reuşesc impasurile astea miraculoase din când în când! Dubla pe care am văzut-o amândoi a fost uşoară. Ştia că partenerul lui are dama, acoperită. Cu cei doi aşi ai lui, dubla era o certitudine. În restul timpului joacă obişnuit. Dar cunoaşterea tuturor cărţilor o dată la patru mâini îi oferă un avantaj extraordinar. Nu-i de mirare că iese întotdeauna în câştig!

— Dar nu e observat când trişează, protestă M.

— E foarte firesc să priveşti în jos când împarţi cărţile, replică Bond. Toată lumea procedează aşa. Iar el maschează povestea cu multă pălăvrăgeală, mult mai multă decât atunci când altcineva face cărţile. Mă aştept să aibă o vedere periferică foarte bună – lucrul la care primim note atât de mari când facem examinarea medicală pentru Serviciu. Un unghi vizual foarte larg.

Uşa se deschise şi Basildon intră în încăpere, zburlit, închise uşa şi explodă:

— Afurisita de licitaţie a lui Drax! Tommy şi cu mine am fi putut face patru de inimă, dacă am fi ajuns să licităm. Drax şi cu partenerul lui aveau asul de inimă, şase trickuri de treflă, asul şi popa de caro şi o carte de pică neacoperită. Au făcut din capul locului nouă trickuri! Cum a avut obrazul să liciteze trei fără atu, nu-mi dau seama!

Se calmă puţin şi întrebă:

— Ia zi, Miles, a obţinut prietenul tău răspunsul?

M. îi făcu semn lui Bond, iar acesta repetă ceea ce tocmai îi spusese. Chipul lordului Basildon devenea tot mai mânios pe măsură ce Bond vorbea.

— Naiba să-l ia! explodă el când Bond încheie. De ce naiba o face? Doar e un afurisit de milionar!

Se scaldă în bani! Frumos scandal ne aşteaptă! Va trebui să informez Comisia, n-am încotro. N-am mai avut un caz de trişare din vremea primului război mondial!

Umbla încoace şi-ncolo prin cameră, dar uită rapid de club când îşi aminti importanţa lui Drax ca persoană.

— Şi se spune că nu mai e mult până când racheta aceea a lui va fi gata. Vine aici doar o dată, de două ori pe săptămână, ca să se relaxeze nitel. E un erou, ce naiba! O, e groaznic!

Ideea responsabilităţii pe care o avea îi potoli mânia. Se întoarse spre M., cerând ajutor.

— Spune, Miles, ce să fac? A câştigat mii de lire în clubul ăsta, bani pe care alţii i-au pierdut. Să luăm seara asta, de pildă. Pierderile mele nu contează, desigur. Dar Dangerfield? Ştiu din întâmplare că-n ultima vreme îi merge prost la bursa de acţiuni. Nu văd cum aş putea evita să informez comisia. E de datoria mea – oricine-ar fi Drax. Şi ştii ce va însemna asta. Comisia are zece membri; nu se poate să nu-i scape unuia o vorbă. Şi atunci să te ţii scandal! Mi s-a spus că racheta Moonraker nu poate exista fără Drax, iar presa afirmă că întreg viitorul ţării depinde de rachetă. E o treabă afurisit de gravă!

Se opri şi aruncă o privire plină de speranţă spre M., apoi spre Bond.

— Există vreo alternativă?

Bond îşi stinse ţigara şi rosti încet:

— Ar putea fi oprit. Asta, dacă nu vă deranjează să-i plătiţi cu aceeaşi monedă, adăugă el cu un zâmbet subţire.

Basildon, în ochii căruia se citea speranţa ca urmare a asigurării date de Bond, răspunse apăsat:

— Fă absolut orice vrei! La ce te gândeşti?

— Păi, aş putea să-i arăt că l-am depistat şi, în acelaşi timp, să-l jupoi temeinic, jucând în

aceeaşi manieră ca el. Sigur că Meyer o va păți şi el. Ar putea să piardă mulți bani, fiind partenerul lui Drax. Are importanță?

— Să-i fie învățătură de minte! zise Basildon copleşit de uşurare şi gata să se agațe de orice soluție. A avut de profitat de pe urma lui Drax; a făcut bani din belşug jucând cu el. Nu crezi că...?

— Nu, spuse Bond. Sunt sigur că nu ştie ce se petrece, deşi precis îl şochează unele licitații ale lui Drax.

Se întoarse spre M.

— Ce spuneți, domnule, sunteți de acord?

M. reflectă. Se uită la Basildon. Nu exista îndoială cu privire la părerea acestuia. Se uită la Bond.

— Bine. Dacă trebuie, trebuie! Nu-mi place ideea, dar Basildon are dreptate. Cu condiția să-ți iasă. Şi cu condiția să nu-mi ceri să palmez cărți sau mai ştiu eu ce, adăugă el zâmbind. N-am talent la aşa ceva.

— Nu, spuse Bond băgând mâinile în buzunare şi atingând cele două batiste de mătase. Şi cred că va merge. Am nevoie doar de două seturi de cărți folosite, unul cu dosul roşu, celălalt cu dosul albastru, şi zece minute aici, singur.

Cina la Clubul Blades

Era ora opt când Bond îl urmă pe M. pe uşile înalte, aflate de cealaltă parte a scării faţă de încăperea destinată jocurilor de cărţi, ce dădeau în frumoasa sufragerie de la Blades, decorată în stil Regency, în alb şi auriu.

M. alese să nu audă chemarea lui Basildon, care prezida masa cea mare din centru, unde mai rămăseseră două scaune neocupate, şi se îndreptă cu pas ferm spre capătul opus al încăperii, unde se aflau şase mese mai mici. O alese pe ultima, îl invită pe Bond, cu o fluturare a mâinii, să se aşeze pe scaunul comod, cu braţe, orientat spre încăpere, şi se aşeză în stânga lui, cu spatele spre toţi ceilalţi.

Ospătarul-şef era deja în spatele lui Bond; aşeză lângă farfuria lui un meniu tipărit pe un carton lat, lucios, şi-i dădu altul lui M. Sus era scris cu litere aurii frumoase „Blades", iar dedesubt urma lista bogată, scrisă mărunt.

— Nu te obosi să citeşti tot ce scrie acolo, decât dacă n-ai nicio idee, spuse M. Una din primele reguli ale clubului şi una din cele mai bune spunea că orice membru poate să recomande orice preparat, fie el ieftin sau scump, dar trebuie să-l plătească. Acelaşi lucru e valabil şi azi, numai că probabil nu trebuie să plăteşti. Comandă ce ai chef. A mai rămas caviar din acela de beluga, Porterfield? îl întrebă el pe ospătar.

— Da, domnule. Am primit o comandă nouă săptămâna trecută.

— Atunci, caviar pentru mine. Rinichi umplut şi o felie din şunca voastră excelentă. Mazăre şi cartofi noi. Căpşuni în lichior de cireşe. Tu, James?

— Am o pasiune pentru somonul afumat bun, spuse Bond, apoi arătă pe meniu. Cotlet de miel. Aceleaşi legume ca dumneavoastră, dat fiind că suntem în mai. Sparanghelul cu sos Bearnaise[1] sună excelent. Şi poate o felie de ananas.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi împinse meniul deoparte.

— Slavă cerului pentru cei care se hotărăsc repede! zise M., apoi se uită la ospătar. Ai notat totul, Porterfield?

— Da, domnule, răspunse ospătarul zâmbind. N-aţi vrea un os cu măduvă după căpşuni, domnule? Am primit azi o duzină, de la ţară, şi am păstrat unul special pentru dumneavoastră, în caz că veniţi.

— Sigur că da! Ştii că nu mă pot abţine. Nu sunt sănătoase, dar asta e. Dumnezeu ştie ce sărbătoresc în seara asta. Oricum, nu se întâmplă des. Spune-i lui Grimley să vină încoace, te rog.

— A şi sosit, domnule, spuse ospătarul făcându-i loc chelnerului responsabil cu băuturile.

— A, Grimley, nişte votcă, te rog! (M. se întoarse spre Bond.) Nu din aceea de care-ai avut tu în cocteil. Asta e o Wolfschmidt adevărată, antebelică, de la Riga. Ţi-ar plăcea un pahar la somonul afumat?

— Foarte mult.

— Şi pe urmă? întrebă M. Şampanie? Eu unul voi lua o sticlă de jumătate de vin roşu sec. Mouton Rothschild din '34, Grimley, te rog. Dar nu te lua după mine, James; sunt om bătrân, aşa că şampania nu-mi face bine. Avem aici soiuri bune de şampanie, nu-i aşa, Grimley? Însă mă tem, James, că

[1] Sos din unt şi ou, cu vin alb, tarhon şi haşme.

nu din cele de care-mi povesteşti tu mereu. Nu se găsesc prea des în Anglia. Taittinger, nu?

Memoria lui M. îl făcu pe Bond să zâmbească.

— Da, dar e numai o toană de-a mea. La drept vorbind, din diferite motive, cred că mi-ar plăcea să beau şampanie în seara asta. Poate că aş putea lăsa alegerea în seama lui Grimley.

Chelnerul responsabil cu băutura fu încântat.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, vă sugerez Dom Perignon din '46. Înţeleg că Franţa o exportă numai pe dolari, aşa că nu se găseşte prea des în Londra. Cred că ne-a trimis-o în dar clubul Regency din New York, domnule. Am câteva sticle la gheaţă chiar acum. E preferata preşedintelui, care mi-a spus s-o am pregătită în fiecare seară, în caz că vrea.

Bond zâmbi a încuviinţare.

— Aşa să fie, Grimley, zise M. Dom Perignon. Adu-o imediat, bine?

Apăru o chelneriţă, care puse pe masă o piramidă de felii de pâine prăjită şi o farfurie de argint cu unt de Jersey. Fusta ei neagră atinse braţul lui Bond când se aplecă peste masă, şi acesta ridică privirea şi văzu doi ochi obraznici, scânteietori, sub un breton moale. Fata îl privi ţintă o fracţiune de secundă, apoi plecă iute. În timp ce se îndepărta, ochii lui Bond urmăriră funda albă a şorţului la spate şi gulerul şi manşetele apretate ale uniformei.

Îngustă pleoapele. Îşi amintea un local din Paris în care fetele se îmbrăcau cu aceeaşi severitate incitantă – asta, până când se întorceau şi-şi arătau spatele. Zâmbi în sinea lui. Legea Marthe Richards schimbase toate astea.

M., care-i studiase pe mesenii din spatele lui, se întoarse spre Bond.

— De ce vorbeai atât de criptic despre şampanie?

— Păi, domnule, dacă nu vă deranjează, trebuie să mă cherchelesc niţel astă-seară. Va trebui să

par foarte beat când soseşte momentul. Nu e uşor să te prefaci, decât dacă o faci cu foarte multă convingere. Sper că nu vă veţi face griji dacă, mai târziu, voi părea că încep s-o dau în bară.

M. ridică din umeri.

— James, capul tău e ca de piatră. Bea cât vrei, dacă asta va ajuta. A, uite că a sosit votca!

După ce M. îi turnă în pahar trei degete de votcă din carafa aburită, Bond luă un strop de piper negru şi-l presără peste ea. Piperul se depuse încet pe fundul paharului, lăsând la suprafaţă câteva granule pe care el le luă cu vârful degetului. Apoi dădu pe gât băutura rece şi aşeză paharul înapoi pe masă, cu piperul pe fund. M. îi aruncă o privire interogatoare, ironică.

— E o şmecherie pe care am învăţat-o de la ruşi atunci când m-aţi făcut ataşat al ambasadei din Moscova, explică Bond pe ton de scuză. La suprafaţa băuturii ăsteia se află adesea mult pentanol – cel puţin pe vremuri, când era prost distilată. Foarte toxic. În Rusia, unde ţi se oferă de multe ori alcool îndoielnic, e un lucru de la sine înţeles să presari în pahar puţin piper – face să se aşeze la fund pentanolul. A ajuns să-mi placă gustul, şi acum piperul a devenit un obicei. Dar n-ar fi trebuit să insult votca Wolfschmidt a clubului, adăugă el zâmbind larg.

— Hm! făcu M. Important e să nu pui piper în şampania preferată a lui Basildon, comentă el sec.

De la o masă din celălalt capăt al încăperii se auzi un râs aspru, dogit. M. se uită peste umăr, apoi se întoarse la caviarul lui.

— Ce părere ai despre Drax ăsta? întrebă el mestecând nişte pâine prăjită cu unt.

Bond se servi cu încă o felie de somon afumat din farfuria de argint aflată lângă el. Avea textura delicată, uşor lipicioasă pe care o obţineau doar producătorii din zonele muntoase ale Scoţiei – foarte diferită de preparatele deshidratate din

Scandinavia. Rulă o felie foarte subțire de pâine rumenă cu unt și o privi gânditor.

— E imposibil să-ți placă prea mult manierele lui. La început am fost surprins că e tolerat aici. (Se uită la M., care ridică din umeri.) Dar asta nu mă privește și, oricum, cluburile ar fi foarte plictisitoare fără un excentric sau doi. Și în orice caz, omul e erou național, milionar și, evident, priceput la jocurile de cărți. Chiar și atunci când nu-și îmbunătățește singur șansele. Dar văd că e genul de om pe care mi l-am imaginat. Viguros, nemilos, viclean. Îndrăzneală din belșug. Nu mă surprinde că a reușit să ajungă unde a ajuns. Un lucru nu înțeleg: de ce riscă atât de nepăsător să piardă totul? Trișatul ăsta e de-a dreptul incredibil. Ce încearcă să dovedească? Că poate învinge pe oricine, la orice? Pare să investească multă pasiune în jocul de cărți – ca și cum n-ar fi deloc un joc, ci un fel de încercare a puterilor. Ajunge să-i vezi unghiile: roase la sânge. Și transpiră prea mult. Există în el foarte multă încordare. Iese la suprafață în glumele oribile pe care le face: Sunt dure, n-au pic de finețe. Părea că vrea să-l zdrobească pe Basildon ca pe o muscă. Sper că voi fi în stare să-mi țin firea în frâu; manierele lui sunt cam iritante. Chiar și pe partenerul lui îl tratează de parcă ar fi un gunoi. Încă n-a ajuns să mă calce pe nervi, dar nu mă va deranja deloc să înfig în el un ac foarte ascuțit astă-seară. Vreau să spun, dacă se ajunge la asta, încheie el zâmbindu-i lui M.

— Te înțeleg, spuse acesta. Dar se poate să fii puțin cam dur cu el. În definitiv, e un pas mare de la docurile din Liverpool – sau de unde vine – și până la poziția pe care o ocupă acum. Și face parte din categoria oamenilor cu o grosolănie înnăscută. N-are nimic de a face cu snobismul. Presupun că amicii lui din Liverpool îl considerau la fel de gură-spartă cum îl consideră și cei de la Blades. În ce privește trișatul, probabil că e

ceva necinstit în firea lui. Aş spune că a folosit tot felul de scurtături în ascensiunea lui. Cineva spunea că, pentru a deveni foarte bogat, trebuie să ai parte de ajutorul unei combinaţii de circumstanţe remarcabile şi noroc constant. Cu siguranţă că oamenii nu se îmbogăţesc numai datorită calităţilor pe care le au. Cel puţin în experienţa mea. La început, ca să aduni primele zece mii sau prima sută de mii, treburile trebuie să meargă perfect. Iar în afacerea cu mărfuri comerciale, după război, cu toate reglementările şi restricţiile, bănuiesc că se pune deseori problema de a fi în stare să strecori o mie de lire în buzunarul care trebuie. Al funcţionarilor superiori. Al celor care nu înţeleg decât adunarea, împărţirea – şi tăcerea. Al persoanelor utile.

M. se opri, fiindcă li se aducea felul următor. Împreună cu el sosi şampania într-o frapieră de argint şi un coş mic din răchită în care se afla sticla de vin roşu sec a lui M. Chelnerul responsabil cu băuturile aşteptă până când îşi exprimară amândoi părerea favorabilă despre vinuri, apoi se depărtă. Tocmai atunci veni la masa lor un paj care întrebă:

— Comandantul Bond?

Acesta luă plicul pe care i-l dădu pajul şi-l tăie; scoase din el un pachetel din hârtie subţire, pe care-l desfăcu sub masă, cu grijă. Conţinea o pulbere albă. Luă de pe masă un cuţit de argint pentru fructe şi-i introduse vârful în pachetel, luând cam jumătate din conţinut pe cuţit, apoi turnă pulberea în paharul cu şampanie.

— Asta ce mai e? întrebă M. cu o undă de iritare.

Pe chipul lui Bond nu se oglindea niciun fel de scuză. Nu M. avea de muncit în seara aceea. Bond ştia ce face. Ori de câte ori avea de îndeplinit o misiune, îşi lua toate măsurile de precauţie posibile şi lăsa cât mai puţin în voia întâmplării.

Astfel, dacă ceva mergea prost, însemna că a fost un lucru imposibil de prevăzut. Pentru lucrurile de felul acesta nu accepta nicio responsabilitate.

— Benzedrină. Am sunat-o pe secretara mea şi am rugat-o s-o obţină de la cabinetul medical de la sediu. Voi avea nevoie de ea ca să-mi păstrez raţiunea în seara asta. E foarte probabil să mă facă un pic prea încrezător în mine, dar şi asta va ajuta.

Amestecă şampania din pahar folosind o bucată de pâine prăjită, astfel că pulberea albă se roti printre bule, apoi bău amestecul dintr-o înghiţitură zdravănă.

— N-are gust, iar şampania e excelentă!

M. îi zâmbi indulgent şi spuse:

— Tu suporţi consecinţele. Acum, să ne vedem de cină. Cum a fost cotletul?

— Splendid! Puteam să-l tai cu furculiţa. Preparatele cele mai bune din bucătăria englezească sunt cele mai bune din lume – mai ales în perioada asta a anului. Apropo, pe ce mize vom juca astă-seară? Nu-mi pasă foarte tare, ar trebui ca la sfârşit să fim câştigători, dar aş vrea să ştiu cât îl va costa pe Drax.

— Lui Drax îi place să joace pe „una şi una", după cum spune el, răspunse M. servindu-se din căpşunile care tocmai fuseseră aduse la masă. Miza pare modestă, dacă nu ştii ce înseamnă. La drept vorbind, înseamnă zece lire la o sută de puncte şi o sută de lire de rober.

— Aha! Înţeleg, rosti Bond cu respect.

— Dar e cât se poate de bucuros să joace „două şi două" sau chiar „trei şi trei". Sumele cresc. La Blades, roberul obişnuit de bridge e cam de zece puncte. Asta înseamnă două sute de lire la „una şi una". Şi aici se joacă robere mari. Nu există convenţii, aşa că se riscă şi se merge la cacealma din belşug. Uneori seamănă mai mult cu pocherul. Jucătorii formează un grup foarte pestriţ. Unii

dintre ei sunt cei mai buni din țară, dar alții sunt nebuni de-a binelea. Pare să le nu pese cât pierd. De pildă generalul Bealey, chiar în spatele nostru (M. făcu un semn cu capul), nu știe nici să facă diferența între cărțile de roșu și cele de negru. Aproape la sfârșitul fiecărei săptămâni iese în pierdere cu câteva sute. Nu pare să-i pese. Inima șubredă. Fără rude. Bani cu nemiluita din iută. Dar Duff Sutherland, tipul cu înfățișare neîngrijită de lângă prezedinte, e un criminal absolut. Scoate anual zece mii de la club. Un tip de treabă. Maniere excelente la masa de joc. Pe vremuri a reprezentat Anglia la concursurile internaționale de șah.

M. fu întrerupt de sosirea osului cu măduvă, așezat în poziție verticală pe șervetul de dantelă imaculat ce acoperea farfuria de argint. Alături de el se afla o linguriță specială ornamentată.

După sparanghel, Bond nu mai avea chef de feliile subțiri de ananas. Își turnă în pahar șampania rece care mai rămăsese în sticlă. Se simțea excelent. Efectele benzedrinei și ale șampaniei completaseră perfect savoarea mesei. Își scoase cina și conversația cu M. din minte și privi pentru prima oară în jur.

Era o scenă sclipitoare. În încăpere se aflau vreo cincizeci de bărbați, majoritatea în smoching, toți în largul lor în propria piele și-n mediu, toți stimulați de mâncarea și băutura fără egal, toți animați de un interes comun – perspectiva jocului la mize mari, a marelui șlem, a potului, a aruncării-cheie într-un joc de table. Între ei puteau să se afle trișori sau posibili trișori, bărbați care-și băteau soțiile, bărbați cu instincte perverse, bărbați lacomi, bărbați lași, bărbați mincinoși, dar eleganța încăperii le împrumuta tuturor un fel de aer aristocratic.

La celălalt capăt, deasupra mesei cu bufetul rece, încărcată cu homari, plăcinte și delicatese în

aspic, portretul neterminat, semnat de Romney[1], înfățișând-o în mărime naturală pe doamna Fitzherbert[2], privea provocator la pictura *„Jeu de Cartes"*[3] a lui Fragonard[4], portretul de grup de mari dimensiuni ce umplea jumătate din peretele opus, deasupra șemineului stil Adam. Pe pereții laterali, în mijlocul fiecărui panou cu margini aurite, se afla o gravură rară reprezentând membri ai Clubului Hell-Fire[5], în care fiecare personaj e reprezentat făcând un mic gest cu semnificație scatologică sau magică. Mai sus, o friză din gips împodobită cu basoreliefuri înfățișând cupe și ghirlande unea pereții cu tavanul, fiind întreruptă la intervale regulate de capitelurile coloanelor ce încadrau ferestrele și ușa dublă, înaltă, cu un model sculptat înfățișând trandafirul Tudor încadrat de panglici.

Candelabrul central, o cascadă de șiraguri de cristal ce se încheia cu o cupolă mare din cristale de cuarț, scânteia cald deasupra fețelor de masă din damasc și a argintăriei stil George al IV-lea. Sub el, în mijlocul fiecărei mese, câte un sfeșnic răspândea lumina aurie a trei lumânări, fiecare înconjurată de un abajur din mătase roșie, astfel că fețele mesenilor sclipeau de o căldură sociabilă ce masca ocazionala privire rece sau câte o strâmbătură crudă a gurii.

---

[1] George Romney (1734–1802), pictor englez.

[2] Maria Anne Fitzherbert (1756–1837), soția lui George, prinț de Wales (ulterior regele George al IV-lea).

[3] „Joc de cărți" (fr.).

[4] Jean-Honor Fragonard (1732–1806), pictor francez cunoscut pentru picturile sale bogat colorate ce înfățișează frivolitatea vieții la curtea franceză în secolul al XVIII-lea.

[5] Denumire dată mai multor cluburi britanice și irlandeze exclusiviste din secolul al XVIII-lea, despre care se zvonea că ar fi locuri de întâlnire pentru persoane de calitate care doreau să participe la activități imorale și ai căror membri erau implicați în politică.

În timp ce Bond absorbea eleganța caldă a scenei, unele grupuri începură să se despartă. Ca mânați de un curent spre ușă, mesenii schimbau provocări, pariuri de licitație și îndemnuri de a se grăbi și a trece la treabă. Cu fața roșcovană și păroasă strălucind de anticipare și voioșie, Sir Hugo Drax veni spre ei, cu Meyer pe urme.

— Ei, domnilor, rosti el jovial ajungând la masa lor, sunt mieii gata de sacrificare, iar gâștele gata de jumulit?

Rânji și-și trecu degetul de-a latul gâtului, într-o pantomimă care-i dădea un aer lupesc.

— Noi mergem și pregătim securea și coșul. V-ați făcut testamentul?

— Venim și noi imediat, replică M. ușor iritat. Mergeți și măsluiți cărțile.

Drax râse.

— Nu vom avea nevoie de niciun sprijin artificial! Să nu întârziați mult.

Se întoarse și porni spre ușă. Meyer le oferi un zâmbet nesigur, apoi îl urmă. M. mârâi și-i spuse lui Bond:

— Bem cafeaua și coniacul în sala de jocuri. Aici nu putem fuma. Ia spune, vreun plan final?

— Va fi nevoie să-l pregătesc pentru lovitura decisivă, așa că, vă rog, nu vă faceți griji dacă par să devin euforic. Va trebui doar să jucăm normal până soseşte momentul. Când face el cărțile, va trebui să avem grijă. Desigur, nu poate să le schimbe și nu există niciun motiv ca să nu ne dea cărți bune, dar nu se poate să nu dea niște lovituri remarcabile. Vă deranjează dacă stau în stânga lui?

— Nu, răspunse M. Altceva?

Bond reflectă câteva clipe.

— Doar un singur lucru, domnule. Când soseşte momentul, voi scoate din buzunarul hainei o batistă albă de mătase. Asta va însemna că veți primi o Yarborough. Vă rog, vreți să lăsați licitația pentru mâna aceea în seama mea?

Partidă de cărți cu un necunoscut

Drax și Meyer îi așteptau. Stăteau sprijiniți comod de speteaza scaunului și fumau havane Cabinet. Pe măsuța de lângă ei se aflau cafele și pahare mari cu coniac. Când M. și Bond se apropiară, Drax rupea ambalajul de hârtie al unui pachet de cărți nou. Celălalt pachet era răsfirat în evantai pe postavul verde, în fața lui.

— Ah, iată-vă! rosti Drax.

Se aplecă în față și trase o carte, urmat de ceilalți trei. Cartea cea mai mare o avu Drax, care alese să rămână pe locul unde se afla și să joace cu cărțile cu dos roșu. Bond se așeză în stânga lui. M. făcu semn unui chelner care trecea pe acolo și-i ceru:

— Cafea și coniacul clubului.

Scoase o țigară de foi subțire, neagră și-i oferi una și lui Bond, care o acceptă, apoi luă setul de cărți cu dosul roșu și începu să le bată.

— Miza? întrebă Drax uitându-se la M. Una și una? Sau mai mult? Merg bucuros până la cinci și cinci.

— Una și una e de ajuns pentru mine, zise M. James?

Drax interveni pe ton tăios:

— Presupun că invitatul tău știe ce-l așteaptă.

Răspunse Bond în locul lui M.

— Da. Și-n seara asta mă simt generos, adăugă el zâmbindu-i lui Drax. De cât ai vrea să mă ușurezi?

— De ultimul bănuț pe care-l ai, replică voios Drax. Cât îți permiți?

— Îți voi spune când nu mi-a mai rămas nimic, zise Bond, hotărându-se brusc să fie nemilos. Mi s-a spus că limita dumitale e cinci și cinci. Hai să jucăm pe atât.

Regretă vorbele aproape imediat ce le rosti. Cincizeci de lire suta de puncte! Cinci sute de lire pariul de licitație! Patru robere proaste ar însemna dublul venitului lui pe un an. Dacă ceva mergea prost, se făcea de râs. Ar fi fost obligat să împrumute de la M., iar M. nu era un om deosebit de bogat. Își dădu seama dintr-o dată că partida aceea ridicolă se putea termina cu o încurcătură foarte urâtă. Simți broboane de sudoare pe frunte. Blestemata de benzedrină! Și tocmai el să se lase împuns de un ticălos de gură-spartă ca Drax! Și nici măcar nu era în misiune. Întreaga seară era doar o pantomimă socială care însemna pentru el mai puțin decât zero. Chiar și M. ajunsese să fie implicat întâmplător. Și dintr-o dată se lăsase atras într-un duel cu un multimilionar, într-un joc ce avea drept miză, la propriu, tot ce poseda, pentru simplul motiv că individul avea niște maniere mizerabile și voia să-i dea o lecție! Și dacă lecția nu ieșea cum trebuie? Bond se blestemă pentru impulsul care ar fi părut de neconceput cu niște ore în urmă. Șampanie și benzedrină! Categoric pentru ultima oară!

Drax îl privi cu neîncredere sarcastică, apoi se întoarse spre M., care continua să bată cărțile, deloc îngrijorat.

— Presupun că invitatul tău își poate respecta angajamentele.

De neiertat! Bond văzu cum gâtul și fața lui M. se înroșesc puternic; se opri o clipă din bătutul cărților, iar când reluă, Bond observă că mâinile-i sunt foarte calme. M. ridică privirea, scoase țigara de foi din gură cu un gest foarte calculat și rosti rece, cu o voce perfect controlată:

— În caz că vrei să ştii dacă eu pot respecta angajamentele invitatului meu, răspunsul e afirmativ.

Cu mâna stângă îi dădu lui Drax cărţile, ca să le taie, iar cu dreapta scutură scrumul ţigării de foi în scrumiera de aramă din colţul mesei. Bond auzi sâsâitul slab al jarului în contact cu apa. Drax se uită la M. printre pleoapele îngustate, luă cărţile şi spuse grăbit:

— Desigur, desigur! N-am vrut să sugerez...

Lăsând propoziţia neterminată, se întoarse spre Bond şi-l privi cu curiozitate.

— Bine, atunci cinci şi cinci să fie. (Se întoarse spre partenerul lui.) Meyer, cât ai vrea să acoperi? Poţi merge până la şase şi şase dacă vrei.

— Una şi una ajunge pentru mine, Hugger, zise Meyer pe ton de scuză. Asta, dacă nu cumva ai vrea să acopăr mai mult, adăugă privindu-şi partenerul cu nelinişte.

— Sigur că nu, replică Drax. Îmi plac jocurile la mize mari. Dar în general n-am parte de prea multe. Aşa deci, zise el începând să împartă cărţile. Să-i dăm drumul!

Dintr-o dată, lui Bond nu-i mai păsa de miza mare. Dintr-o dată, singura lui dorinţă era aceea de a-l învăţa pe maimuţoiul acela păros lecţia vieţii lui, de a-i administra un şoc care să-l facă să ţină minte cât trăieşte seara aceea, să-l ţină minte pe Bond, să-l ţină minte pe M., să ţină minte ultima ocazie când a trişat la Blades, să ţină minte ora, vremea de afară şi ce a mâncat la cină.

Bond uitase de racheta Moonraker, în ciuda importanţei acesteia. Problema era una personală, între doi bărbaţi.

În timp ce urmărea privirea orientată ca din întâmplare în jos, spre tabachera dintre mâinile adversarului, şi-i simţea memoria detaşată socotind valoarea cărţilor ce treceau pe deasupra ei, Bond îşi alungă din minte orice regret, se absolvi

de orice vină pentru ceea ce avea să se întâmple şi-şi concentră atenţia asupra jocului. Se aşeză mai comod pe scaun şi-şi lăsă mâinile pe braţele tapiţate cu piele. Scoase dintre dinţi ţigara de foi subţire, o puse pe marginea de aramă bătută a scrumierei de lângă el şi întinse mâna după cafea. Era neagră şi foarte tare. Goli ceaşca, după care luă paharul mare în care-l aştepta o porţie zdravănă de coniac palid. Luă o înghiţitură mică, apoi una mai mare, privindu-l pe M. peste buza paharului. Acesta îi întâlni privirea şi zâmbi uşor.

— Sper că-ţi place, spuse el. Provine de pe una din proprietăţile Rothschild de la Cognac. Acum vreo sută de ani, cineva din familia Rothschild ne-a lăsat prin testament un butoi pe an, pe termen nelimitat. În timpul războiului au ascuns un butoi pentru noi în fiecare an şi ne-au trimis totul în 1945. De atunci bem porţii duble. Iar acum trebuie să ne concentrăm, încheie M. luându-şi cărţile.

Bond le luă la rândul lui pe ale sale şi se uită la ele. Avea o mână mediocră. Două trickuri şi jumătate descoperite, cu culorile distribuite uniform. Luă ţigara de foi, trase un ultim fum, apoi o stinse în scrumieră.

— Trei trefle, anunţă Drax.

Nicio licitaţie de la Bond.

Patru trefle de la Meyer.

Nicio licitaţie de la M.

„Hm, n-are chiar cărţile care trebuie ca să accepte jocul de data asta, îşi zise Bond. Licitaţie preventivă – ştie că partenerul lui are miza descoperită. Poate că M. ar fi putut să facă o licitaţie cât se poate de bună. S-ar putea, de exemplu, să avem noi doi toate inimile. Dar M. nu licitează." Presupuse că vor face patru levate de treflă.

Şi le făcură, cu ajutorul unui impas al lui Bond. Se dovedi că M. n-avea inimi, ci un şir lung de carouri, lipsindu-i doar popa, care se afla în

mâna lui Meyer şi ar fi fost luat. Drax n-avea nici pe departe o suită suficient de lungă ca să liciteze trei. Meyer avea restul treflelor.

„Oricum, am avut noroc să scăpăm fără să acceptăm jocul", reflectă Bond.

Norocul continuă să țină cu ei. Bond licită fără atu, M. ridică licitația cu trei şi reuşiră să facă chiar cu un trick în plus. Când Meyer făcu cărțile, pierdură o levată licitând cinci carouri, dar la următoarea mână, M. declară patru pici, iar cele trei atuuri mici ale lui Bond şi popa şi dama de altă culoare se dovediră a fi tot ce avea nevoie M. pentru contract.

M. şi Bond câştigară primul rober. Drax părea enervat. Pierduse nouă sute de lire la roberul acela şi cărțile păreau să le fie potrivnice, lui şi lui Meyer.

— Mergem mai departe aşa? întrebă el. N-are rost să tragem carte.

M. îi zâmbi lui Bond. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru: aşadar, Drax voia să-şi păstreze poziția în ordinea făcutului cărților. Bond ridică din umeri, iar M. spuse:

— N-avem nicio obiecție. Scaunele astea par să ne fie cât se poate de prielnice.

— Până acum, replică Drax, părând mai înviorat.

Şi avea motive. La următoarea mână, el şi Meyer licitară şi realizară un mic şlem de pică pentru care avură nevoie de două impasuri extrem de dificile, ambele efectuate de Drax fără probleme, dar după multă gesticulație şi mârâieli, comentând de fiecare dată gălăgios ce noroc are.

— Hugger, eşti grozav! spuse cu sinceritate Meyer. Cum naiba reuşeşti?

Bond se gândi că a sosit momentul să planteze o sămânță micuță.

— Memoria, zise el.

Drax îi aruncă o privire tăioasă.

— Cum adică, memoria? Ce are ea de-a face cu executarea unui impas?

— Voiam să adaug „și simțul cărților", replică Bond. Astea sunt cele două calități ale jucătorilor excelenți.

— Ah, da, înțeleg, rosti Drax rar.

Îi dădu lui Bond cărțile să le taie și în timp ce le împărțea, acesta simți că ochii celuilalt îl examinează cu atenție.

Jocul continuă într-un ritm uniform; partida refuza să se încingă și nimeni nu părea dispus să rişte. M. îl secondă pe Meyer la o licitație imprudentă de patru pici și-l scoase vulnerabil cu două levate, dar la mâna următoare, Drax licită trei fără atu, așa încât câștigul lui Bond la primul rober fu spulberat și intrară în pierdere.

— Vrea cineva ceva de băut? întrebă M. tăind cărțile, ca Drax să le facă pentru al treilea rober. James, încă nişte şampanie? A doua sticlă are întotdeauna gust mai bun.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Chelnerul sosi; ceilalți comandară whisky cu sifon. Drax se întoarse spre Bond și zise:

— Jocul ăsta trebuie înviorat puțin. Pariu pe o sută că batem la mâna asta!

Terminase de făcut cărțile, care-i așteptau în grămăjoare îngrijite în mijlocul mesei. Bond se uită la el. Ochiul cel vătămat, roșu îl sfredelea; celălalt îl privea rece, dur și cu dispreț. De o parte și de alta a nasului mare, coroiat luceau broboane de sudoare. Bond se întrebă dacă-i arunca o momeală ca să afle dacă are suspiciuni legate de felul cum fuseseră făcute cărțile și hotărî să-l lase să se îndoiască. Asta însemna o sută aruncată în vânt, dar îi va da un pretext ca să crească miza ulterior.

— La o mână făcută de tine? întrebă el zâmbind. Hm... (Cântări şansele imaginare.) Da. În regulă.

Păru că-i vine o idee și adăugă:

— Şi la fel pentru mâna următoare! Dacă vrei.

— Bine, bine, replică Drax nerăbdător. Dacă vrei să arunci banii aşa, cu nemiluita...

— Pari foarte sigur pe mâna asta, comentă Bond indiferent, ridicându-şi cărţile.

Avea o mână proastă, aşa că nu putu răspunde la licitaţia de deschidere a lui Drax, fără atu, decât dublând-o. Cacealmaua nu avu niciun efect asupra partenerului lui Drax. Meyer zise „Două fără atu" şi Bond se simţi uşurat când M., care nu avea culoare lungă, spuse „Nu licitez". Drax lăsă licitaţia la două fără atu şi realiză contractul.

— Mersi, zise el încântat, notându-şi cu grijă scorul. Acum hai să vedem dacă poţi să-ţi recuperezi suta.

Spre marea lui iritare, Bond nu reuşi. Cărţile continuau să-i favorizeze pe Meyer şi Drax, care licitară trei inimi, realizară contractul şi câştigară mâna. Drax era mulţumit de sine; luă o înghiţitură zdravănă de whisky cu sifon şi-şi şterse faţa cu batista cea mare, comentând jovial:

— Dumnezeu e de partea celor puternici! Trebuie să ai şi cărţi bune, nu doar să ştii să le joci. Mai vrei sau ţi-a ajuns?

Şampania lui Bond sosise şi-l aştepta în frapiera de argint, lângă el. Alături de frapieră se afla o cupă de sticlă plină pe trei sferturi; Bond o luă şi o goli, ca pentru a-şi da curajul fricosului, apoi o umplu din nou şi zise cu glas cleios:

— S-a făcut, o sută pentru următoarele două mâini.

Şi le pierdu prompt pe amândouă, plus roberul. Îşi dădu seama dintr-o dată că sărăcise cu aproape 1 500 lire. Mai bău un pahar cu şampanie şi spuse nebuneşte:

— Ne-ar scuti de bătaie de cap dacă am dubla miza pentru roberul ăsta. De acord?

Drax făcuse cărţile şi se uita la ale lui, cu buzele umede de anticipaţie. Îl privi pe Bond, care

părea să aibă dificultăți cu aprinderea țigării, și spuse iute:

— S-a făcut! O sută de lire suta de puncte și o mie pentru rober.

Simțind că poate să rişte un dram de spirit sportiv, fiindcă acum Bond nu mai putea să anuleze pariul, adăugă:

— Dar se pare că am o mână frumușică aici. Ții pariul?

— Sigur, sigur, replică Bond ridicându-și cărțile cu un gest stângace. Eu l-am propus, nu?

— Bine, zise Drax cu satisfacție. Trei fără atu.

Făcu patru. Dar pe urmă, spre ușurarea lui Bond, sorții cărților se schimbară. Bond licită și realiză un mic șlem de inimă, iar la mâna următoare, M. licită și realiză trei fără atu. Bond rânji vesel spre fața năduşită a lui Drax; acesta își rodea furios unghiile.

— De partea celor puternici, comentă Bond ca să-l irite și mai mult.

Drax mârâi ceva și-și făcu de lucru cu scorul. Bond se uită la M., care, evident satisfăcut de felul cum mersese jocul, apropia un chibrit de a doua țigară de foi pe seara aceea – răsfăț aproape nemaivăzut la el.

— Mă tem că ăsta e ultimul rober, zise Bond. Trebuie să mă trezesc devreme. Sper că mă veți ierta.

M. se uită la ceas și remarcă:

— E trecut de miezul nopții. Ce zici, Meyer?

Meyer, care fusese pasager tăcut mai toată seara și avea aerul omului captiv în cușcă împreună cu doi tigri, păru ușurat că i se oferă posibilitatea de a o șterge. Îi surâdea grozav ideea de a se întoarce la apartamentul lui liniștit din Albany și la tovărășia alinătoare a colecției de cutii Battersea pentru tutun de prizat. Spuse repede:

— Eu sunt foarte de acord, amirale. Dar tu, Hugger? Eşti gata să mergi la culcare?

Drax îl ignoră; ridică privirea de la foaia cu scorul şi se uită la Bond, remarcând semnele beției: fruntea umedă, virgula neagră a şuviței de păr căzute neîngrijit pe frunte, deasupra sprâncenei stângi, luciul împrumutat de alcool ochilor cenuşii-albaştri.

— Socoteala e cam subțire până acum, zise el. Din câte-mi dau seama, câştigi vreo două sute. Sigur că, dacă vrei să ieşi din joc, poți ieşi, dar ce-ai zice de un foc de artificii la final? Triplăm mizele la ultimul rober? Cincisprezece şi cincisprezece? Partidă istorică. Îmi accepți pariul?

Bond ridică privirea spre el şi nu răspunse imediat. Voia ca Drax să-şi amintească fiecare amănunt al acestui ultim rober, fiecare cuvânt rostit, fiecare gest.

— Ei? făcu acesta nerăbdător. Ce zici?

Bond se uită la ochiul stâng, rece, de pe chipul cuprins de roşeață şi-i vorbi doar acelui ochi, articulând clar:

— O sută cincizeci de lire suta de puncte şi o mie cinci sute de lire roberul. Îți accept pariul.

Prestidigitație

Asupra mesei se așternu câteva clipe tăcerea, întreruptă de vocea agitată a lui Meyer.

— O spun de-acum, rosti el anxios. Nu mă include în asta, Hugger!

Știa că e un pariu privat cu Bond, dar voia să-i arate lui Drax că toată povestea îl neliniștea profund. Se vedea comițând o greșeală oribilă care avea să-l coste pe partenerul lui o grămadă de bani.

— Nu fi ridicol, Max! replică Drax cu asprime. Tu joacă-ți mâna. Asta n-are nimic de-a face cu tine, e doar un mic pariu agreabil cu prietenul nostru cel imprudent. Haide, haide! Eu fac cărțile, amirale.

Bond aprinse țigara cu niște mâini care deveniseră dintr-o dată foarte sigure. Avea mintea limpede; știa exact ce are de făcut și se bucura că a sosit momentul deciziei.

Se sprijini de speteaza scaunului și preț de o clipă avu impresia că-n spatele lui, de o parte și de alta, se află o mulțime de oameni și că aceștia chipuri i se uită peste umăr, așteptând să vadă cărțile. Simțea cumva că fantomele erau prietenoase, că aprobau dreptatea dură ce urma să fie înfăptuită.

Zâmbi când își dădu seama că transmite acestui grup de răposați jucători de cărți un mesaj: că ar trebui să aibă grijă ca totul să meargă bine.

Zgomotul de fundal al celebrei săli de jocuri îi întrerupse gândurile. Se uită în jur. În mijlocul

încăperii lungi, sub candelabrul central, mai mulți privitori stăteau în jurul mesei de pocher, unde se desfășura o partidă. „Plusez o sută." „Și o sută." „Și o sută." „Naiba să te ia, mă uit!", și un strigăt de triumf urmat de zumzetul comentariilor. De departe auzea zornăitul micii greble a crupierului de la jocul de chemin-de-fer. Mai aproape, în același capăt al încăperii unde se afla și el, erau alte trei mese de bridge deasupra cărora fumul de trabuc și de țigară se ridica spre tavanul boltit.

Reflectă la faptul că de aproape o sută cincizeci de ani, în această încăpere celebră se desfășura aproape în fiecare seară o scenă similară. Aceleași strigăte de victorie și înfrângere, aceleași fețe concentrate, același miros de tutun și dramatism. Pentru Bond, care iubea jocurile de noroc, era cel mai incitant spectacol din lume. Îi aruncă o ultimă privire, ca să-și imprime totul în minte, și apoi se întoarse spre propria masă.

Își luă cărțile de pe masă și-i luciră ochii. De astă dată, cărțile făcute de Drax îi ofereau o mână de joc imbatabilă: șapte pici cu primele patru puncte de onor, asul de inimă și asul și popa de caro. Se uită la Drax, întrebându-se dacă el și cu Meyer au treflele. Chiar și așa, știa că poate să supraliciteze. Oare Drax va încerca să-l forțeze să liciteze prea mult și să riște o dublă? Așteptă.

— Nu licitez, rosti Drax, neputând să-și alunge din glas resentimentul cauzat de cunoașterea mâinii lui Bond.

— Patru pici, spuse Bond.

Meyer și M. nu licitară, iar Drax, în final, acceptă licitația. Cu puțin ajutor din partea lui M., Bond făcu cinci.

O sută cincizeci de puncte sub linie. O sută peste pentru punctele de onor.

— Hm! se auzi o voce lângă Bond.

Acesta ridică privirea: era Basildon. Partida lui se terminase și venise să vadă ce se întâmpla

pe acest câmp de luptă. Luă foaia de scor a lui Bond şi, după ce se uită peste ea, comentă voios:

– Mâna asta a fost cam zdrobitoare! Se pare că dumneata deţii campionii. Care e miza?

Bond îl lăsă pe Drax să răspundă. Diversiunea îl bucura – nici nu se putea să fi venit într-un moment mai potrivit. Drax tăiase cărţile cu dos albastru, ca el să le bată. Alătură cele două jumătăţi ale pachetului şi-l aşeză în faţa lui, pe marginea mesei.

– Cincisprezece şi cincisprezece. În stânga mea, răspunse Drax.

Bond îl auzi pe Basildon cum inspiră forţat.

– Tipul părea că are chef de jucat, aşa că i-am făcut pe plac, iar acum toate cărţile bune vin la el, mormăi mai departe Drax supărat.

De cealaltă parte a mesei, M. văzu că-n mâna lui Bond apare o batistă albă. Mîji ochii: Bond păru să-şi şteargă faţa cu ea, apoi M. îl văzu aruncând o privire scurtă spre Drax şi Meyer, după care batista se întoarse în buzunar.

În mâinile lui Bond se afla un pachet de cărţi cu dosul albastru, pe care începu să le împartă.

– A naibii de mare miză! remarcă Basildon. Am avut o dată un pariu pe licitaţie de o mie de lire la o partidă de bridge, dar asta era în anii boomului cauciucului, înainte de primul război. Sper să nu păţească nimeni nimic!

Vorbea sincer. În general, mizele foarte mari în partidele private dădeau naştere la necazuri. Făcu câţiva paşi şi se opri între M. şi Drax.

Bond terminase de făcut cărţile şi le ridică pe ale lui, cu o undă de nelinişte.

Avea doar cinci trefle pe lângă as, damă şi zece şi opt carouri mici pe lângă damă.

N-avea importanţă. Capcana era întinsă.

Aproape simţi cum înţepeneşte Drax când bărbatul cel voinic îşi cercetă cărţile şi apoi, nevenindu-i să creadă, le mai cercetă o dată. Bond

ştia că Drax are o mână incredibil de bună. Zece trickuri sigure, asul şi popa de caro, primele patru puncte de onor la pică, primele patru puncte de onor la inimă şi popa, valetul şi nouăle de treflă.

El însuşi i le dăduse – în biroul secretarului, înainte de cină.

Bond aşteptă, întrebându-se cum va reacţiona Drax la mâna copios de bună. Urmărea cu un interes aproape crud apropierea de momeală a peştelui lacom.

Drax îi depăşi aşteptările. Îşi strânse cărţile cu un aer degajat şi le aşeză pe masă, după care scoase nonşalant pachetul de ţigări din buzunar, alese una şi o aprinse. Nu se uită la Bond, ci ridică privirea spre Basildon.

– Da, zise continuând conversaţia despre miza lor. E un joc cu miză mare, dar nu cea mai mare din câte am jucat. O dată am jucat pe două mii roberul, în Cairo. La cazinoul Mahomed Ali, de fapt. Cei de-acolo chiar au tupeu, nu glumă! Deseori pariază pe fiecare trick, nu doar pe partidă şi pe rober. Ia să vedem... (Îşi luă cărţile de pe masă şi se uită cu viclenie la Bond.) Am cărţi frumuşele, recunosc. Dar, ce ştiu eu, s-ar putea să ai şi tu.

„Improbabil, rechin bătrân ce eşti, cu trei perechi as-popă în mâna ta!" îşi zise Bond.

– Ai vrea să adăugăm ceva în plus, doar pentru mâna asta?

Bond îşi studie ostentativ cărţile cu minuţiozitatea celui aproape beat criţă şi rosti cu un glas cleios:

– Şi ale mele sunt promiţătoare. Dacă partenerul meu dă ce trebuie şi cărţile sunt prielnice, s-ar putea să fac şi eu o mulţime de trickuri. Ce propui?

– S-ar zice că avem amândoi mâini pe măsură, minţi Drax. Ce-ai zice să punem o sută de trick, în plus? Judecând după spusele tale, n-ar trebui să fie prea dureros.

Bond, cu un aer gânditor şi cherchelit, îşi mai analiză o dată mâna cu atenţie, carte cu carte.

— În regulă, accept pariul. Şi, ca să fiu sincer, m-ai stârnit. E evident că ai o mână excelentă, aşa că trebuie să-ţi închid gura şi să risc.

Bond se uită încetoşat la M. şi spuse:

— Partenere, tura asta acoperă-ţi singur pierderile. Să-i dăm drumul! Ăă... şapte trefle.

În tăcerea mormântală care se lăsă, Basildon, care văzuse mâna lui Drax, îşi scăpă paharul cu whisky şi sifon din mână, atât era de surprins. Se uită năuc la paharul spart de pe podea şi-l lăsă acolo.

— Ce?! făcu Drax pe un ton surprins, verificându-şi cărţile încă o dată, iute, ca să se asigure. Ai spus cumva mare şlem de treflă? întrebă privindu-şi cu curiozitate adversarul, evident beat. Eh, tu suporţi consecinţele! Ce zici, Max?

— Nu licitez, răspunse Meyer, simţind în aer electricitatea crizei pe care nădăjduise s-o evite.

„De ce naiba nu m-am dus acasă înainte de roberul ăsta, ultimul?" se întrebă el gemând în sinea lui.

— Nu licitez, rosti şi M., aparent calm.

— Dublu!

Cuvântul fu rostit cu răutate de Drax. Îşi lăsă cărţile pe masă şi se uită cu cruzime şi dispreţ la idiotul cel beat care-i căzuse în gheare, în sfârşit, în mod inexplicabil.

— Asta înseamnă că dublezi şi pariul de licitaţie? întrebă Bond.

— Da, replică Drax cu lăcomie. Da. Asta voiam să spun.

— În regulă, spuse Bond.

Tăcu câteva clipe şi, uitându-se la Drax, nu la cărţile din mână, zise:

— Dublez la rândul meu. Contractul şi pariul de licitaţie. Patru sute de lire de trick, în plus.

În clipa aceea, în mintea lui Drax se strecură primul fir de îndoială cumplită, incredibilă, dar îşi

privi din nou cărțile și din nou se liniști. În cel mai rău caz, era imposibil să nu poată face două trickuri.

Un „Nu licitez" mormăit din partea lui Meyer. Un „Nu licitez" cam gâtuit din partea lui M. O clătinare nerăbdătoare din cap din partea lui Drax.

Basildon, foarte palid, stătea și se uita la Bond, peste masă. Apoi dădu ocol încet mesei, analizând mâna fiecăruia. Iată ce văzu:

BOND
♦ Damă, 8, 7, 6, 4, 3, 2
♣ As, damă, 10, 8, 4

DRAX
♠ As, popă, damă, valet
♥ As, popă, damă, valet
♦ As, popă
♣ Popă, valet, nouă

MEYER
♠ 6, 5, 4, 3, 2
♥ 10, 9, 8, 7, 2
♦ Valet, 10, 9

M.
♠ 10, 9, 8, 7
♥ 6, 5, 4, 3
♣ 7, 6, 5, 3, 2

Și dintr-o dată, Basildon înțelese: era un mare șlem cu cărțile jos pentru Bond, pe care ceilalți jucători n-aveau cum să-l împiedice. Indiferent cu ce carte începea Meyer, Bond o va lua negreșit cu un atu din mână sau de pe masă. Apoi, între acțiunile de prindere a atuurilor, făcând fireşte un impas împotriva lui Drax, Bond va juca două mâini de caro, luându-le cu atu și capturând astfel asul și popa lui Drax. După cinci mâini va rămâne cu restul de atuuri și cu șase carouri câștigătoare. Așii și popii lui Drax nu vor valora nici cât o ceapă degerată.

Era crimă curată!

Aproape în transă, Basildon își continuă turul în jurul mesei și se opri între M. și Meyer, ca să poată urmări fața lui Drax și pe cea a lui Bond.

Propriul lui chip era impasibil, dar mâinile, pe care le băgase în buzunarul pantalonilor, ca să nu-l trădeze, transpirau. Aşteptă aproape cu teamă cumplita pedeapsă pe care urma s-o primească Drax – treisprezece lovituri individuale lăsând cicatrice de care niciun jucător de cărți n-avea cum să scape vreodată.

– Haide, haide! zise Drax nerăbdător. Dă o carte, Max! N-am de gând să stau aici toată noaptea.

„Biet neghiob! îşi zise Basildon. Peste zece minute ai să-ți doreşti ca Meyer să fi murit pe scaun înainte să poată da prima carte pe care-o ceri."

La drept vorbind, Meyer arăta de parcă ar fi fost la un pas de apoplexie. Avea o paloare de moarte şi transpirația îi picura de pe bărbie pe pieptul cămăşii. Se putea foarte bine ca prima carte dată de el să fie un dezastru.

În cele din urmă, raționând că lui Bond ar putea să-i lipsească culorile lungi din propria-i mână, pica şi inima, dădu valetul de caro. N-avea nicio importanță cu ce carte începea, dar când mâna lui M. depuse pe masă atu, arătând că nu are carouri, Drax se răsti la partenerul lui:

– N-ai nimic altceva în mână, prostul naibii? Vrei să-i dai jocul pe tavă? De partea cui eşti?!

Meyer se făcu mic şi spuse nefericit, ştergându-şi fața cu batista:

– Am făcut tot ce-am putut, Hugger.

Dar Drax avea deja propriile motive de îngrijorare.

Bond puse un atu, capturând popa de caro al lui Drax, şi continuă imediat dând o treflă. Drax dădu nouăle. Bond îl luă cu zecele şi deschise mâna următoare cu un caro, prinzându-l cu atu de pe masă. Asul lui Drax căzu. Încă o treflă de pe masă prinse valetul lui Drax.

Urmă asul de treflă.

În timp ce-şi depunea popa, Drax îşi dădu seama pentru prima oară ce ar putea să se întâmple.

Se uită la Bond neliniştit, printre pleoapele îngustate, aşteptând următoarea carte. Oare carourile se aflau la Bond? Nu le avea Meyer, acoperite? În definitiv, cu caro deschisese! Drax aşteptă, cu cărţile lunecoase din cauza transpiraţiei.

Morphy, marele jucător de şah, avea un obicei îngrozitor. Nu-şi ridica ochii de pe tabla de joc până-n clipa când ştia că adversarul lui nu poate evita înfrângerea; atunci îşi ridica încet capul mare şi se uita curios la cel din faţa lui. Adversarul îi simţea privirea şi-şi ridica ochii încet, umil, spre Meyer. În clipa aceea îşi dădea seama că nu ajuta la nimic să continue partida. Aşa spuneau ochii lui Morphy. Nu-i mai rămânea decât capitularea.

La fel ca Morphy, Bond înalţă capul şi se uită drept în ochii lui Drax, după care scoase încet dama de caro şi o puse pe masă. Fără să mai aştepte ca Meyer să joace, depuse în urma ei, cu mişcări hotărâte, celelalte cărţi de caro: opt, şapte, şase, cinci, patru şi cele două trefle câştigătoare. Şi abia pe urmă vorbi.

— Asta-i tot, Drax, rosti el cu glas scăzut, lăsându-se încet pe speteaza scaunului.

Prima reacţie a lui Drax fu aceea de a se arunca spre Meyer, smulgându-i cărţile din mână. Le puse pe masă cu faţa în sus şi cotrobăi febril printre ele, căutând o posibilă carte câştigătoare.

Apoi le aruncă pe postavul verde.

Era cumplit de alb la faţă, dar ochii lui aruncau flăcări spre Bond. Brusc, ridică pumnul încleştat şi-l izbi cu putere în masă, peste grămada de aşi, popi şi dame fără putere din faţa lui. Pe ton foarte scăzut, îi şuieră lui Bond:

— Eşti un tri...

— Ajunge, Drax! interveni Basildon, de cealaltă parte a mesei, cu glasul ca o plesnitură de bici. Să nu aud vorbe din astea! Am privit toată partida. Plăteşte ce datorezi. Dacă ai vreo plângere, formuleaz-o în scris şi adreseaz-o Comisiei.

Drax se ridică în picioare, foarte încet, se depărtă de scaun şi-şi trecu mâna prin părul roşcat, ud. Obrazul lui îşi recăpătă treptat culoarea şi, odată cu ea, o expresie vicleană. Se uită la Bond, având în ochiul cel teafăr un aer de triumf dispreţuitor pe care Bond îl găsi ciudat de tulburător. Se întoarse spre masă şi, uitându-se la fiecare în parte cu aceeaşi expresie ciudat de disprețuitoare, spuse:

— Noapte bună, domnilor. Datorez aproximativ cincisprezece mii de lire. Voi onora şi ceea ce datorează Meyer.

Se aplecă şi-şi luă tabachera şi bricheta. Apoi îl privi din nou pe Bond şi rosti foarte încet, cu mustața roşcată ridicându-se uşor deasupra dinților de sus depărtați:

— Eu unul aş cheltui banii repede, comandante Bond.

Apoi întoarse spatele mesei şi ieşi iute din încăpere.

Capitolul 8
Telefonul roşu

Deşi se culcase la ora două, a doua zi dimineața, Bond intră în sediu punctual, la ora zece. Se simțea oribil. Pe lângă aciditate şi gustul de fiere, rezultatul celor aproape două sticle de şampanie băute, simțea o undă de melancolie şi de dezamăgire spirituală – în parte efectele benzedrinei, în parte reacție la drama din seara anterioară.

În timp ce urca cu liftul spre biroul lui şi spre încă o zi de rutină, gustul amar al orelor din miezul nopții continua să-l urmărească.

După ce Meyer o ştersese la culcare, recunoscător, Bond scosese din buzunarele hainei sale cele două pachete de cărți şi le aşezase pe masă, în fața lui Basildon şi a lui M. Unul era pachetul cu dosul albastru pe care Drax îl tăiase, iar el îl băgase în buzunar, înlocuindu-l, sub acoperirea batistei, cu pachetul doftoricit, cu dosul tot albastru, din buzunarul drept. Celălalt era pachetul doftoricit din buzunarul stâng, de care nu fusese nevoie. Răsfiră în evantai pe masă pachetul cu dosul roşu şi le arătă lui M. şi lui Basildon că ar fi dus la acelaşi mare şlem aberant care-l învinsese pe Drax.

— E o mână Culbertson celebră, le explică. El o folosea ca să-şi râdă de propriile convenții cu trickuri rapide. A trebuit să pregătesc un pachet cu dosul roşu şi unul cu dosul albastru. N-aveam de unde să ştiu ce culoare va avea cel pe care-l voi împărți.

— Ei bine, a fost cu siguranță o victorie răsunătoare! rosti recunoscător Basildon. Mă aștept ca Drax să pună lucrurile cap la cap și ori să renunțe să mai vină aici, ori să joace cinstit pe viitor. Seara asta l-a costat scump. Să nu avem discuții despre câștigul dumitale de azi! adăugă el. Ne-ai făcut tuturor – și mai ales lui Drax – o mare favoare. Lucrurile ar fi putut să meargă prost și atunci te-ai fi fript rău dumneata. Cecul îți va parveni sâmbătă.

Își uraseră noapte bună, iar Bond, într-o dispoziție de dezamăgire oarecum firească după intensitatea celor întâmplate, se dusese la culcare. Luase un somnifer slab, ca să încerce să-și alunge din minte evenimentele bizare ale serii și să se pregătească pentru dimineață și pentru mersul la birou. Înainte să adoarmă, reflectă, așa cum reflectase adesea și în alte clipe de triumf, că pentru câștigător, câștigul înseamnă întotdeauna, în mod ciudat, mai puțin decât înseamnă pierderea pentru învins.

Când închise ușa în urma lui, Loelia Ponsonby se uită curioasă la cearcănele întunecate de sub ochi. Bond îi remarcă privirea, lucru pe care ea îl și intenționase. Îi zâmbi larg și-i explică:

— În parte muncă, în parte distracție. Cu tovărășie strict masculină, adăugă el. Și-ți mulțumesc pentru benzedrină! A fost cu adevărat foarte necesară. Sper că nu ți-am stricat seara.

— Sigur că nu, replică ea gândindu-se la cina și la cartea de la bibliotecă pe care le lăsase baltă când o sunase Bond; apoi se uită la carnetul de stenogramă de pe masa ei. Șeful de cabinet a sunat acum jumătate de oră. Spunea că M. va avea nevoie de dumneavoastră azi. N-a spus când. I-am zis că aveți antrenament de luptă corp la corp la ora trei și a spus să-l anulați. Asta e tot, exceptând dosarele rămase de ieri.

— Slavă cerului! replică Bond. Astăzi n-aș fi fost în stare să mă las azvârlit de colo-colo de

afurisitul de instructor de comando! Vreo veste despre zero-zero opt?

— Da. Se pare că e teafăr. A fost mutat la spitalul militar din Wahnerheide. Pe cât se pare, suferă doar de şoc.

Bond ştia ce ar putea să însemne „şoc" în meseria lui.

— Bun, spuse el fără convingere.

Îi zâmbi, intră în birou şi închise uşa. Se apropie cu paşi hotărâţi de masa de lucru, se aşeză şi trase spre el primul dosar. Ziua de luni se isprăvise. Era marţi. O zi nouă. Impunându-şi să nu acorde atenţie durerii de cap şi să nu se gândească la seara precedentă, aprinse o ţigară şi deschise dosarul cafeniu, imprimat cu steaua roşie ce însemna „Strict secret". Era un raport venit de la biroul ofiţerului principal de la secţia de prevenţie a serviciului vamal american şi se intitula „Inspectoscopul". Îşi concentră privirea şi citi:

„Inspectoscopul este un instrument ce foloseşte principii de fluoroscopie pentru depistarea contrabandei. Este fabricat de compania Sicular Inspectoscope din San Francisco şi este folosit la scară largă în închisorile americane pentru detectarea secretă a obiectelor metalice ascunse în îmbrăcămintea infractorilor şi a vizitatorilor din închisoare sau asupra persoanei acestora. De asemenea, este folosit în detectarea CID (Cumpărare ilicită de diamante) şi a contrabandei cu diamante în minele de diamante din Africa şi Brazilia. Instrumentul costă şapte mii de dolari, are lungimea de aproximativ doi metri şi jumătate şi înălţimea de doi metri şi zece şi cântăreşte aproape trei tone. Necesită doi operatori instruiţi special. S-au făcut experimente cu acest instrument la serviciul vamal al aeroportului internaţional Idlewild, cu următoarele rezultate:"

Bond sări următoarele două pagini, care conţineau detalii privind mai multe cazuri minore

de contrabandă, şi studie „Rezumatul concluziilor", din care deduse, cu oarecare enervare, că va trebui să se gândească la alt loc în afară de subsuoară ca să-şi ascundă pistolul Beretta de calibrul .25 data următoare când călătorea în străinătate. Îşi notă mental să discute problema cu Departamentul dispozitive tehnice.

Bifă şi semnă cu iniţialele sale foaia de distribuţie şi întinse automat mâna după următorul dosar, intitulat „Filopon – Un drog japonez criminal".

„Filopon"... Gândurile lui încercau să rătăcească, aşa că le readuse cu forţa la paginile scrise la maşină.

„Filopon este principalul factor al creşterii criminalităţii în Japonia. Potrivit Ministerului Sănătăţii, în prezent există în această ţară 1 500 000 dependenţi, din care un milion au vârsta sub 20 ani, iar Poliţia metropolitană Tokio atribuie 70% din delincvenţa juvenilă influenţelor acestui drog.

La fel ca în cazul marijuanei în Statele Unite, dependenţa începe cu o «doză». Efectul este «stimulator» şi drogul dă obişnuinţă. De asemenea, este ieftin – circa zece yeni (şase penny) doza – şi dependentul îşi creşte rapid numărul dozelor până la circa o sută pe zi. În aceste cantităţi, dependenţa devine costisitoare şi victima recurge automat la infracţiuni pentru a-şi putea cumpăra drogul. Faptul că infracţiunile includ adesea atac la persoană şi crimă se datorează unei proprietăţi aparte a drogului: induce un complex de persecuţie acut, dependentul căzând pradă iluziei că oamenii vor să-l omoare şi că e urmărit în permanenţă, cu intenţia de a i se face rău. Ajunge să atace cu picioarele şi cu pumnii sau cu un brici câte un străin de pe stradă care, i se pare lui, l-a privit într-un mod jignitor. Dependenţii mai puţin avansaţi tind să-şi evite prietenul care a ajuns la

o sută de doze pe zi şi, fireşte, acest lucru nu face decât să-i intensifice sentimentul că e persecutat.

Astfel, crima devine un act de autoapărare, corect şi justificat, şi se poate vedea cu uşurinţă ce armă periculoasă poate deveni drogul în manevrarea şi direcţionarea crimei organizate de către un «conducător».

Filopon a fost identificat ca fiind forţa motivatoare în celebrul caz de crimă din barul Mecca; în urma respectivei afaceri neplăcute, poliţia a arestat peste 5 000 furnizori ai acestui drog, în câteva săptămâni.

Ca de obicei, se dă vina pe japonezii de naţionalitate coreeană..."

Dintr-o dată, Bond se revoltă. De ce naiba citea toate aiurelile astea? Când ar fi fost cu putinţă să aibă nevoie să ştie de un drog ucigaş japonez denumit Filopon?!

Frunzări neatent restul paginilor, bifă foaia de distribuţie şi aruncă dosarul în tava „Documente de trimis".

Durerea de cap continua să-l sâcâie în partea dreaptă a frunţii, de parcă ar fi fost bătută în cuie. Deschise unul din sertarele mesei de lucru şi scoase un flacon cu Phensic[1]. Se gândi s-o roage pe secretară să-i aducă un pahar cu apă, dar nu-i plăcea să fie răsfăţat. Zdrobi cu dezgust două tablete între dinţi şi înghiţi pulberea neplăcută. Apoi aprinse o ţigară, se ridică şi se duse la fereastră. Se uită la panorama verde aflată jos, departe şi, fără s-o vadă, îşi lăsă privirea să se plimbe fără ţintă pe orizontul neregulat al Londrei, în timp ce mintea i se concentra asupra evenimentelor stranii din seara precedentă.

Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât părea totul mai ciudat.

[1] Medicament ce conţine două ingrediente active: aspirină şi cofeină.

De ce să trişeze la cărți Drax, un milionar, un erou public, un om cu poziție unică în țară, de ce să trişeze acest om remarcabil? Ce putea obține prin asta? Ce putea să-şi dovedească sieşi? Credea oare cu atâta convingere că el însuşi este legea, se credea mai presus de turma obştii şi a canoanelor ei de comportament în asemenea măsură încât putea să scuipe în obraz opinia publică?

Mintea lui Bond se opri puțin. Scuipat în obraz. Asta descria perfect purtarea lui Drax la Blades. Combinația de superioritate şi batjocură. De parcă ar fi avut de a face cu nişte scursuri umane nedemne chiar şi de dispreț, aşa că n-avea nevoie nici măcar să se prefacă a se comporta decent în tovărăşia lor.

Probabil că lui Drax îi plăceau jocurile de noroc. Poate că-l mai eliberau de încordare, de tensiunea care se arăta în vocea lui aspră, în roaderea unghiilor, în transpirația constantă. Dar nu trebuia să piardă. A pierde în fața acestor oameni inferiori ar fi fost un lucru demn de dispreț. Aşadar, trebuia să trişeze ca să învingă, cu orice risc. Cât privea posibilitatea de a fi depistat, probabil credea că poate ieşi din orice strâmtoare cu ajutorul vorbăriei lui gălăgioase şi lăudăroase. Asta, dacă se gândea măcar o clipă la posibilitatea de a fi prins. În plus, reflectă Bond, oamenii cu obsesii sunt orbi în fața pericolului, ba chiar îl caută, într-un mod pervers. Cleptomanii încearcă să fure obiecte tot mai dificile. Cei cu manii sexuale fac paradă de insistențele lor, de parcă şi-ar dori fierbinte să fie arestați. De multe ori, piromanii nu fac nicio încercare de a evita să se stabilească legătura între ei şi incendiile pe care le-au provocat.

Dar ce obsesie îl măcina pe acest om? Care era originea impulsului irezistibil care-l mâna în jos pe dealul abrupt, iar de acolo, în mare?

Toate semnele indicau paranoia. Delir de grandoare şi, în spatele lui, delir de persecuție.

Disprețul de pe fața lui. Vocea de tiran. Expresia de triumf tainic cu care înfruntase înfrângerea, după o clipă de amară prăbușire. Poate învinge pe oricine ar încerca să i se pună în cale. Pentru el nu există înfrângere, datorită puterii tainice pe care o deține. Știe cum să facă aur. E în stare să zboare ca pasărea. E atotputernic – omul din celula cu pereți capitonați, care se crede Dumnezeu.

„Da, își spuse Bond privind spre Regent's Park fără să vadă. Ăsta e răspunsul. Sir Hugo Drax e un nebun paranoic. Asta e puterea care l-a împins, pe căi ocolite, să adune milioane. Ăsta e resortul principal al darului pe care l-a făcut Angliei, uriașa rachetă care-i va anihila pe dușmanii țării. Mulțumită atotputernicului Drax.

Dar cine poate spune cât de aproape de prăbușire se află omul acesta? Cine a pătruns dincolo de fanfaronada lui, dincolo de smocurile dese de păr roșcat de pe fața lui, cine a interpretat semnele ca fiind mai mult decât efectul originii sale umile sau a sensibilității în legătură cu rănile căpătate în război?"

Pe cât se părea, nimeni. Și atunci, avea dreptate el, Bond, cu analiza pe care o făcuse? Pe ce se baza? Era oare această privire fugitivă prin fereastra oblonită spre sufletul unui om o dovadă suficientă? Poate că au mai aruncat și alții astfel de priviri fugitive. Poate că au existat și alte momente de tensiune supremă în Singapore, în Hong Kong, în Nigeria, în Tanger, când un comerciant așezat la masă față-n față cu Drax a observat nădușeala, unghiile roase, flăcările roșii din privire și dispariția subită a ultimului dram de culoare de pe fața lui.

Dacă ar avea cineva timp, reflectă Bond, ar trebui să-i caute pe acei oameni, în caz că existau, și să afle adevărul despre acest om, ba poate chiar să-l adune de pe drumuri înainte de a fi prea târziu.

Prea târziu? Bond zâmbi în sinea lui. De ce atâta dramatism? Ce i-a făcut omul acela? I-a făcut cadou 15 000 de lire. Ridică din umeri – oricum, nu-l privea câtuşi de puţin. Dar acea ultimă remarcă, „Cheltuieşte-i repede, comandante Bond"... Ce a vrut să spună? Bond îşi zise că probabil tocmai cuvintele astea îi rămăseseră imprimate într-un cotlon al minţii şi-l făcuseră să cumpănească atât de atent problema lui Drax.

Bond se depărtă brusc de fereastră. „La naiba cu povestea asta! îşi zise. Devin şi eu obsedat. Ia să vedem: cincisprezece mii de lire." O avere miraculoasă, căzută din cer. În regulă, o va cheltui rapid. Se aşeză la masa de lucru, luă un creion, se gândi câteva clipe, apoi scrise pe un bloc cu hârtie de rapoarte având antetul „Strict secret":

Rolls-Bentley decapotabil, să spunem 5 000 lire.

Trei ace de cravată cu diamant la 250 lire fiecare, 750 lire.

Se opri. Chiar şi aşa, îi mai rămâneau aproape zece mii de lire. Ceva haine, zugrăvirea apartamentului, un set nou de crose de golf, marca Henry Cotton, câteva duzini de sticle de şampanie Taittinger. Dar astea puteau să aştepte. După-amiază va merge şi va cumpăra acele de cravată şi va vorbi la Bentley. Va investi restul în acţiuni în minele de aur. Va face o avere. Se va pensiona.

Soneria telefonului roşu despică tăcerea ca un protest furios. Era şeful de cabinet, care-i spuse pe un ton imperativ:

— Poţi să vii sus? Te cheamă M.

— Imediat, răspunse Bond, dintr-o dată vigilent. Vreun indiciu?

— Habar n-am. Încă nu s-a atins de semnale. A fost la Scotland Yard şi la Ministerul Aprovizionării toată dimineaţa.

Cu asta, şeful de cabinet închise.

De aici preiei tu

Câteva minute mai târziu, Bond intră pe uşa familiară, deasupra căreia se aprinse becul verde. M. îi aruncă o privire cercetătoare.

— Arăţi cam jalnic, zero-zero şapte. Ia loc.

„E ceva profesional, îşi spuse Bond simţind că i se iuţeşte pulsul. Azi lipsesc numele de botez." Se aşează. M. studia nişte însemnări scrise cu creionul într-un carnet. Ridică ochii; privirea nu-i mai era interesată de Bond.

— Probleme la baza lui Drax aseară. Dublă omucidere. Poliţiştii au încercat să dea de Drax. Pe cât se pare, nu s-au gândit la Blades. L-au prins la telefon când s-a întors la Ritz, pe la unu şi jumătate dimineaţa. Doi angajaţi din echipa Moonraker au fost împuşcaţi într-un local public din apropierea şantierului. Amândoi au murit. Drax le-a spus poliţiştilor că-l doare în cot şi a închis. Tipic pentru el. Acum e în bază. Din câte înţeleg, ia povestea ceva mai în serios.

— Curioasă coincidenţă, replică Bond gânditor. Dar unde vine implicarea noastră, domnule? Nu e treaba poliţiei?

— În parte, răspunse M. Întâmplarea face însă ca noi să fim răspunzători de o bună parte din personalul-cheie de acolo. Nemţi, adăugă el. Să-ţi explic. (Se uită la carnet.) Locaţia aparţine RAF şi povestea de acoperire spune că face parte din reţeaua cea mare de radare de pe Coasta de Est. Cei din RAF sunt răspunzători de paza perimetrului

şi numai Ministerul Aprovizionării are autoritate asupra bazei unde se desfăşoară lucrările. Baza se află pe marginea falezei stâncoase, între Dover şi Deal. Întreaga zonă cuprinde vreo patru sute de hectare, dar şantierul în sine are doar cam optzeci. Pe şantier au mai rămas doar Drax şi alţi cincizeci şi doi de oameni. Toţi cei din echipa de construcţie au plecat.

„Un pachet de cărţi şi jokerul", reflectă Bond.

— Cincizeci dintre ei sunt nemţi, continuă M. Aproape toţi experţii în rachete ghidate pe care n-au pus mâna ruşii. Drax i-a plătit să vină aici şi să lucreze la Moonraker. Nimeni n-a fost prea încântat de soluţie, dar n-a existat alternativă. Ministerul Aprovizionării n-a putut renunţa la nici unul din experţii săi de la Woomera. Drax a trebuit să-şi găsească oamenii unde a putut. Ca întărire pentru personalul de securitate al RAF, Ministerul Aprovizionării şi-a numit propriul şef de securitate, trimis să locuiască pe şantier. Maiorul Tallon.

M. se opri şi ridică ochii în tavan.

— El a fost unul din cei doi oameni ucişi aseară. L-a împuşcat unul dintre nemţi, care apoi s-a împuşcat la rândul lui.

M. coborî privirea şi se uită la Bond. Acesta nu spuse nimic, ci aşteptă restul poveştii.

— Asta s-a întâmplat într-un local public din apropierea şantierului. Martori din belşug. Se pare că la marginea bazei e o pensiune pe care cei din bază au voie s-o frecventeze. Presupun că trebuie să poată ieşi undeva. (M. făcu o pauză, cu ochii aţintiţi asupra lui Bond.) Ai întrebat unde vine implicarea noastră. Ei bine, noi suntem implicaţi fiindcă i-am dat undă verde acestui neamţ, ca şi tuturor celorlalţi, înainte să li se permită intrarea în ţară. Avem dosarul fiecăruia. Drept urmare, când s-a întâmplat incidentul, primul lucru pe care l-au vrut cei din departamentul de

securitate al RAF şi din Scotland Yard a fost să le dăm dosarul mortului. Au luat legătura cu ofiţerul de serviciu, aseară, iar el a scos documentele din arhivă şi le-a trimis la Yard. O treabă de rutină. A notat-o în registru. Azi-dimineaţă, când am sosit şi am văzut însemnarea din registru, mi s-a trezit brusc interesul. După ce am petrecut seara cu Drax, treaba asta a părut, aşa cum ai remarcat, o coincidenţă curioasă, adăugă M. cu glas scăzut.

— Foarte curioasă, domnule, încuviinţă Bond aşteptând în continuare.

— Şi mai e un lucru, încheie M. Şi ăsta e adevăratul motiv pentru care m-am lăsat implicat, în loc să mă ţin la distanţă de toată povestea. Asta trebuie să devină prioritatea numărul unu. Moonraker va fi lansată vineri, spuse el pe un ton foarte scăzut. Peste nici patru zile. Lansare de probă.

M. se opri, îşi luă pipa şi-şi făcu de lucru cu aprinsul ei. Bond nu spuse nimic. Tot nu pricepea ce aveau de a face toate astea cu Serviciul Secret, care are jurisdicţie doar în afara graniţelor Marii Britanii. Părea o misiune pentru Secţia Specială a Scotland Yard sau, posibil, pentru MI5. Aşteptă. Se uită la ceas: era amiază. M. reuşi să-şi aprindă pipa şi continuă:

— Dar pe lângă asta, am devenit interesat pentru că aseară am devenit interesat de Drax.

— Şi eu la fel, domnule, replică Bond.

— Aşadar, când am citit însemnarea din registru, zise M. ignorându-i comentariul, l-am sunat pe Vallance de la Yard şi l-am întrebat ce-i cu toată povestea. Era îngrijorat şi m-a rugat să trec pe la el. I-am spus că nu vreau să-i calc pe bătături pe cei din MI5, dar a zis că a vorbit deja cu ei şi ei au declarat că problema ţine de departamentul meu şi de poliţie, din moment ce noi am dat undă verde neamţului care a comis crima. Aşa că am mers.

M. făcu o pauză ca să-şi consulte însemnările.

— Baza se află pe coastă, la vreo cinci kilometri nord de Dover. În apropiere, pe șoseaua principală de coastă, se află o pensiune, „World Without Want"[1], pe care-l frecventează seara personalul de pe șantier. Aseară, pe la șapte și jumătate, șeful de securitate de la Minister, Tallon ăsta, s-a dus acolo și tocmai bea un whisky cu sifon și pălăvrăgea cu câțiva nemți, când criminalul, dacă vrei să-i spui așa, a intrat și s-a dus drept la Tallon. A scos de sub cămașă un Luger – cu seria ștearsă, apropo – și a zis (M. ridică privirea): „O iubesc pe Gala Brand. Nu va fi a ta!" Apoi l-a împușcat pe Tallon în inimă, a băgat în gură pistolul fumegând și a apăsat pe trăgaci.

— Ce afacere îngrozitoare! comentă Bond.

Vedea cu ochii minții toate detaliile carnajului din barul aglomerat al unei pensiuni englezești tipice.

— Cine-i fata?

— Asta e altă complicație, răspunse M. E agentă a Secției Speciale. Vorbește germana la perfecție. Una din cele mai bune fete ale lui Vallance. Ea și cu Tallon erau singurii englezi pe care-i avea Drax pe șantier, pe lângă nemți. Vallance e un tip bănuitor. Nici n-are cum să nu fie. Planul ăsta cu racheta Moonraker e, evident, cel mai important eveniment care se derulează în Anglia. Fără să spună nimănui și acționând mai mult sau mai puțin instinctiv, a introdus-o pe fata asta, Brand, în echipa lui Drax și, cumva, a aranjat să devină secretara lui particulară. E pe șantier de la bun început. N-a avut absolut nimic de raportat. Spune că Drax e un șef excelent, exceptând manierele proaste, și că-și mănă drăcește echipa. Se pare că la început i-a făcut avansuri, chiar și după ce i-a servit povestea obișnuită cum că ar fi logodită, dar după ce i-a demonstrat că e întru totul capabilă să se apere – și

[1] „Lumea fără lipsuri" (en.)

fireşte că e –, a renunţat şi, după spusele ei, sunt prieteni foarte buni. Fireşte că-l cunoştea pe Tallon, numai că el era suficient de bătrân ca să-i fie tată, plus că avea o căsnicie fericită şi patru copii. Fata i-a spus omului lui Vallance care a schimbat o vorbă cu ea azi-dimineaţă că Tallon a dus-o la cinema, într-o manieră paternă, de două ori în optsprezece luni. În ce-l priveşte pe ucigaş, un tip pe nume Egon Bartsch, el era expert în electronică şi fata îl ştia doar din vedere, şi asta vag.

— Ce spun prietenii lui despre toată povestea? întrebă Bond.

— Tipul care împărţea camera cu el îl susţine pe Bartsch. Zice că era îndrăgostit nebuneşte de domnişoara Brand şi pune în întregime lipsa lui de succes în cârca „englezului". Spune că Bartsch devenise cu toane şi foarte rezervat în ultima vreme şi că nu l-a surprins deloc vestea crimei.

— Mie unuia îmi sună a coroborare, remarcă Bond. Nu e greu de văzut imaginea. Un tip agitat, cu nervii foarte întinşi şi cu tendinţa de a-şi ieşi rapid din sărite dacă ar fi comentat cineva pe seama naţionalităţii lui, ca orice neamţ. Ce părere are Vallance?

— Nu e sigur. Principala lui grijă e s-o apere pe fată de presă şi să aibă grijă să nu-i fie divulgată acoperirea. Toate ziarele urmăresc povestea, fireşte. Ştirea va apărea în ediţiile de amiază şi toate ziarele se dau peste cap ca să obţină o fotografie a fetei. Vallance şi-a pus oamenii să doftoricească una aşa încât să arate mai mult sau mai puţin ca orice fată, dar totuşi să-i semene suficient, şi să i-o trimită. Fata o va transmite presei diseară. Din fericire, reporterii nu se pot apropia de şantier. Fata refuză să dea interviuri şi Vallance se roagă ca nu cumva vreun prieten sau vreo rudă de-a ei să nu-i dea în vileag identitatea. Investigaţia are loc azi, iar Vallance speră că până diseară cazul va fi închis în mod oficial şi că ziarele vor trebui să lase ştirea să se stingă, din lipsă de material.

— Şi cu lansarea de probă ce e? întrebă Bond.

— Programarea va fi respectată. Vineri la amiază. Vor folosi un focos fals şi o vor lansa pe verticală, cu rezervoarele doar pe trei sferturi. Se evacuează o suprafaţă cam de două sute şaizeci de kilometri pătraţi din Marea Nordului, de la paralela de 52° în sus. Asta vine la nord de linia ce uneşte Haga cu insula Wash. Detaliile complete vor fi făcute publice de către prim-ministru, joi seara.

M. tăcu; îşi roti scaunul ca să poată privi pe fereastră. Bond auzi un orologiu depărtat bătând cele patru sferturi de oră. Ora unu. Oare va trebui din nou să sară peste masa de prânz? Dacă M. înceta să-şi mai bage nasul în treaba altor departamente, ar putea să mănânce repede ceva şi să meargă la reprezentanţa Bentley. Se foi uşor pe scaun. M. se întoarse cu faţa spre el.

— Cei mai îngrijoraţi de toată povestea sunt cei de la Ministerul Aprovizionării, zise el. Tallon era unul din cei mai buni oameni ai lor. Rapoartele lui au fost negative pe toată perioada, însă ieri după-amiază, din bun senin, l-a sunat pe sub-secretarul adjunct şi i-a spus că, după părerea lui, se întâmplă ceva dubios pe şantier şi a cerut să fie primit de ministru în dimineaţa asta, la zece. A refuzat să spună mai multe la telefon. Şi câteva ore mai târziu e împuşcat! Altă coincidenţă ciudată, nu?

— Foarte ciudată. Dar de ce nu închid şantierul, ca să facă o investigaţie de proporţii? În definitiv, treaba asta e prea importantă pentru a risca.

— Azi-dimineaţă, devreme, Cabinetul s-a întrunit şi prim-ministrul a pus întrebarea bătătoare la ochi: ce dovezi există cu privire la o posibilă încercare sau chiar intenţie de a sabota Moonraker? Răspunsul a fost: niciuna. Există numai temerile aduse la suprafaţă, în ultimele douăzeci şi patru de ore, de mesajul vag al lui Tallon şi de dubla crimă. Toată lumea a fost de acord

că, dacă nu există niciun fir de dovadă – şi până acum n-a apărut nici unul –, ambele incidente pot fi puse pe seama tensiunii nervoase cumplite de pe şantier. Dată fiind starea lucrurilor din lume la momentul actual, s-a hotărât că, cu cât Moonraker ne poate oferi mai curând dreptul la o părere independentă în afacerile mondiale, cu atât mai bine pentru noi şi (M. ridică din umeri), posibil, pentru întreaga lume. Şi s-a căzut de acord că, faţă de miile de motive în favoarea lansării rachetei Moonraker, singurul motiv împotriva ei nu stă în picioare. Ministerul Aprovizionării a trebuit să fie de acord, dar ştie la fel de bine ca tine şi ca mine că, oricare ar fi datele concrete, pentru ruşi ar fi o victorie colosală dacă ar reuşi să saboteze racheta în ajunul lansării de probă. Dacă ar face-o, s-ar putea foarte bine să se renunţe deocamdată la întregul proiect. Pe şantier lucrează cincizeci de nemţi. Oricare dintre ei ar putea să aibă rude ţinute şi acum prizoniere în Rusia, rude a căror viaţă ar putea fi folosită ca pârghie.

M. se opri, ridică privirea în tavan, apoi o coborî şi o aţinti meditativ asupra lui Bond.

– Ministrul mi-a cerut să merg la el după şedinţa Cabinetului. A spus că poate cel puţin să-l înlocuiască imediat pe Tallon. Înlocuitorul lui trebuie să vorbească fluent germana, să fie expert în sabotaj şi să aibă experienţă din belşug cu prietenii noştri, ruşii. MI5 a propus trei candidaţi. Fiecare dintre ei lucrează la un caz în momentul de faţă, dar ar putea fi scoşi din misiune în câteva ore. Însă ministrul mi-a cerut părerea; am exprimat-o, el a discutat cu prim-ministrul şi foarte multe formalităţi au fost depăşite foarte rapid.

Bond privi tăios, cu resentiment ochii cenuşii intransigenţi.

– În concluzie, încheie sec M., Sir Hugo Drax a fost înştiinţat de numirea ta şi te aşteaptă la sediul său din bază diseară, la timp pentru cină.

CAPITOLUL 10

Agentul secției speciale

În seara aceea de marți de la sfârșitul lunii mai, la ora șase, James Bond își mâna drăceşte Bentley-ul cel mare pe şoseaua spre Dover, pe porțiunea dreaptă ce duce la Maidstone.

Deşi conducea iute şi concentrat, o parte a minții sale revedea ceea ce făcuse după ce ieşise din biroul lui M., cu patru ore şi jumătate înainte.

După ce-i descrisese pe scurt şi concis secretarei sale cazul şi luase un prânz rapid în cantină, singur la o masă, sunase la atelierul auto şi ceruse ca, pentru Dumnezeu, să se grăbească cu maşina lui şi să i-o aducă, cu plinul făcut, nu mai târziu de ora patru. Apoi luase un taxi până la sediul Scotland Yardului, unde avea întâlnire cu comisarul adjunct Vallance la trei fără un sfert.

Curțile şi aleile înfundate de la Yard îi amintiră, ca de obicei, de o închisoare fără acoperiş. Neonul de pe tavanul coridorului rece despuia de culoare obrajii sergentului care-l întrebă ce treabă are acolo şi-l privi cum semnează în registrul cu pagini de culoarea mărului verde. Fața polițistului care-l conduse pe cele câteva trepte şi pe culoarul mohorât dintre cele două şiruri de uşi anonime, până la sala de aşteptare, suferi şi ea acelaşi efect.

O femeie liniştită, de vârstă mijlocie, cu ochii resemnați ai omului care le-a văzut pe toate, veni şi-i spuse că comisarul adjunct va fi liber în cinci minute. Bond se duse la fereastră şi privi curtea

cenușie. Un polițist ieși dintr-o clădire, părând dezbrăcat fără cască și mestecând dintr-o chiflă tăiată în două, între jumătățile căreia se vedea ceva roz. Era foarte liniște și zgomotul traficului de pe străzile Whitehall și Embankment părea îndepărtat. Bond se simțea descurajat. Se amesteca în treaba altor departamente. Avea să piardă legătura cu oamenii lui și cu rutina Serviciului. În sala aceea de așteptare se simțea deja scos din elementul lui. Numai infractorii și informatorii veneau aici, și oamenii influenți care încercau zadarnic să scape de o acuzație de șofat periculos ori nutreau speranța disperată că-l vor convinge pe Vallance că fiul lor nu e, de fapt, homosexual. Era imposibil să te afli în sala de așteptare a Secției Speciale cu un scop nevinovat. Fie acuzai, fie te apărai.

În cele din urmă, femeia veni după el. Își stinse țigara în partea de sus a coșului metalic de gunoi cu reclamă la țigări Player ce servește drept scrumieră în sălile de așteptare ale departamentelor guvernamentale și o urmă pe coridor.

După atmosfera mohorâtă a sălii de așteptare, focul aprins, în ciuda vremii calde, în căminul din încăperea mare și veselă părea o viclenie, ca o țigară pe care ți-o oferă Gestapoul.

Bond avu nevoie de cinci minute bune ca să se scuture de deprimare și să-și dea seama că Ronnie Vallance era ușurat să-l vadă, că nu-l interesau invidiile dintre departamente și că aștepta de la el doar să apere racheta Moonraker și să o scoată pe una din cele mai bune agente ale sale din ceea ce putea fi o încurcătură urâtă.

Vallance era un om cu foarte mult tact. În primele câteva minute vorbi doar despre M., și o făcu din perspectiva unei cunoașteri intime și cu sinceritate. Câștigă prietenia și cooperarea lui Bond fără să amintească măcar cazul.

În timp ce conducea Bentley-ul pe străzile aglomerate din Maidstone, Bond își spuse că

talentul lui Vallance se născuse din cei douăzeci de ani în care evitase să-i calce pe bătături pe cei din MI5, muncise cot la cot cu poliția în uniformă și se ocupase de politicieni ignoranți și de diplomați străini ofensați.

Când plecase de la el, după o discuție de un sfert de oră, amândoi știau că și-au făcut un aliat. Vallance îl cântărise pe Bond și știa că Gala Brand va primi tot ajutorul acestuia și oricât de multă protecție va avea nevoie. În plus, îi respecta atitudinea profesionistă față de misiune și lipsa rivalității cu Secția Specială. În ce-l privea pe Bond, era plin de admirație față de ceea ce aflase despre agenta lui Vallance și simțea că nu mai e despuiat, că beneficiază de sprijinul lui Vallance și a întregului său departament.

Plecase de la Scotland Yard cu sentimentul că a înfăptuit primul principiu al lui Clausewitz: se îngrijise să plece de pe o poziție sigură.

Vizita la Ministerul Aprovizionării nu-i spori deloc cunoștințele despre caz. Studie dosarul lui Tallon și rapoartele sale. Dosarul era cât se poate de simplu – o viață petrecută în serviciul de spionaj militar și securitate de teren –, iar rapoartele descriau un așezământ tehnic foarte însuflețit și bine gestionat – unul sau două cazuri de beție, unul de furt mărunt, câteva vendete personale ducând la bătăi și la vărsare de sânge modestă, dar altfel, o echipă de bărbați loiali și muncitori.

Petrecu apoi o insuficientă jumătate de oră în sala Operațiuni a ministerului, împreună cu profesorul Train, un bărbat gras, neîngrijit, cu înfățișare absolut banală, care fusese al doilea pe lista fizicienilor propuși pentru Premiul Nobel cu un an înainte și era unul dintre cei mai mari experți în rachete ghidate din întreaga lume.

Profesorul Train se duse la șirul de hărți de perete imense și trase de șnurul care o desfășură pe una dintre ele. Bond se trezi în fața unei

scheme la scală orizontale, lungă de trei metri, a unui obiect ce semăna cu o rachetă balistică V2 cu aripioare mari.

— Dumneata nu ştii nimic despre rachete, începu profesorul Train, aşa că mă voi exprima în termeni simpli şi nu-ţi voi împuia capul cu chestii despre rapoartele de expansiune a ajutajelor, viteza eşapamentului şi elipsa lui Kepler. Moonraker, cum a ales Drax s-o boteze, e o rachetă cu o singură treaptă. Ea îşi consumă tot combustibilul ridicându-se în aer, după care îşi găseşte obiectivul şi porneşte spre el. Traiectoria rachetei V2 semăna mai mult cu cea a unui glonţ tras cu pistolul. La capătul cursei sale de 320 kilometri atingea altitudinea de aproximativ 100 kilometri. Era alimentată cu un amestec foarte inflamabil de alcool şi oxigen lichid, diluat ca să nu topească oţelul nu prea rezistent, singurul material alocat pentru motor. Există combustibili mult mai puternici, dar până acum n-am reuşit să facem mare lucru cu ei din acelaşi motiv: temperatura lor de combustie e atât de mare încât ar topi şi cel mai rezistent motor.

Profesorul se opri şi-l împunse pe Bond cu degetul în piept.

— Tot ce trebuie să ţii minte dumneata, dragul meu domn, despre racheta asta, e că mulţumită columbitului lui Drax, al cărui punct de topire e de aproximativ 3 500 grade Celsius, comparativ cu 1 300 la motoarele rachetelor V2, putem folosi unul din super-combustibili, fără să topim motorul. De fapt, folosim fluor şi hidrogen, preciză el uitându-se la Bond cu aerul că ar trebui să se arate impresionat.

— Ah, da? făcu Bond cu adânc respect.

Profesorul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Aşa că sperăm să atingem o viteză de circa 2 400 kilometri la oră şi o cursă verticală de aproximativ 1 600 kilometri. Asta ar putea duce la o rază operaţională de aproximativ 6 600

kilometri, astfel încât toate capitalele europene să poată fi atinse din Anglia. Lucru foarte util în anumite circumstanțe, adăugă el sec, dar pentru oamenii de știință un fapt dezirabil în principal ca etapă în desprinderea de Pământ. Întrebări?

– Cum funcționează? întrebă Bond îndatoritor.

Profesorul făcu un semn scurt spre schemă.

– Să începem cu botul. Primul e focosul. Pentru lansarea de probă, focosul va conține instrumente necesare în straturile superioare ale atmosferei, radar și altele asemenea. Apoi giroscoapele care o vor face să zboare drept – giroscopul dublu și cel simplu. Pe urmă diferite instrumente minore, servomotoare, sursa de alimentare cu electricitate. Și pe urmă vin rezervoarele mari de combustibil – 13 500 litri. În partea din spate ai două rezervoare mici care alimentează turbina. O sută optzeci de litri de peroxid de hidrogen se combină cu optsprezece litri de permanganat de potasiu, eliberând aburul care antrenează turbinele de sub rezervoare. Acestea antrenează un set de pompe centrifuge care împing combustibilul principal în motorul rachetei. Sub o presiune extraordinară. Ai înțeles până aici? întrebă el ridicând sprânceana a îndoială.

– Pare un principiu similar cu cel al avionului cu reacție, zise Bond.

Profesorul păru mulțumit.

– Da, mai mult sau mai puțin. Numai că racheta are tot combustibilul înăuntru, în loc să absoarbă oxigen din exterior, precum Cometa. Așa, deci combustibilul se aprinde în motor și iese cu putere pe la capăt, într-o explozie continuă. Cam ca reculul continuu al unei arme de foc. Și explozia asta continuă ridică racheta în aer, ca pe un artificiu. Columbitul intră în joc la capătul inferior, firește. El ne-a permis să construim un motor pe care nu-l va topi căldura extraordinară. În fine, acelea sunt aripioarele cozii, care mențin racheta

pe poziție la începutul zborului. Făcute și ele din aliaj de columbit – altfel s-ar desprinde din cauza presiunii colosale a aerului. Altceva?

– Cum puteți fi siguri că va coborî acolo unde intenționați? întrebă Bond. Ce-o va împiedica să cadă peste Haga vineri?

– Giroscoapele vor avea grijă de asta. Dar, la drept vorbind, nu vrem să riscăm nimic vineri: folosim un dispozitiv de ghidaj prin radar, pe o plută, în mijlocul mării. Botul rachetei va conține un transmițător radar, care va recepta un semnal de la dispozitivul nostru de pe mare și se va orienta automat spre el. Desigur, adăugă profesorul zâmbind larg, dacă o vom folosi vreodată în vreme de război, ne-ar ajuta foarte mult să avem un dispozitiv de ghidaj care să transmită din mijlocul Moscovei sau al Varșoviei ori din Praga sau Monte Carlo sau mai știu eu ce țintă am putea avea. Probabil că va depinde de voi, băieți, să instalați unul la locul respectiv. Mult noroc!

Bond zâmbi neutru și spuse:

– Mai am o întrebare. Dacă ai vrea să sabotezi racheta, care ar fi cea mai ușoară cale?

– A, sunt o mulțime! replică voios profesorul. Nisip în combustibil. Pietriș în pompe. O gaură mică oriunde în fuzelaj sau în aripioare. Cu puterea pe care o are și la vitezele pe care le va atinge, cel mai mic defect ar termina-o.

– Mulțumesc foarte mult! Se pare că vă îngrijorează mai puține lucruri cu privire la Moonraker decât pe mine.

– E o mașinărie minunată, zise profesorul. Va zbura cum trebuie dacă nu umblă nimeni la ea cu rea intenție. Drax a făcut o treabă sănătoasă. Minunat organizator! Echipa aceea pe care a alcătuit-o e sclipitoare. Și gata să facă orice pentru el. Avem multe motive să-i fim recunoscători.

Bond făcu o manevră ca la curse și viră la stânga la bifurcația de la Charing, preferând drumul

liber pe lângă Chilham şi Canterbury faţă de circulaţia strangulată din Ashford şi Folkestone. Maşina urcă huruind până la o sută treizeci la oră în viteza a treia; Bond o lăsă în aceeaşi viteză ca să ia curba în ac de păr aflată la capătul pantei lungi ce ducea la şoseaua către Molash.

„Şi cum rămâne cu Drax?" se întrebă el trecând iarăşi la viteza a patra şi ascultând satisfăcut bubuitul relaxat al eşapamentului. Ce fel de primire îi va face Drax în seara aceea? După spusele lui M., când îi fusese menţionat numele lui Bond la telefon, Drax tăcuse o clipă, după care replicase: „A, da, îl ştiu pe tip. Nu ştiam că e amestecat în gaşca asta. Aş fi interesat să-l mai văd o dată. Trimiteţi-l! Îl aştept să vină la timp pentru cină." Apoi încheiase convorbirea.

Cei de la Minister aveau părerea lor despre Drax. Din interacţiunile cu el constataseră că e un om devotat, implicat până peste cap în Moonraker, trăind doar pentru succesul rachetei, muncindu-şi oamenii până la limită, luptându-se cu alte departamente pentru obţinerea prioritară a materialelor, îndemnând Ministerul Aprovizionării să obţină aprobarea cerinţelor lui la nivel de Cabinet. Purtarea lui tiranizantă le displăcea, dar îl respectau pentru cunoştinţele, motivaţia şi devotamentul lui. Şi, la fel ca restul Angliei, considerau că e un posibil salvator al ţării.

„Eh, şi eu pot să văd imaginea asta, iar dacă tot trebuie să lucrez cu el, trebuie să mă adaptez la versiunea eroică", reflectă Bond. Dacă voia şi Drax, era dispus să-şi scoată complet din minte întâmplarea de la Blades şi să se concentreze pe protejarea lui Drax şi a minunatului său proiect de duşmanii ţării. Mai erau doar trei zile. Existau deja măsuri de securitate minuţioase şi se putea ca lui Drax să-i displacă propunerile de a le spori. Nu va fi uşor şi va fi nevoie de foarte mult tact. Tact – un lucru care nu constituia tocmai avantajul cel mai

mare al lui Bond şi nici nu avea vreo legătură cu ceea ce ştia el despre caracterul lui Drax.

Bond alese scurtătura pe lângă Canterbury pe şoseaua Old Dover şi se uită la ceas. Era şase şi jumătate. Încă un sfert de oră până la Dover, iar apoi zece minute pe şoseaua spre Deal. Mai existau alte planuri de făcut? Dubla crimă nu ţinea de el, slavă cerului. „Crimă şi sinucidere, în condiţii de nebunie temporară", fusese verdictul legistului. Fata nici măcar nu fusese interogată. Îşi zise că se va opri să bea un pahar la „World Without Want" şi să schimbe câteva vorbe cu proprietarul. A doua zi va trebui să încerce să depisteze acel „ceva dubios", motivul pentru care Tallon voise întrevederea cu ministrul. Niciun indiciu în privinţa asta. Nu se găsise nimic în camera lui Tallon, pe care probabil că o va prelua el. Oricum, asta-i va oferi timp din belşug ca să cerceteze hârtiile lui Tallon.

Coborând spre Dover, Bond se concentră la şofat; ţinu stânga şi-n scurt timp urca din nou, lăsând oraşul în urmă şi trecând pe lângă minunatul castel. În vârful dealului îl întâmpinară nişte nori joşi şi ploaia îi stropi parbrizul. Dinspre mare venea un vânt rece. Vizibilitatea era proastă, aşa că aprinse farurile şi porni mai departe, încet, pe drumul de coastă; în dreapta lui, structurile ca nişte catarge înţesate de rubine ale staţiei radar de la Swingate apărură ca nişte artificii împietrite.

Fata? Va trebui să aibă grijă la modul în care o va contacta şi să fie atent să n-o supere. Se întrebă dacă ea îi va fi de vreun ajutor. Într-un an petrecut pe şantier, avusese probabil toate prilejurile unei secretare personale a „Şefului" de a se băga pe sub pielea întregului proiect – şi a lui Drax. Şi avea mintea antrenată în aceeaşi profesie cu el. Dar va trebui să fie pregătit ca ea să fie bănuitoare şi poate ranchiunoasă faţă de noul-sosit. Se

întrebă ce fel de fată era. Fotografia dosarului ei de la Yard îi arătase o fată atrăgătoare, dar severă, orice undă de putere de seducție fiind ascunsă de haina mohorâtă a uniformei de polițistă.

Păr: castaniu-roșcat. Ochi: Albaștri. Înălțime: un metru șaptezeci. Greutate: 58 kilograme. Șolduri: 95. Talie: 65. Bust: 95. Semne distinctive: aluniță pe partea de sus a sânului drept.

„Hm!" își zise Bond.

Își scoase din minte datele statistice, apropiindu-se de bifurcația de pe dreapta. Văzu un indicator pe care scria Kingsdown și luminile unei pensiuni mici. Trase în fața clădirii și opri motorul. Deasupra capului, o tăbliță indicatoare pe care scria cu litere aurii șterse „World Without Want" gemea în vântul sărat ce venea de peste culmea falezei aflate la un kilometru și jumătate depărtare. Coborî din mașină, se întinse și merse la ușa barului public. Era închisă. Închis pentru curățenie? Încercă ușa următoare, care se deschise și-i oferi accesul într-un mic bar privat. În spatele tejghelei, un bărbat cu aer impasibil, îmbrăcat doar în cămașă, fără haină, citea un ziar de seară. Ridică privirea la intrarea lui Bond și lăsă ziarul deoparte.

— Bună seara, domnule! spuse el, evident ușurat să vadă un client.

— Bună seara. Un whisky mare cu sifon, te rog.

Se așeză la bar și așteptă până când barmanul îi turnă două măsuri de whisky „Black and White" și-i așeză în față paharul, împreună cu o butelie de sifon. Bond umplu cu sifon paharul și bău.

— Urâtă afacere ați avut aseară! remarcă el lăsând paharul pe tejghea.

— Oribilă, domnule! Și proastă pentru comerț. Sunteți din partea presei, domnule? Toată ziua au intrat și au ieșit de-aici numai reporteri și polițiști.

— Nu. Am venit să preiau postul tipului care a fost împușcat. Maiorul Tallon. Era unul din clienții dumitale obișnuiți?

— N-a venit aici decât o dată, domnule, şi asta i-a fost capătul şi mântuirea. Acum, accesul aici a fost interzis pe o săptămână şi sala publică trebuie zugrăvită de sus până jos. Dar trebuie să spun că Sir Hugo a fost foarte cumsecade. Mi-a trimis azi după-amiază cincizeci de lire, să acopere daunele. Trebuie să fie un gentleman pe cinste. S-a făcut foarte agreat prin partea locului. Mereu foarte generos şi cu o vorbă veselă pentru oricine.

— Da, un om pe cinste, zise Bond. Ai văzut cum s-a întâmplat totul?

— N-am văzut prima împuşcătură, domnule. Tocmai serveam o halbă. Apoi, firește, am ridicat ochii. Am scăpat afurisita de halbă pe jos.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Păi toți s-au tras înapoi, desigur. Numai nemți înăuntru. Vreo zece, doisprezece. Cadavrul e pe podea şi tipul cu arma se uită la el. Apoi, dintr-o dată, ia poziția de drepți, ridică brațul sus în aer, țeapăn, şi strigă „Eil!", cum făceau ticăloşii aceia caraghioşi în război. Pe urmă bagă capătul pistolului în gură şi-n clipa următoare (omul făcu o strâmbătură), e împrăştiat tot pe afurisitul meu de tavan.

— Atâta a spus după prima împuşcătură? Doar „Heil"?

— Asta a fost tot, domnule. Se pare că nu reuşesc să uite cuvântul ăsta blestemat, nu-i aşa?

— Într-adevăr, nu-l uită, replică Bond gânditor.

Stofă de polițistă

Cinci minute mai târziu, Bond îi prezentă paznicului în uniformă aflat de serviciu la poarta tăiată în gardul înalt din plasă de sârmă permisul emis de Minister. Sergentul RAF i-l restitui şi-l salută.

— Sir Hugo vă aşteaptă, domnule. Casa aceea mare, acolo, în pădure, explică el arătând nişte lumini aflate la vreo o sută de metri distanță, spre faleză.

Bond îl auzi telefonând la următorul punct de pază. Porni încet pe noul drum asfaltat care fusese croit pe câmpurile din spatele oraşului Kingsdown. Auzea mugetul îndepărtat al mării la baza stâncilor înalte ale falezei; de undeva, de aproape venea un şuierat ascuțit, ca de maşinărie, care deveni mai puternic când se apropie de copaci.

Fu oprit din nou, de astă dată de un paznic în civil, la al doilea gard din plasă de sârmă cu o poartă cu cinci gratii, care oferea acces în interiorul pădurii, iar când paznicul îi făcu semn să treacă auzi urletul îndepărtat al câinilor polițişti, care sugera o formă de patrulă de noapte. Toate aceste precauții păreau eficace. Bond decise că nu va trebui să-şi facă griji cu problemele de securitate externă.

O dată ieşită dintre copaci, maşina rulă pe o suprafață plată de beton, ale cărei limite, în lumina slabă, depăşeau chiar şi raza de acțiune a imenselor fascicule gemene ale farurilor sale

Marchal. În stânga, la o sută de metri, la marginea copacilor, se vedeau luminile unei case mari, ascunsă pe jumătate de un zid gros de aproape doi metri care se ridica perpendicular pe suprafața de beton, înalt aproape cât casa. Bond încetini mașina până la o viteză de plimbare și-i îndreptă botul nu spre casă, ci spre mare și spre o formă întunecată care luci dintr-o dată, albă, în fasciculul rotitor al farului de pe nava-far South Goodwins, aflată undeva departe, în Canalul Mânecii. Farurile lui descriau o potecă de lumină pe suprafața de beton până într-un loc aflat aproape pe muchia falezei, la cel puțin opt sute de metri distanță, unde o cupolă scundă și groasă se înălța din beton, la vreo cincisprezece metri înălțime. Semăna cu partea superioară a unui observator; Bond distinse marginea unei balamale care traversa suprafața cupolei, de la est la vest.

Întoarse mașina și o conduse încet printre ceea ce acum presupunea că e zidul de protecție la explozie și fațada casei. Când opri în fața casei, ușa se deschise și un servitor în haină albă ieși să-l întâmpine. Îi deschise imediat portiera.

— Bună seara, domnule. Pe aici, vă rog.

Vorbea cam rigid, cu o urmă de accent. Bond îl urmă în casă, printr-un hol confortabil și până la o ușă la care bătu majordomul.

— Da!

Tonul aspru al vocii pe care și-o amintea bine și nota de poruncă din acel singur cuvânt monosilabic îl făcură pe Bond să zâmbească.

La capătul celălalt al sufrageriei lungi, luminoase și înflorate, Drax stătea în picioare, cu spatele la un cămin în care nu ardea focul – o siluetă uriașă, îmbrăcată cu haină de smoching din catifea de culoarea prunei, care nu se potrivea deloc cu părul roșcovan de pe fața lui.

— A, dragul meu amic! rosti zgomotos Drax, apropiindu-se cu pași mari ca să-i strângă cordial

mâna. Aşadar, ne întâlnim din nou! Şi încă atât de curând! Nu mi-am dat seama că eşti un afurisit de spion în slujba ministerului meu – altfel aş fi avut mai multă grijă jucând cărţi cu tine. Ai cheltuit deja banii? întrebă conducându-l spre cămin.

– Încă nu, zâmbi Bond. Nici nu le-am văzut culoarea.

– A, fireşte. Reglarea conturilor, sâmbătă. Probabil că vei primi cecul tocmai la timp ca să sărbătoreşti micul nostru foc de artificii, ce zici? Acum, să vedem.

Îl conduse pe Bond spre femeie.

– Ea e secretara mea, domnişoara Brand.

Bond întâlni privirea a doi ochi albaştri foarte simetrici.

– Bună seara, o salută oferindu-i un zâmbet prietenos.

În ochii ce-i priveau calmi pe ai lui nu apăru niciun zâmbet de răspuns. Mâna ei nu răspunse la uşoara apăsare.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, rosti ea cu indiferenţă – aproape cu ostilitate, simţi Bond.

Îi trecu prin minte că fusese bine aleasă. O nouă Loelia Ponsonby. Rezervată, eficientă, loială, virginală. „Slavă cerului! îşi spuse el. O profesionistă!"

– Mâna mea dreaptă, doctorul Walter.

Bărbatul vârstnic şi slab, cu doi ochi mânioşi sub chica de păr negru păru să nu observe mâna întinsă a lui Bond; luă imediat poziţia de drepţi şi înclină scurt din cap.

– Valter, rostiră buzele subţiri deasupra ţăcăliei negre, corectând pronunţia lui Drax.

– Şi... cum să-l numesc... omul meu bun la toate. Ai putea să-l numeşti aghiotantul meu. Willy Krebs.

Numitul întinse o mână cu palma uşor umedă şi o atinse pe a lui Bond.

– Foarte încântat să fă cunosc, rosti vocea servilă.

Bond se uită la fața rotundă, de o paloare nesănătoasă, despicată de un zâmbet teatral care se stinse aproape imediat ce-l observă. Îl privi în ochi: erau ca două mărgele negre fără odihnă și se feriră de privirea lui.

Amândoi bărbații purtau salopete albe imaculate, cu fermoare din plastic la mâneci, la glezne și la spate. Aveau părul tuns atât de scurt, încât li se vedea scalpul lucind; ar fi arătat ca niște oameni de pe altă planetă dacă n-ar fi fost mustața neagră, neîngrijită și țăcălia doctorului Walter și mustața palidă, stufoasă a lui Krebs. Amândoi erau ca niște caricaturi – savantul nebun și o versiune mai tânără a lui Peter Lorre[1].

Figura pitorească, de căpcăun a lui Drax constituia un contrast agreabil în această tovărășie rece și Bond îi era recunoscător pentru asprimea veselă a primirii și pentru dorința-i aparentă de a îngropa securea și de a profita la maximum de noul lui ofițer de securitate.

Drax își juca minunat rolul de gazdă. Își frecă palmele una de alta și spuse:

— Willy, ce-ar fi să ne prepari câte un martini sec, rețeta ta excelentă? Mai puțin pentru doctor, desigur. Nu bea și nici nu fumează, îi explică el lui Bond, reluându-și locul lângă cămin. Abia dacă respiră, adăugă cu un râs scurt, aspru. Nu se gândește decât la rachetă. Nu-i așa, prietene?

Doctorul stătea în fața lui cu un aer împietrit.

— Vă place să glumiți, spuse el.

— Gata, lasă, zise Drax ca pentru a împăca un copil. Te vei întoarce mai târziu la muchiile acelea frontale. Toată lumea e mulțumită de ele, în afară de dumneata. (Se întoarse spre Bond și explică pe un ton indulgent.) Bunul doctor ne trage mereu câte o sperietură. Are mereu coșmaruri

[1] Actor american de origine maghiară (1904–1964), cunoscut pentru rolurile sinistre pe care le-a interpretat.

despre una sau alta. Acum sunt despre muchiile frontale ale aripioarelor. Deja sunt ascuțite brici – nu opun practic niciun strop de rezistență la vânt. Dar lui îi intră dintr-o dată în cap că se vor topi. Fricțiunea cu aerul. Firește, orice e posibil, dar au fost testate la peste 3 000 grade și, după cum îi spun, dacă se topesc ele, se va topi toată racheta. Iar asta chiar nu se va întâmpla, adăugă el cu un zâmbet fioros.

Krebs apăru cu o tavă de argint pe care se aflau patru pahare pline și un blender brumat. Băutura era excelentă, lucru pe care Bond îl comentă cu voce tare.

– Sunteți foarrrte amabil, spuse Krebs cu un zâmbet de satisfacție afectat. Sir Hugo este foarrrte pretențios.

– Umple-i paharul prietenului nostru, zise Drax, iar pe urmă poate că va vrea să se spele. Cinăm la opt fix.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se auzi vaierul înfundat al unei sirene și, aproape imediat, zgomotul făcut de un grup de bărbați alergând într-un unison strict pe suprafața betonată de afară.

– Acela e primul schimb de noapte, explică Drax. Barăcile sunt chiar în spatele casei. Pesemne că e ora opt. Aici facem totul în pas alergător, adăugă el cu o lucire de satisfacție în ochi. Cu precizie. Sunt o mulțime de străini pe-aici, dar încercăm să conducem totul ca într-o instituție militară. Willy, ocupă-te de comandant. Noi mergem înainte. Vino, draga mea.

Urmându-l pe Krebs spre ușa pe care intrase, Bond văzu că ceilalți doi, conduși de Drax, se îndreptau către ușa dublă de la capătul încăperii, care se deschisese când Drax terminase de vorbit. Servitorul în haină albă stătea în prag. În timp ce ieșea pe hol, lui Bond îi trecu prin minte că, fără îndoială, Drax va intra în sufragerie înaintea domnișoarei Brand. Personalitate puternică. Își

tratează angajații ca pe niște copii. Evident, lider înnăscut. Unde și-a perfecționat acest talent? În armată? Ori s-a dezvoltat odată cu milioanele? Cu privirea ațintită pe gâtul ca de melc al lui Krebs, Bond se tot întreba.

Cina fu excelentă. Drax era o gazdă cordială și la propria-i masă avea maniere impecabile. Cea mai mare parte a conversației sale consta în a-l trage de limbă pe doctorul Walter, în beneficiul lui Bond; acoperiră o gamă largă de chestiuni tehnice, pe care Drax își dădea osteneala să le explice pe scurt după epuizarea fiecărui subiect. Pe Bond îl impresionă încrederea cu care acesta manipula fiecare problemă ezoterică ce apărea și puterea lui de a reține detaliile. Se dezvolta treptat în el o admirație sinceră pentru acest om, punând în umbră, în mare măsură, antipatia anterioară. Se simțea mai înclinat ca oricând să uite de afacerea de la Blades, acum că se afla în fața celuilalt Drax, creatorul și liderul inspirat al unei întreprinderi remarcabile.

Bond ședea între gazdă și domnișoara Brand. Făcu mai multe încercări de a o implica în conversație, dar eșuă complet. Ea răspundea cu cuvinte monosilabice politicoase și refuza să-i întâlnească privirea. Bond începu să simtă o ușoară iritare. O considera foarte atrăgătoare fizic și faptul că nu reușea să obțină nici cea mai mică reacție din partea ei îl enerva. Simțea că indiferența ei de gheață e un rol interpretat în mod exagerat și că securitatea ar fi fost obținută mult mai ușor și mai bine cu o abordare degajată, prietenoasă, în locul acestei reticențe exagerate. Simțea imboldul puternic de a-i da un șut tare în gleznă. Ideea îl distra și se trezi observând-o cu o privire proaspătă – ca pe o fată și nu ca pe o colegă oficială. Pentru început, sub masca unei lungi discuții în contradictoriu între Drax și Walter, la care ea trebui să participe, discuție privitoare

la colaționarea rapoartelor meteorologice de la Ministerul Aviației și din Europa, începu să-și adune impresiile despre ea.

Era mult mai atrăgătoare decât o sugerase fotografia și-i venea greu să vadă urmele competenței severe ale polițistei în fața seducătoare de lângă el. Linia clară a profilului emana autoritate, dar genele negre și lungi ale ochilor de un albastru închis și gura cam mare ar fi putut fi pictate de Marie Laurencin[1]. Totuși, buzele erau prea pline pentru o pictură de Laurencin, iar părul castaniu închis, care făcea o buclă spre interior la baza gâtului, vorbea despre o modă foarte diferită. Pomeții proeminenți și tăietura ușor oblică a ochilor vorbeau despre un strop de sânge nordic, dar căldura pielii era în întregime englezească. Gesturile și felul cum își ținea capul aveau prea mult echilibru și autoritate pentru a realiza portretul convingător al unei secretare. De fapt, aproape că părea o membră a echipei lui Drax, și Bond observă că bărbații o ascultau cu atenție când răspundea la întrebările lui acestuia.

Rochia ei de seară, cam severă, era făcută din grogrenă negru-tăciune, cu mâneci pline, până mai jos de cot. Corsajul strâmt lăsa să se ghicească rotunjimea sânilor, care erau la fel de splendizi cum presupusese Bond pe baza măsurătorilor din dosarul ei. La capătul decolteului în V purta o broșă cu camee de un albastru intens – un intaglio Tassie, presupuse Bond, ieftin, fantezist. Alte bijuterii nu purta, cu excepția unui inel cu o semilună din diamante mici pe inelarul mâinii stângi. În afară de rujul într-o nuanță caldă de pe buze, nu era fardată, iar unghiile îi erau tăiate drept și date cu un lac transparent.

Cu totul, Bond decise că e o fată adorabilă și, dincolo de aerul rezervat, foarte pasională. „Și

[1] Pictoriță franceză (1883–1956).

da, e poliţistă şi expertă la jiu-jitsu, dar are şi o aluniţă pe sânul drept", reflectă el. Cu acest gând liniştitor, Bond îşi îndreptă întreaga atenţie spre conversaţia lui Drax cu Walter şi nu mai făcu nicio încercare de a se împrieteni cu fata.

Cina se încheie la nouă.

— Acum vom merge şi-ţi vom face cunoştinţă cu racheta Moonraker, spuse Drax ridicându-se brusc de la masă. Ne va însoţi şi Walter. Are multe de făcut. Vino, dragul meu Bond!

Fără să le adreseze o vorbă lui Krebs sau fetei, ieşi din odaie cu paşi mari. Bond şi Walter îl urmară.

Ieşiră din casă şi porniră pe suprafaţa betonată, spre clădirea depărtată de la marginea falezei. Luna răsărise; în depărtare, cupola joasă lucea palid în lumina ei. Drax se opri când mai aveau o sută de metri până la şantier.

— Îţi voi explica geografia. Walter, du-te înainte. Eşti precis aşteptat să te mai uiţi o dată la aripioarele acelea. Nu-ţi face griji pentru ele, dragul meu! Cei de la High Duty Alloys îşi cunosc meseria.

Se întoarse spre Bond şi făcu semn spre cupola albă ca laptele.

— Acolo, înăuntru se află Moonraker. Ceea ce vezi e capacul unui hangar cilindric de vreo doisprezece metri care a fost săpat în calcare. Cele două jumătăţi ale cupolei se deschid hidraulic şi se pliază într-un drept cu zidul acela de şase metri. Dacă ar fi deschise acum, ai putea să vezi vârful rachetei ieşind puţin deasupra zidului. Aici (arătă spre o clădire pătrată, abia vizibilă, în direcţia oraşului Deal) e staţia de lansare. Buncăr de beton. Plin cu jucării de urmărire radar – radar Doppler pentru urmărirea vitezei, de exemplu, şi radar pentru urmărirea traiectoriei de zbor. Ele primesc informaţiile prin intermediul celor douăzeci de canale telemetrice din botul rachetei. Există înăuntru şi un ecran TV mare, pe care

poți viziona comportamentul rachetei în hangarul subteran, după activarea pompelor, și alt televizor pentru a urmări începutul ascensiunii. De-a lungul buncărului se află un elevator care coboară în paralel cu peretele falezei. Am adus o mulțime de echipamente pe șantier pe calea mării, ridicându-le cu elevatorul. Șuieratul pe care-l auzi vine de la centrala electrică de acolo, zise el făcând un semn vag înspre Dover. Barăcile oamenilor și casa sunt apărate de zidul de protecție la explozie, dar când lansăm racheta nu se va afla nimeni pe o rază de un kilometru și jumătate în jurul șantierului, în afară de experții ministerului și de echipa BBC, care se vor afla înăuntrul stației de lansare. Sper că va suporta unda de șoc. Walter spune că șantierul și o bună parte din pavajul de beton vor fi topite. Asta-i tot. Nu mai trebuie să afli despre nimic altceva până intrăm. Haide.

Bond remarcă din nou tonul sever de comandă. Îl urmă în tăcere pe suprafața de beton luminată de lună, până ajunseră la zidul de sprijin al cupolei. Deasupra unei uși placate cu oțel lucea un bec roșu, neacoperit, ce ilumina un indicator bătător la ochi pe care scria, în engleză și în germană: PERICOL DE MOARTE. INTRAREA INTERZISĂ CÂND BECUL ROȘU ESTE APRINS. SUNAȚI ȘI AȘTEPTAȚI.

Drax apăsă butonul de sub anunț și se auzi dangătul înfundat al unui clopot de alarmă.

— Cineva ar putea să lucreze cu o lampă cu acetilenă sau să facă altă treabă delicată, explică el. Își mută atenția o fracțiune de secundă de la treaba respectivă când intră cineva, și s-ar putea produce o greșeală costisitoare. Toți lasă uneltele jos când sună clopotul, apoi își iau treaba de la capăt când văd despre ce e vorba.

Drax se depărtă de ușă și arătă spre un șir de grilaje late de un metru douăzeci, chiar sub buza zidului.

— Canale de ventilație, explică el. Interiorul are aer condiționat, care asigură temperatura constantă de douăzeci de grade Celsius.

Uşa fu deschisă de un bărbat cu un baston de cauciuc în mână şi un revolver la şold. Bond îl urmă pe Drax într-o anticameră mică, în care se găseau doar o banchetă şi un şir ordonat de papuci din pâslă.

— Trebuie să te încalți cu ăştia, spuse Drax aşezându-se şi scoțându-şi iute pantofii din picioare. Ai putea să aluneci şi să te izbeşti de careva. Şi ar fi mai bine să-ți laşi haina aici. Douăzeci de grade înseamnă destul de cald.

— Mulțumesc, zise Bond amintindu-şi de pistolul Beretta de la subsuoară. La drept vorbind, nu mă deranjează căldura.

Simțindu-se ca un vizitator într-o sală de operație, Bond îl urmă pe Drax printr-o uşă de comunicare ce dădea spre o pasarelă de fier, scăldată de reflectoare cu lumină atât de intensă că ridică automat mâna la ochi, prinzându-se cu mâna de balustrada din fața lui.

Când dădu mâna la o parte, îl întâmpină o scenă de o asemenea splendoare încât, timp de câteva minute, rămase locului fără grai, cu privirea năucită de frumusețea teribilă a celei mai puternice arme de pe pământ.

CAPITOLUL 12

Racheta Moonraker

Parcă s-ar fi aflat în interiorul țevii lustruite a unui pistol imens. De la podeaua aflată la doisprezece metri sub ei se ridicau pereți circulari de metal lustruit, aproape de marginea cărora el și Drax stăteau agățați ca două muște. Prin mijlocul structurii tubulare, care avea diametrul de vreo nouă metri, țâșnea mândru un creion din crom lucios, al cărui vârf, care se continua cu o antenă subțire cât vârful acului, părea să zgârie acoperișul, la șase metri deasupra capetelor lor.

Proiectilul scânteietor stătea pe un trunchi de con dintr-o dantelărie de oțel, care se ridica de la podea printre vârfurile celor trei aripioare delta, puternic înclinate spre spate, ce păreau la fel de ascuțite ca bisturiul chirurgului. În rest, nimic nu întrerupea luciul mătăsos al celor cincisprezece metri de oțel cromat lustruit, în afara degetelor ca de păianjen a două poduri rulante ușoare, care ieșeau din zid și cuprindeau mijlocul rachetei între perne groase de cauciuc expandat.

Acolo unde podurile rulante atingeau racheta, se vedeau mici uși deschise în învelișul de oțel; în timp ce Bond privea, un bărbat ieși târâș pe o ușă, urcă pe platforma îngustă a podului rulant și închise ușa în urma lui cu mâna înmănușată. Traversă cu grijă puntea îngustă până la perete, unde apăsă un mâner. Se auzi un scrâșnet ascuțit, metalic; podul rulant își luă mâna căptușită de pe rachetă și o ținu ridicată în aer, ca picioarele din față ale insectei numite călugăriță. Scârțâitul căpătă o tonalitate mai joasă și podul rulant

se strânse încet, apoi se extinse iarăşi şi prinse racheta trei metri mai jos. Operatorul se târâi de-a lungul braţului, deschise altă mică uşă de acces şi dispăru înăuntru.

— Verifică probabil alimentarea cu combustibil din rezervoarele din spate, zise Drax. Alimentare prin forţa gravitaţiei. Un design cam complicat. Ce părere ai despre ea?

Se uită cu vădită plăcere la expresia absolut captivată a lui Bond.

— Unul din cele mai frumoase lucruri din câte am văzut vreodată!

Era uşor să vorbească: în marele tub de oţel nu se auzea niciun sunet, iar glasurile bărbaţilor adunaţi sub coada rachetei erau un simplu murmur. Drax arătă în sus.

— Focosul, explică el. Acum e unul experimental, plin cu instrumente. Telemetre şi aşa mai departe. Apoi giroscoapele, chiar faţă-n faţă cu noi. Pe urmă, până jos, în principal rezervoarele de combustibil, până ajungi la turbine, aproape de coadă. Activate de abur supraîncălzit, format de descompunerea peroxidului de hidrogen. Combustibilul, fluor şi hidrogen (îi aruncă o privire incisivă lui Bond) – apropo, asta e strict secret – coboară prin conductele de alimentare şi se aprinde imediat ce e trimis forţat în motor. Un fel de explozie controlată care propulsează racheta în aer. Podeaua aceea de oţel de sub rachetă culisează, iar dedesubt e un imens puţ pentru gazele de eşapament. Un tunel care iese la baza falezei. Vei vedea mâine. Acum câteva zile, când am făcut un test static, calcarul s-a topit şi a curs în mare ca apa. Sper că nu vom topi celebrele stânci albe când vom face lansarea adevărată! Ai vrea să vii să arunci o privire mai de aproape?

Bond îl urmă în tăcere pe Drax, care-l conducea în jos pe scara de fier abruptă, încolăcită în jurul peretelui de oţel. Simţea admiraţie caldă şi un respect aproape religios faţă de acest bărbat şi faţă de măreaţa lui realizare. Cum a fost posibil să simtă repulsie faţă

de purtarea copilărească a lui Drax la masa de joc? Până şi cei mai măreţi oameni au slăbiciunile lor. Drax are nevoie de o supapă pentru tensiunea responsabilităţii imense pe care o purta! Conversaţia de la cină a arătat clar că nu poate pune prea multe pe umerii adjunctului său cel foarte încordat. Numai de la el putea să izvorască vitalitatea şi încrederea necesare pentru a înviora întreaga echipă. Probabil că era important pentru el să obţină mereu confirmări, chiar şi prin lucruri mărunte precum câştigul la cărţi, să caute permanent semne prevestitoare de noroc şi reuşită, mergând chiar până la a crea el însuşi aceste semne prevestitoare. Cine n-ar transpira şi nu şi-ar roade unghiile când a îndrăznit atât de mult, când miza e atât de mare? se întrebă Bond.

În timp ce coborau unul după altul pe scara lungă, spiralată, cu siluetele reflectate grotesc de oglinda învelişului de oţel al rachetei, Bond aproape că simţi afecţiunea omului de rând de pe stradă pentru bărbatul pe care, doar cu câteva ore în urmă, îl diseca fără milă, aproape detestându-l.

Când ajunseră la podeaua din plăci de oţel a hangarului, Drax se opri şi se uită în sus. Bond îi urmări privirea. Din acel unghi, părea că privesc un fascicul subţire şi drept de lumină, până la cerul arzător al lămpilor fluorescente, un fascicul de lumină care nu era de un alb pur, ci de culoarea satinată a sidefului cu intarsii. Se vedeau în el luciri roşii, împrumutate de la canistrele de un roşu-aprins ale unui extinctor imens cu spumă aflat în apropierea lor, al cărui furtun era îndreptat spre baza rachetei de un bărbat în costum de azbest. Se vedea o dâră violetă a cărei origine era un bec violet pe placa unui panou cu instrumente de pe perete, care controla capacul de oţel al tunelului de eşapament. Şi se vedea un strop de verde-smarald de la lampa cu abajur aflată pe o masă simplă, la care un bărbat şedea şi scria cifrele care-i erau strigate de grupul adunat chiar sub coada rachetei Moonraker.

Privind în sus la această coloană pastelată, incredibil de zveltă şi de graţioasă, părea de neconceput ca un obiect atât de delicat să poată suporta presiunile pe care fusese concepută să le înfrunte vineri – fluxul urlător al celei mai puternice explozii controlate încercate vreodată; impactul la trecerea barierei sonice; presiunile necunoscute ale atmosferei la viteza de 2 400 kilometri la oră; şocul cumplit când plonja înapoi în jos, de la 1 600 kilometri, şi lovea învelişul atmosferic al Pământului.

Drax părea că-i citeşte gândurile. Se întoarse spre Bond şi spuse:

— Va fi precum comiterea unei crime.

Apoi, în mod surprinzător, izbucni într-un râs dogit.

— Walter! strigă el spre grupul de oameni. Hai încoace!

Walter se desprinse de ceilalţi şi veni.

— Walter, îi spuneam prietenului nostru, comandantul, că atunci când o lansăm pe Moonraker va fi ca şi cum am comite o crimă.

Pe Bond nu-l surprinse să vadă cum apare pe chipul doctorului o expresie nedumerită, incredulă. Drax explică iritat:

— Uciderea unui copil. Uciderea copilului nostru, zise el făcând semn spre rachetă. Trezeşte-te, trezeşte-te! Ce-i cu tine?

Chipul lui Walter se înseninã; le oferi un zâmbet larg, dar glacial, în semn că apreciază gluma.

— Crimă! Da, e bună! Ha-ha! Acum, Sir Hugo, benzile de grafit din gura de eşapament. Cei de la Minister sunt mulţumiţi de punctul lor de topire? Nu sunt de părere că...

Tot vorbind, Walter îl conduse pe Drax sub coada rachetei. Bond îi urmă. Cei zece bărbaţi îşi întoarseră faţa spre ei când apărură. Drax îl prezentă cu un gest al mâinii şi câteva cuvinte scurte:

— Comandantul Bond, noul nostru ofiţer de securitate.

Membrii grupului îl priviră pe Bond în tăcere. Nimeni nu se mişcă să-l salute, iar în cele zece perechi de ochi nu se citea pic de curiozitate.

— Ia ziceţi, ce-i agitaţia asta cu grafitul?...

Grupul se strânse în jurul lui Drax şi al lui Walter. Bond rămase singur.

Răceala primirii nu-l surprinse. Ar fi privit cu aceeaşi indiferenţă amestecată cu resentiment intruziunea unui amator în secretele departamentului său. Şi simţea compasiune faţă de aceşti tehnicieni aleşi pe sprânceană, care trăiseră luni de zile pe cele mai înalte culmi ale astronauticii, iar acum se aflau pe pragul arbitrării finale. Şi totuşi, îşi aminti că nevinovaţii din rândul lor trebuie să ştie că Bond are datoria lui de îndeplinit, propriul rol vital în acest proiect. Să presupunem că dintre perechile de ochi necomunicativi, una ascundea un om aflat înăuntrul unui om, un duşman care poate chiar în clipa asta jubila fiindcă ştia că grafitul în care Walter părea să n-aibă încredere era într-adevăr insuficient de rezistent. Adevărat, aveau înfăţişarea unei echipe strâns unite, aproape frăţeşti, cum stăteau în jurul lui Drax şi al lui Walter, sorbindu-le cuvintele, cu ochii aţintiţi asupra gurii celor doi. Dar oare exista o parte a unui creier care se deplasa tainic pe o orbită secretă, desfăşurându-şi calculele ascunse ca mecanismul furiş al unei maşinării infernale?

Bond se plimbă cu un aer indiferent în jurul triunghiului alcătuit de cele trei vârfuri ale aripioarelor ce se odihneau în cavităţile căptuşite cu cauciuc ale podelei din oţel, interesat de orice aspect pe care-i cădeau ochii, dar concentrându-se periodic pe grupul de bărbaţi, dintr-un unghi nou.

Cu excepţia lui Drax, toţi purtau acelaşi tip de salopetă strâmtă din nailon cu fermoare de plastic. Nu se vedea nicăieri niciun fragment metalic şi nici unul dintre ei nu purta ochelari. La fel ca Walter şi Krebs, toţi erau raşi în cap – probabil ca să împiedice căderea vreunui fir de păr în mecanism, îşi zise Bond. Totuşi,

fiecare bărbat avea o mustață luxuriantă – fapt ce-l izbi pe Bond, fiind cea mai bizară caracteristică a echipei –, pentru creșterea căreia era clar că se dedicase multă atenție. Mustățile aveau toate formele și nuanțele: blonde, cenușiu-spălăcite și brune; cu vârfurile ridicate, pe oală, stil Kaiser, stil Hitler – fiecare chip purta propria emblemă păroasă și între toate, părul facial abundent, roșcovan al lui Drax ieșea în evidență ca sigiliul oficial al șefului cel mare.

De ce să poarte mustață absolut toți bărbații de pe șantier? se întrebă Bond. Lui unul nu-i plăcuse niciodată acest lucru, dar în combinație cu capetele aproape rase, smocurile acelea de păr aveau ceva de-a dreptul obscen. Ar fi fost suportabile dacă ar fi fost toate tunse la fel, însă această gamă largă de mode individuale, această revărsare de forme personalizate avea ceva oribil pe fundalul capetelor rotunde, despuiate.

În rest, nu exista nimic de remarcat; bărbații aveau statură medie și toți erau supli – mai mult sau mai puțin adaptați, presupuse el, la cerințele muncii lor. Pe podurile rulante era nevoie de agilitate, iar manevrele prin ușile de acces și în micile compartimente ale rachetei cereau un corp mic și compact. Mâinile lor păreau relaxate și imaculat de curate, iar tălpile, în papuci de pâslă, stăteau nemișcate din cauza concentrării. Nu surprinse pe nici unul dintre ei aruncând vreo privire în direcția lui; în ce privește pătrunderea în mintea lor și cântărirea loialității pe care o dovedeau, recunoscu în sinea lui că sarcina demascării gândurilor a cincizeci de nemți ca niște roboți în trei zile nu avea speranțe de reușită. Și atunci își aminti: nu mai erau cincizeci, ci doar patruzeci și nouă. Unul dintre acești roboți își zburase creierii. Și ce reieșise din gândurile tainice ale lui Bartsch? Patima pentru o femeie și un „Heil Hitler". Bond se întrebă dacă ar greși foarte mult cu presupunerea că, lăsând racheta Moonraker la o parte, acestea erau gândurile dominante și în celelalte patruzeci și nouă de capete.

— Doctore Walter! Îți ordon!

Vocea lui Drax, plină de o mânie controlată, se insinuă în ideile lui Bond în timp ce stătea şi pipăia muchia frontală ascuțită a cozii uneia din cele trei aripioare de columbit.

— Înapoi la lucru! Am irosit destul timp.

Bărbații se împrăştiară imediat spre îndatoririle lor, iar Drax veni lângă Bond, lăsându-l pe Walter, nehotărât, sub gura de evacuare a rachetei. Fața lui Drax era întunecată ca norii de furtună.

— Neghiobul naibii! Mereu vede probleme, mormăi el.

Apoi, brusc, de parcă ar fi vrut să şi-l scoată din minte pe adjunctul lui, zise:

— Haide în biroul meu. Îți arăt planul de zbor, iar pe urmă mergem la culcare.

Bond îl urmă. Drax roti un mâner încastrat în suprafața peretelui de oțel fără să iasă în afară, şi o uşă îngustă se deschise cu un fâsâit slab. La un metru de ea, de cealaltă parte, se afla altă uşă de oțel şi Bond observă că amândouă aveau garnituri de cauciuc pe laturi. Un sas. Înainte să închidă uşa exterioară, Drax se opri în prag şi arătă mai multe mânere plate, discrete, pe peretele circular.

— Ateliere. Electricieni, generatoare, controlul alimentării, toalete, magazii. (Arătă spre uşa alăturată.) Biroul secretarei mele.

Închise uşa exterioară înainte s-o închidă pe cealaltă, intră în propriul birou şi închise uşa interioară în urma lui Bond.

Era o încăpere austeră, zugrăvită într-un cenuşiu deschis, ce conținea o masă de lucru mare şi mai multe scaune din metal tubular şi pânză bleumarin. Podeaua era acoperită de mochetă gri. Mai existau două fişete mari şi un radio mare, metalic. O uşă pe jumătate deschisă arăta parțial o baie îmbrăcată în faianță. În fața mesei de lucru se afla un perete mare, gol, ce părea a fi făcut din sticlă opacă. Drax se apropie de perete şi apăsă două comutatoare din marginea dreaptă. Întregul perete se lumină şi Bond se trezi în

fața a două hărți, fiecare cu latura de aproape doi metri, trasate pe dosul sticlei.

Harta din stânga prezenta estul Angliei între Portsmouth și Hull, precum și apele învecinate, de la paralela de 50° la cea de 55°. Din punctul roșu aflat în apropiere de Dover care reprezenta șantierul rachetei Moonraker, pe hartă fuseseră trasate arcuri înfățișând raza de acțiune, la intervale de șaisprezece kilometri. La o sută treizeci de kilometri de bază, undeva între Insulele Friesian și Hull, în mijlocul oceanului, se vedea un romb roșu.

Drax făcu semn spre tabelele matematice dense și coloanele de date de orientare în spațiu care umpleau partea dreaptă a hărții și explică:

— Vitezele vântului, presiunea atmosferică, tabele de calcul pentru setările giroscopului. Toate elaborate folosind drept constante viteza și raza de acțiune a rachetei. Ministerul Aviației ne trimite zilnic buletinul meteorologic, precum și valori din stratosferă ori de câte ori avionul cu reacție al RAF poate ajunge până acolo. Când atinge altitudinea maximă, eliberează baloane cu heliu care pot urca și mai departe. Atmosfera Pământului are o grosime de circa optzeci de kilometri. Mai sus de treizeci de kilometri, densitatea e aproape nulă, așa că Moonraker nu va fi afectată – va urca în continuare aproape ca în vid. Parcurgerea primilor treizeci e problema. Atracția gravitațională e alt motiv de îngrijorare. Walter îți poate explica toate lucrurile astea, dacă te interesează. Vineri, în ultimele câteva ore, vom primi constant buletine meteo. Și vom seta giroscoapele chiar înainte de lansare. Deocamdată, domnișoara Brand adună datele laolaltă în fiecare dimineață și ține un tabel cu setări ale giroscoapelor, în caz că vom avea nevoie de ele.

Drax arătă spre a doua hartă. Aceasta înfățișa elipsa zborului rachetei, din punctul de lansare și până la țintă. Alături erau alte coloane de cifre.

— Viteza Pământului și efectul ei asupra traiectoriei rachetei. Pământul se va roti spre est în timp ce

racheta se va afla în zbor. Acest factor trebuie corelat cu cifrele de pe harta cealaltă. O treabă complicată. Din fericire, nu trebuie s-o înțelegi; las-o în seama domnișoarei Brand.

Stinse luminile și hărțile dispărură de pe perete.

— Acum spune, ai întrebări despre misiunea ta? Nu cred că vei avea mare lucru de făcut. Poți vedea că avem deja o securitate minuțioasă. Ministerul a insistat de la bun început asupra acestui lucru.

— Totul pare în regulă, spuse Bond.

Cercetă chipul lui Drax: ochiul cel teafăr îl privea pătrunzător. Întrebă:

— Crezi că a existat ceva între secretara dumitale și maiorul Tallon?

Era o întrebare firească și putea foarte bine s-o pună chiar atunci.

— Se poate să fi fost, răspunse Drax cu degajare. Atrăgătoare fată. Petreceau mult timp aici împreună, n-aveau încotro. În orice caz, se pare că i-a cam intrat lui Bartsch sub piele.

— Am auzit că Bartsch a salutat militărește și a strigat „Heil Hitler" înainte să bage pistolul în gură.

— Așa mi s-a spus, replică Drax pe ton egal. Ce-i cu asta?

— De ce poartă toți membrii echipei mustață? întrebă Bond, ignorând întrebarea lui Drax.

Avu iarăși impresia că întrebarea lui îl enervează pe celălalt, dar Drax râse scurt, cu râsul lui dogit.

— A fost ideea mea. Sunt greu de recunoscut în salopetele lor albe și cu capul ras, așa că le-am spus să-și lase toți mustață. A devenit un adevărat fetiș. Ca în RAF, în timpul războiului. Vezi ceva în neregulă în asta?

— Sigur că nu. La prima vedere e surprinzător. Aș fi crezut că niște numere mari pe costum, cu altă culoare pentru fiecare schimb, ar fi mai eficace.

— Ei bine, eu am ales mustățile, zise Drax întorcându-se spre ușă, ca pentru a pune capăt conversației.

Reflecții despre răposat

Miercuri dimineața, Bond se trezi devreme, în patul răposatului.

Dormise puțin. Drax nu scosese o vorbă pe drumul de întoarcere spre casă, ci doar îi urase scurt „Noapte bună" la baza scării. Bond pornise pe coridorul mochetat până la o ușă deschisă prin care se revărsa lumina și-și găsise lucrurile așezate ordonat într-un dormitor confortabil.

Camera era mobilată cu un bun-gust la fel de costisitor ca și parterul, iar pe noptiera de lângă patul cumpărat de la Heal's[1] se aflau biscuiți și o sticlă cu apă Vichy – nu o sticlă de Vichy cu apă de la robinet, se convinse el.

În afara unei huse din piele în care se afla un binoclu, pe măsuța de toaletă, și a unui fișet de metal încuiat nu se vedeau urme ale locatarului anterior. Bond se pricepea la fișete. Îl înclină spre perete, pipăi dedesubt și găsi capătul barei încuietoare, care ieșea în evidență când partea de sus era încuiată. Cu o apăsare, sertarele fură descuiate unul câte unul; lăsă încet muchia fișetului înapoi pe podea, reflectând răutăcios că maiorul Tallon n-ar fi supraviețuit prea mult în Serviciul Secret.

Sertarul de sus conținea hărți ale bazei și ale clădirilor componente, la scală, și Harta nr. 1895 a Amiralității înfățișând Strâmtoarea Dover. Așeză pe pat fiecare coală de hârtie și le examină

[1] Companie britanică producătoare de mobilier de lux.

minuțios pe toate. În cutele hărții Amiralității găsi urme de scrum de țigară.

Bond își luă cutia cu scule – o valiză pătrată din piele, aflată lângă măsuța de toaletă. Examină cifrele de pe rotițele încuietorii cu cifru și, satisfăcut că nu se umblase la ele, le așeză în poziția corectă pentru deschidere. Cutia era plină cu instrumente. Alese un spray cu pulbere pentru prelevarea amprentelor și o lupă mare. Pulverizâ pulberea fină, cenușie pe toată suprafața hărții, scoțând la iveală o pădure de amprente.

Analizându-le cu lupa, stabili că proveneau de la doi oameni; izolă două din cele mai bune seturi, luă din valiză un aparat de fotografiat Leica, cu blit ataşat, şi le fotografie. Apoi examină cu grijă, folosind lupa, cele două adâncituri minuscule în hârtie pe care le scosese la iveală pulberea.

Păreau a fi două linii trasate de pe coastă, pentru a stabili o poziție pe mare folosind azimutul celor două puncte de origine. Liniile erau foarte apropiate şi păreau să pornească amândouă din casa în care se afla Bond. De fapt, puteau să indice observarea unui obiect pe mare, făcută din cele două aripi ale casei.

Liniile nu fuseseră trasate cu creionul, ci – probabil pentru a nu fi depistate – cu vârful bont al unui instrument care abia lăsase o urmă adâncită pe hârtie.

În punctul unde se întâlneau se vedea urma unui semn de întrebare, iar punctul se afla pe linia ce marca adâncimea de douăzeci de metri, la vreo cincizeci de metri de faleză, pe o traiectorie directă ce unea casa de nava-far South Goodwins.

Altceva nu mai putea fi dedus pe baza hărții. Bond se uită la ceas: unu fără douăzeci. Auzi paşi pe hol, departe, şi declicul ce anunța stingerea unei lumini. Mânat de un impuls, se ridică şi stinse fără zgomot luminile din camera sa, lăsând aprinsă doar lampa de citit, cu abajur, de lângă pat.

Auzi paşii grei ai lui Drax urcând pe trepte, apoi declicul altui comutator şi pe urmă tăcere. Bond îşi imagină faţa cea mare şi păroasă, întoarsă spre coridor, privind, ascultând. Se auzi apoi un scârţâit şi deschiderea uşoară a unei uşi, urmată de închiderea ei. Bond aşteptă, vizualizând mişcările cu care Drax se pregătea de culcare. Prinse sunetul înăbuşit al deschiderii unei ferestre şi trâmbiţa unui nas suflat în batistă; apoi linişte.

Îi mai lăsă lui Drax cinci minute, după care merse la fişet şi scoase fără zgomot celelalte sertare. Al doilea şi al treilea nu conţineau nimic, însă cel de jos era plin cu dosare aranjate alfabetic: dosarele tuturor angajaţilor din bază. Scoase secţiunea „A", se aşeză pe pat şi începu să citească.

Formula era aceeaşi de fiecare dată: numele complet, adresa, data naşterii, descrierea, semnele distinctive, profesia sau meseria de la război încoace, activitatea în timpul războiului, activitatea politică şi afilierile curente, cazierul, starea de sănătate, rudele. Unii angajaţi aveau soţie şi copii, ale căror date personale erau consemnate, şi fiecare dosar conţinea fotografii, din faţă şi din profil, şi amprentele ambelor mâini.

După două ore şi zece ţigări fumate, terminase de parcurs toate dosarele şi descoperise două aspecte de interes general. Unu, că absolut toţi cei cincizeci de oameni păreau să fi dus o viaţă fără pată, fără urmă de dizgraţie politică sau penală. Acest lucru părea atât de improbabil încât se hotărî să trimită cu prima ocazie toate dosarele la Departamentul D, pentru a fi verificate din nou minuţios.

Al doilea aspect era acela că nici una din feţele din fotografii nu avea mustaţă. În ciuda explicaţiilor date de Drax, acest fapt dădu naştere celui de-al doilea mic semn de întrebare în mintea lui Bond.

Se ridică din pat şi puse totul la loc, exceptând harta Amiralităţii şi unul din dosare, pe care le

strecură în valiza lui de piele; mută rotițele încuietorii cu cifru și împinse valiza sub pat, astfel încât să se afle chiar în dreptul pernei lui, lipită de perete. Apoi se spălă fără zgomot în baia alăturată, își spălă dinții și deschise larg fereastra.

Luna continua să strălucească – așa cum pesemne că strălucise atunci când, trezit poate de un zgomot neobișnuit, Tallon urcase pe acoperiș, poate cu doar două nopți în urmă, și văzuse pe mare ceea ce văzuse. Avusese precis binoclul la el; amintindu-și acest lucru, Bond plecă de lângă fereastră și-l luă de pe măsuța de toaletă. Era un binoclu nemțesc foarte puternic – poate pradă de război –, iar inscripția 7 x 50 îi spuse că era cu infraroșu. Pe urmă, grijuliul Tallon mersese silențios (dar nu destul de silențios?) până la celălalt capăt al acoperișului și dusese iarăși binoclul la ochi, estimând distanța dintre marginea falezei și obiectul de pe mare, precum și distanța între obiect și nava-far Goodwins. Apoi făcuse cale întoarsă și reintrase încet în camera sa.

Cu ochii minții, Bond îl văzu pe Tallon, poate pentru prima oară de când sosise în casă, încuind cu grijă ușa, mergând la fișet, scoțând harta la care nici nu se uitase până atunci și marcând pe ea ușor punctul pe care-l stabilise aproximativ. Poate că se uitase la el multă vreme înainte să traseze micul semn de întrebare.

Și ce fusese obiectul necunoscut? Imposibil de spus. O ambarcațiune? O lumină? Un zgomot?

Indiferent ce fusese, Tallon n-ar fi trebuit să-l vadă, și cineva îl auzise. Cineva presupusese că Tallon a văzut acel lucru, așteptase până când acesta plecase din cameră a doua zi dimineață, intrase în dormitorul lui și cercetase. Poate că harta nu dezvăluise nimic, dar binoclul cu infraroșu se afla lângă fereastră.

Atât fusese de ajuns; în seara acelei zile, Tallon murise.

Bond îşi impuse să se oprească. Mergea prea repede, construia un caz pe baza celor mai slabe dovezi. Bartsch îl omorâse pe Tallon, şi Bartsch nu era omul care auzise zgomotul, omul care-şi lăsase amprentele pe hartă, omul al cărui dosar îl băgase în valiza lui.

Omul acela era onctuosul aghiotant, Krebs, bărbatul cu gâtul ca un melc alb. Amprentele lui se aflau pe hartă. Bond comparase timp de un sfert de oră amprentele de pe hartă cu cele din dosarul lui Krebs. Dar cine spunea că Krebs a auzit un zgomot sau, dacă l-a auzit, a luat vreo măsură? Ei bine, în primul rând, părea băgăcios din fire. Avea ochii unui hoţ mărunt. Şi-şi lăsase amprentele pe hartă, categoric, după ce o studiase Tallon. Urmele degetelor lui Krebs se suprapuneau peste ale lui Tallon în mai multe locuri.

Însă cum se putea ca Krebs să fie implicat, dacă Drax stătea tot timpul cu ochii pe el? Asistentul confidenţial. Dar nu existase cazul lui Cicero, valetul de încredere al ambasadorului britanic din Ankara în timpul războiului? Mâna în buzunarul pantalonilor în dungi, aşezaţi pe speteaza scaunului. Cheile ambasadorului. Seiful. Secretele. Imaginea părea foarte asemănătoare.

Îl trecu un fior şi-şi dădu seama dintr-o dată că stătea de multă vreme în faţa ferestrei deschise şi că era timpul să doarmă.

Înainte de a se băga în pat, luă tocul de umăr de pe scaun, unde stătea agăţat alături de hainele pe care le dezbrăcase, scoase pistolul Beretta cu patul decupat în mijloc şi-l strecură sub pernă. Ca apărare împotriva cui? Nu ştia, dar intuiţia îi spunea foarte clar că-n preajmă plutea un pericol. Mirosul pericolului era insistent, chiar dacă rămânea imprecis şi stăruia doar pe pragul subconştientului său. De fapt, ştia că ceea ce simte are la bază câteva semne de întrebare ce se materializaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore – enigma lui Drax, acel

„Heil Hitler" al lui Bartsch, mustățile bizare, cei cincizeci de nemți ireproșabili, harta, binoclul cu infraroșu, Krebs.

În primul rând trebuia să-i transmită lui Vallance bănuielile pe care le avea; apoi, să exploreze posibilitățile legate de Krebs. Pe urmă, să analizeze măsurile de apărare luate pentru Moonraker – pe partea dinspre mare, de pildă. Iar după aceea, să discute cu fata, cu Gala Brand, și să convină asupra unui plan pentru următoarele două zile. N-aveau timp de pierdut.

În timp ce forța somnul să-i potolească mintea agitată, Bond vizualiză cifra șapte pe fața unui ceas și o încredință celulelor tainice ale memoriei sale, ca să-l trezească. Voia să iasă din casă și să-l sune pe Vallance cât mai devreme posibil. Dacă acțiunile sale trezeau suspiciuni, asta nu-l va deranja. Unul dintre obiectivele sale era acela de a atrage spre el aceleași forțe care se ocupaseră de Tallon, căci era rezonabil de sigur de un lucru: maiorul Tallon nu murise pentru că o iubea pe Gala Brand.

Ceasul deșteptător mental îl servi cu promptitudine. La șapte fix, cu gura uscată de prea multele țigări fumate în seara anterioară, își impuse să coboare din pat și să facă o baie rece. Se bărbieri, făcu gargară cu o apă de gură tare, după care, îmbrăcat într-un costum mai vechi, dintr-o stofă cu dungi albe și negre în zigzag, o cămașă albastră de bumbac și o cravată din mătase neagră, croșetată, ieși pe coridor cu pași ușori, dar nu furișați, și se îndreptă spre scări, cu valiza pătrată din piele în mâna stângă.

Găsi garajul, în spatele casei; motorul mare al automobilului Bentley reacționă la prima apăsare pe starter. Porni încet pe suprafața de beton, sub privirea indiferentă a ferestrelor casei, acoperite de perdele, și opri, cu motorul în ralanti, la marginea copacilor. Întoarse privirea spre casă și-și confirmă calculele: un om aflat pe acoperiș ar putea să

vadă, peste zidul de protecție la explozie, marginea falezei stâncoase și, dincolo de ea, marea.

În jurul clădirii cu cupolă ce adăpostea racheta Moonraker nu se zărea niciun semn de viață; suprafața de beton, care începea deja să reflecte lumina soarelui matinal, se întindea pustie spre Deal. Arăta ca un aerodrom proaspăt construit sau mai degrabă, reflectă el, cu cele trei „obiecte" disparate – cupola ca un stup, zidul triunghiular de protecție la explozie și cubul îndepărtat al stației de lansare, fiecare proiectând umbre negre în direcția lui –, ca un peisaj deșertic de Dali, în care trei *objets trouves*[1] se odihnesc în poziții calculat aleatoare.

Pe mare, în ceața matinală ușoară ce promitea o zi foarte caldă, nava-far South Goodwins abia putea fi zărită – o ambarcațiune roșie, neclară, cununată pe vecie cu aceleași coordonate și condamnată, ca o navă de recuzită pe scena teatrului Drury Lane, să privească diorama valurilor și a norilor trecând la babord și la tribord, în timp ce ea, fără foi de parcurs, fără pasageri și fără încărcătură, stă ancorată pentru totdeauna în punctul de plecare ce-i e totodată și destinație.

La intervale de treizeci de secunde, nava își trâmbița în ceață protestul trist, o notă dublă de trompetă, lungă, cu tonalitate coborâtoare. Un cântec de sirenă, reflectă Bond, menit să respingă în loc să seducă. Se întreba cum suportau zgomotul cei șapte bărbați din echipaj, în timp ce mestecau fasolea cu carne de porc. Oare tresăreau când sirena puncta emisiunea „Alegerea gospodinei", răsunând la maximum din radioul aflat în careul îngust? Își zise că duceau totuși o viață lipsită de pericole[2], deși stăteau ancorați la poarta unui cimitir.

[1] Obiecte găsite (fr.).

[2] (Nota redacției americane) Bond se înșela: vineri, 26 noiembrie 1954. Odihnească-se în pace! (N.t.) În ziua respectivă, nava-far și-a rupt ancora, din cauza unui vânt de

Îşi notă în minte să afle dacă acei şapte oameni au văzut ori auzit obiectul marcat de Tallon pe hartă, apoi porni maşina şi trecu repede de posturile de pază.

În Dover opri la Cafe Royal, un restaurant mic şi modest, cu o bucătărie modestă, dar în stare să ofere preparate excelente din peşte şi ou, după cum ştia de pe vremuri. Proprietarii, mamă şi fiu, jumătate italieni, jumătate elveţieni, îl primiră ca pe un vechi prieten. Comandă o porţie de ouă jumări cu şuncă şi cafea din belşug, să-l aştepte pregătite peste jumătate de oră, după care merse la secţia de poliţie şi-l sună pe Vallance prin centrala telefonică a Scotland Yard. Vallance era acasă, lua micul dejun. Ascultă fără comentarii relatarea prudentă ale lui Bond, dar îşi exprimă surprinderea că acesta n-a avut prilejul să stea de vorbă cu Gala Brand.

— E o fată foarte isteaţă, zise el. Dacă domnul K. pune ceva la cale, sunt sigură că ar avea idee cam ce anume. Iar dacă T. a auzit un zgomot duminică seara, poate că l-a auzit şi ea – deşi trebuie să recunosc că nu mi-a menţionat aşa ceva.

Bond nu spuse nimic despre primirea pe care i-o făcuse agenta lui Vallance.

— Am de gând să discut cu ea în dimineaţa asta, şi-ţi trimit harta şi filmul foto, să le arunci o privire. I se las inspectorului; poate că una din maşinile de patrulă ale poliţiei rutiere ţi le poate aduce. Apropo, de unde i-a telefonat T. angajatorului lui, luni?

— Cer să se caute apelul şi te anunţ, zise Vallance. Şi voi ruga Trinity House[1] să-i întrebe pe

peste 130 km/h, şi a eşuat pe bancurile de nisip din dreptul coastei comitatului Kent. Din cei opt membri ai echipajului, doar unul a supravieţuit.

[1] Autoritatea oficială generală a farurilor din Anglia, Ţara Galilor şi alte ape teritoriale britanice (exceptând Scoţia, Irlanda de Nord şi Republica Irlanda).

cei de pe South Goodwins şi din paza de coastă dacă-ţi pot fi de vreun ajutor. Altceva?

— Nu, spuse Bond.

Conversaţia lor trecea prin prea multe centrale. Poate că, dacă-n locul lui Vallance ar fi fost M., ar fi sugerat mai multe. Părea ridicol să-i vorbească lui Vallance despre mustăţi şi despre pericolul insidios pe care-l simţise în seara anterioară şi pe care lumina zilei îl risipise. Poliţiştii voiau date concrete. Se pricepeau mai bine să rezolve infracţiuni decât să le anticipeze, hotărî Bond în sinea lui.

— Nu, asta-i tot, spuse şi închise.

După un mic dejun excelent se simţi mai optimist. Citi ziarele *Express* şi *The Times* şi găsi doar un raport sumar al anchetei în cazul lui Tallon. *Express* prezenta cu tam-tam fotografia fetei; îl amuză să vadă ce înfăţişare neutră reuşise să-i dea Vallance. Decise că trebuia să încerce să lucreze cu ea. Îi va arăta încredere deplină şi-i va spune tot ce gândea, indiferent dacă ea se arăta sau nu receptivă. Poate că avea propriile-i bănuieli şi intuiţii, atât de vagi încât le păstra pentru sine.

Bond făcu cale întoarsă, conducând cu viteză. Era fix ora nouă; când ieşi dintre copaci, pe suprafaţa de beton, se auzi vaierul unei sirene şi din pădurea din spatele casei apărură în fugă doisprezece bărbaţi, încolonaţi câte doi, la un unison intenţionat, îndreptându-se spre hangarul de lansare. Bătură pasul pe loc în timp ce unul dintre ei sună la sonerie, apoi uşa se deschise şi ei intrară unul câte unul, dispărând din raza lui vizuală.

„Zgârie suprafaţa unui neamţ, şi găseşti precizie", îşi zise el.

CAPITOLUL 14

Mâncărici la degete

Cu jumătate de oră mai devreme, Gala Brand își stinsese țigara fumată după micul dejun, băuse cafeaua rămasă în ceașcă, ieșise din dormitor și se dusese pe șantier, arătând a secretară personală până-n măduva oaselor, cu cămașa albă imaculată și fusta plisată bleumarin.

La opt și jumătate fix se afla în biroul ei. Pe masa de lucru o aștepta un teanc de foi de teleimprimator venite de la Ministerul Aviației; primul lucru, transferă rezumatul conținutului lor pe o hartă meteorologică, intră în biroul lui Drax pe ușa comună dintre cele două încăperi și prinse harta pe avizierul aflat pe peretele alăturat celui de sticlă. Apăsă apoi comutatorul ce ilumina harta de perete, făcu niște calcule pe baza coloanelor de cifre scoase la iveală de lumină și notă rezultatele pe diagrama pe care o pusese pe avizier.

Făcea acest lucru, cu cifre furnizate de Ministerul Aviației ce deveneau tot mai precise pe măsură ce se apropia data lansării de probă, în fiecare zi, de când fusese deschis șantierul și începuse construirea rachetei, și devenise expertă, astfel că acum avea în minte setările giroscoapelor pentru aproape orice variație a vremii, la diferite altitudini.

Drept urmare, o irita cu atât mai mult faptul că Drax nu părea să accepte cifrele ei. În fiecare zi, când clopotele de avertizare sunau la nouă fix și el cobora pe scara abruptă de fier și intra în propriul birou, prima lui acțiune era să-l cheme pe insuportabilul

doctor Walter; împreună recalculau de la zero toate cifrele oferite de ea şi transferau rezultatele în carnetul negru, subţire, pe care Drax îl purta mereu în buzunarul pantalonilor. Ştia că e o rutină inevitabilă şi se săturase s-o privească prin gaura discretă pe care o făcuse în peretele subţire dintre cele două birouri, ca să-i poată trimite lui Vallance evidenţa săptămânală a vizitatorilor lui Drax. Metoda, deşi de amator, era eficace, iar ea reuşise să construiască treptat o imagine completă a rutinei zilnice pe care ajunsese s-o considere extrem de iritantă. O enerva din două motive: însemna că Drax n-avea încredere în cifrele ei şi-i submina şansele de a juca un rol, cât de modest, în lansarea rachetei.

Era firesc ca, de-a lungul lunilor, deghizarea pe care o purta s-o absoarbă tot atât de mult cât o absorbea adevărata ei profesie. Pentru deplinătatea acoperirii, era esenţial ca personalitatea ei să fie scindată cât mai autentic cu putinţă. Iar acum, în timp ce spiona, iscodea şi adulmeca în jurul lui Drax pentru şeful ei din Londra, o preocupa totodată intens reuşita rachetei Moonraker şi devenise la fel de devotată ca oricine altcineva din bază.

În plus, restul îndatoririlor ei ca secretară particulară a lui Drax erau insuportabil de plictisitoare. În fiecare dimineaţă venea o corespondenţă consistentă, primită de Drax la Londra şi trimisă în bază de Minister; în dimineaţa aceea găsi pe masa de lucru porţia obişnuită, vreo cincizeci de scrisori. Ştia că vor fi de trei tipuri: scrisori imploratoare, scrisori de la pasionaţii de rachete şi scrisori de afaceri de la brokerul lui Drax şi de la alţi agenţi comerciali. La acestea din urmă, el îi va dicta răspunsuri scurte, iar restul zilei ei va fi ocupat de scrisul la maşină şi de îndosariere.

Ca urmare, era firesc ca singura ei îndatorire legată de operarea rachetei să aibă o însemnătate deosebită în ansamblul general plictisitor. În dimineaţa aceea îşi verifică şi-şi răsverifică planul de

zbor, mai hotărâtă ca oricând ca în Ziua cea mare, cifrele ei să fie acceptate. Şi totuşi, se putea, aşa cum îşi impunea deseori să-şi amintească, să nu existe îndoială că vor fi acceptate. Poate că acele calcule zilnice pe care le făceau Drax şi Walter ca să noteze rezultatul în carnețelul negru erau o simplă verificare a cifrelor date de ea. Drax nu-şi manifestase niciodată îndoiala față de planul ei meteo sau față de setările pentru giroscoape calculate pe baza lui. Iar într-o zi, când îl întrebase verde în față dacă cifrele ei sunt corecte, el răspunsese cu sinceritate evidentă: „Excelente, draga mea! Foarte valoroase. Nu m-aş descurca fără ele."

Gala Brand se întoarse în biroul propriu şi începu să deschidă scrisori. Doar încă două planuri de zbor, pentru joi şi vineri, iar după aceea, pe baza cifrelor ei sau al altora, al celor din buzunarul lui Drax, giroscoapele vor fi ajustate pentru ultima oară şi în stația de lansare se va apăsa pe buton.

Îşi privi distrată unghiile, apoi întinse mâinile în față, cu dosul spre ea. Cât de des, pe parcursul instruirii la Colegiul de Poliție, fusese trimisă printre ceilalți elevi şi i se ceruse să nu se întoarcă fără un portmoneu, o pudrieră, un stilou sau chiar un ceas de mână? Cât de des, în timpul cursurilor, instructorul se întorsese spre ea fulgerător şi o prinsese de încheietură, exclamând: „Stai, stai, domnişoară! Nu-i bine deloc! Parcă ai fi un elefant care caută zahăr în buzunarul îngrijitorului. Mai încearcă o dată!"

Îşi îndoi degetele cu calm; apoi, cu hotărârea luată, se întoarse la teancul de scrisori.

Cu câteva minute înainte de nouă, clopotele de alarmă sunară şi-l auzi pe Drax sosind în birou. Câteva clipe mai târziu îl auzi deschizând iarăşi cele două uşi şi strigându-l pe Walter. Urmă obişnuitul murmur al vocilor, cuvintele fiind acoperite de vâjâitul slab al ventilatoarelor.

Aranjă scrisorile în trei teancuri şi se apleacă în faţă, relaxată, cu coatele pe masă şi bărbia proptită în mâna stângă.

Comandantul Bond. James Bond. Evident, un tânăr bărbat încrezut, la fel ca atâţia alţii din Serviciul Secret. Dar de ce fusese trimis el, în locul unui om cu care să poată lucra, unul dintre prietenii ei din Secţia Specială sau chiar cineva din MI5? Mesajul primit de la comisarul adjunct spunea că nu exista nimeni altcineva disponibil imediat, că Bond era una din stelele Serviciului Secret, în care Secţia Specială avea încredere deplină şi care primise acordul MI5. Însuşi prim-ministrul trebuise să-i dea permisiunea de a opera, doar de data asta, pe teritoriul Angliei. Dar la ce putea fi de folos în timpul scurt rămas? Probabil că trăgea bine cu arma şi cunoştea limbi străine şi ştia să facă o mulţime de şmecherii care ar putea fi utile în străinătate. Dar la ce putea fi de folos aici, unde n-avea nicio spioană frumoasă cu care să facă dragoste? Căci era categoric chipeş. (Cu o mişcare automată, Gala Brand scoase din poşetă pudriera, se examină în oglinda mică şi-şi atinse nasul cu puful cu pudră.) Într-un fel semăna cu Hoagy Carmichael[1]. Şuviţa aceea neagră care-i atârna deasupra sprâncenei drepte. Cam aceeaşi osatură. Dar gura lui avea o notă de cruzime şi ochii îi erau reci. Erau oare cenuşii sau albaştri? Cu o seară înainte îi fusese greu să-şi dea seama. Eh, în orice caz, îl pusese la locul lui şi-i arătase că n-o impresionează bărbaţii tineri şi arătoşi din Serviciul Secret, oricât de romantic ar arăta. Existau bărbaţi la fel de chipeşi în Secţia Specială, şi aceia erau detectivi adevăraţi, nu indivizii inventaţi de Phillips Oppenheim[2], cu maşini

[1] Compozitor, pianist, interpret şi actor american (1899–1981).

[2] Scriitor britanic de ficţiune, inclusiv romane de acţiune şi spionaj (1866–1946).

rapide, țigări speciale cu banderolă aurie și toc de umăr pentru pistol. A, da, sigur că-l observase, ba chiar se ciocnise de el ca din întâmplare, să se convingă. În fine, presupunea că va trebui să se prefacă a lucra cu el, deși în ce direcție, numai Dumnezeu știa. Dacă ea, care se afla acolo încă de când începuse construcția, nu depistase nimic, ce putea nădăjdui acest Bond să descopere în două zile? Și ce era de aflat? Desigur, existau câteva lucruri pe care ea nu le înțelegea. Să-i spună despre Krebs, de exemplu? Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să aibă grijă ca el să nu-i deconspire acoperirea făcând ceva prostesc. Va trebui să fie calmă, fermă și extrem de atentă. Dar asta nu însemna că nu poate fi prietenoasă – fireşte, numai în condițiile impuse de ea, hotărî în timp ce-și aduna scrisorile și carnetul de stenografie, căci Drax o chemase prin intercom.

Cu a doua hotărâre luată, deschise ușa și intră în biroul lui Sir Hugo Drax.

Jumătate de oră mai târziu, când se întoarse în propriul birou, îl găsi pe Bond așezat pe scaunul ei, cu Almanahul lui Whitaker deschis pe birou. Strânse din buze; el se ridică și-i spuse un „Bună dimineața" plin de voioșie. Ea dădu din cap, se duse la masa de lucru și se așeză; împinse cu grijă la o parte almanahul, așezând în locul lui scrisorile și carnetul.

— Ai putea să aduci un scaun pentru musafiri, rosti Bond cu un zâmbet larg, pe care ea îl etichetă drept impertinent. Și material de lectură mai bun decât almanahurile.

Ignorându-i spusele, îl anunță:

— Sir Hugo vrea să te vadă. Aveam de gând să merg să văd dacă te-ai trezit.

— Mincinoaso! replică Bond. M-ai auzit ieșind la șapte și jumătate. Te-am văzut uitându-te pe furiș pe după perdea.

— Nici pomeneală să fi făcut aşa ceva! zise ea indignată. De ce m-ar interesa o maşină care trece pe lângă casă?

— Ţi-am spus eu că ai auzit maşina! făcu Bond. Şi apropo, n-ar trebui să te scarpini în cap cu capătul bont al creionului în timp ce scrii după dictare. Nici una din secretarele personale de calitate nu face asta, adăugă el ca să-şi sublinieze avantajul.

Se uită cu înţeles spre un punct de lângă tocul uşii de comunicare dintre birouri şi ridică din umeri. Gala lăsă garda jos. „Să-l ia naiba!" îşi zise în sinea ei, apoi îi zâmbi fără tragere de inimă şi replică:

— Fie cum spui. Hai să mergem, nu-mi pot petrece toată dimineaţa jucându-mă de-a ghicitul. Vrea să ne vadă pe amândoi şi nu-i place să fie lăsat să aştepte.

Se ridică, se duse la uşa dintre birouri şi o deschise. Bond o urmă, închizând uşa după el. Drax, în picioare lângă harta iluminată, se întoarse când intrară.

— Ah, iată-te! exclamă el aruncându-i lui Bond o privire pătrunzătoare. Mă gândeam că poate ne-ai părăsit. Paza a anunţat că ai ieşit la şapte şi jumătate dimineaţa.

— A trebuit să dau un telefon. Sper că n-am deranjat pe nimeni.

— Există un telefon în biblioteca mea din casă, replică scurt Drax. Tallon l-a considerat suficient de bun.

— A, bietul Tallon! replică Bond neutru.

Simţise în glasul lui Drax o notă dură, de tiran, care-i displăcea în mod deosebit şi-l făcea să-şi dorească instinctiv să-l dezumfle. De astă dată reuşi. Drax îi aruncă o privire dură, pe care o mască printr-un râs aspru, scurt şi o ridicare din umeri.

— Fă cum vrei. Ai treaba ta de făcut. Important e să nu perturbi rutina din bază. Trebuie să nu

uiți, adăugă el pe un ton mai rezonabil, că toți cei de-aici sunt agitați ca niște pisoi în momentul de față și nu pot îngădui să fie tulburați de manevre misterioase. Sper că nu vrei să le pui prea multe întrebări azi. Aș prefera să n-aibă noi motive de îngrijorare. Încă nu și-au revenit după incidentul de luni. Domnișoara Brand, aici de față, îți poate spune totul despre ei și cred că dosarele lor se află în camera lui Tallon. Te-ai uitat deja prin ele?

— N-am cheia de la fișet, răspunse Bond sincer.

— Scuze, e vina mea!

Drax se duse la masa de lucru și deschise un sertar din care scoase o legătură mică de chei, pe care i-o dădu lui Bond.

— Ar fi trebuit să ți le dau aseară. Tipul acela, inspectorul care se ocupă de caz, mi-a cerut să ți le dau. Scuze.

— Mulțumesc foarte mult, zise Bond. Apropo, de cât timp lucrează Krebs pentru dumneata? întrebă mânat de un impuls.

În cameră se așternu preț de câteva clipe tăcerea.

— Krebs? repetă Drax gânditor.

Se așeză la masa de lucru, băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase un pachet de țigări din cele cu filtru de plută pe care le prefera. Degetele lui boante rupseră ambalajul din celofan; scoase o țigară, o băgă în gură, sub mustața roșcată, și o aprinse. Faptul îl surprinse pe Bond.

— Nu mi-am dat seama că se poate fuma aici! spuse el scoțându-și tabachera.

Țigara lui Drax, un mic cilindru alb în mijlocul feței mari, roșcovane, bâtâi în sus și-n jos când el răspunse fără s-o scoată din gură.

— Aici e în regulă. Camerele astea sunt etanșe. Ușile au garnitură de cauciuc. Ventilație separată. Trebuie să țin atelierele și generatoarele separate de hangar și oricum, trebuie să pot fuma, explică el zâmbind cu tot cu țigară.

Pe urmă scoase țigara din gură, o privi și păru să se hotărască.

— Mă întrebai de Krebs. Ei bine, zise el privindu-l pe Bond cu înțeles, între noi fie vorba, n-am încredere deplină în el. (Ridică mâna într-un gest de avertizare.) Nimic clar, desigur, fiindcă atunci l-aș fi trimis la plimbare, dar l-am găsit iscodind prin casă și o dată l-am prins în bibliotecă, răsfoindu-mi documentele personale. Mi-a dat o explicație absolut plauzibilă și l-am lăsat în pace, dându-i doar un avertisment. Dar ca să fiu sincer, am bănuielile mele în legătură cu el. Fireşte, nu poate cauza niciun rău. Face parte din personalul casei, căruia nu-i e permis să intre aici, dar (se uită candid în ochii lui Bond) aș spune că ar trebui să te concentrezi asupra lui. Isteț din partea ta să-l depistezi atât de repede! adăugă el cu respect. Ce te-a făcut să-l suspectezi?

— O, nu cine știe ce. Are un aer evaziv. Dar ceea ce spui e interesant și-l voi ține categoric sub observație.

Bond se întoarse spre Gala Brand, care stătuse tăcută de când intraseră în cameră, și o întrebă politicos:

— Dumneata, domnișoară Brand, ce crezi despre Krebs?

Fata i se adresă lui Drax.

— Sir Hugo, eu una nu știu prea multe despre lucrurile astea, rosti ea cu o modestie și un dram de impulsivitate pe care Bond le admiră. Dar n-am deloc încredere în omul ăsta. N-am vrut să vă spun, însă mi-a umblat prin cameră, deschizând scrisori și așa mai departe. Știu precis.

Drax se arătă șocat.

— Serios?

Își zdrobi țigara în scrumieră, stinse fragmentele lucitoare de jar, unul câte unul, și comentă fără să ridice privirea.

— S-a zis cu Krebs!

Dreptate dură

În cele câteva clipe de tăcere care urmară, Bond reflectă cât de ciudat era că bănuiala a căzut atât de brusc şi unanim asupra unui singur om. Asta-i disculpa automat pe toţi ceilalţi? Oare nu se putea ca Krebs să fie omul din interior al unui grup? Sau lucra pe cont propriu? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, cu ce scop? Şi ce aveau de-a face iscodelile lui cu moartea lui Tallon şi a lui Bartsch?

Drax vorbi primul.

— Ei bine, se pare că ne-am lămurit, zise el cerându-i lui Bond din priviri o confirmare.

Acesta încuviinţă neutru.

— Va trebui să-l las în seama ta, continuă Drax. Oricum ar fi, trebuie să ne asigurăm că nu se apropie de şantier. De fapt, îl voi lua cu mine la Londra mâine. Trebuie să pun la punct detaliile de ultimă clipă cu Ministerul şi nu-l pot lua pe Walter de la treabă. Krebs e singurul dintre oamenii mei care poate face treaba de aghiotant. În felul ăsta va fi ferit de bucluc. Până atunci va trebui să-l ţinem cu toţii sub observaţie. Asta, desigur, dacă nu cumva vrei să-l încui imediat. Aş prefera să n-o faci, zise el cu sinceritate. Nu vreau să tulbur şi mai mult echipa.

— N-ar trebui să fie nevoie, spuse Bond. Are vreun prieten mai apropiat în echipă?

— Nu l-am văzut niciodată vorbind cu altcineva în afară de Walter şi de personalul casei. Aş spune că se consideră cu o treaptă deasupra

celorlalți. Eu unul nu cred că e capabil să facă rău – altfel nu l-aș fi păstrat. Rămâne singur în casă toată ziua și presupun că e genul de om căruia îi place să facă pe detectivul și să-și bage nasul în treburile altora. Poate că am putea lăsa lucrurile așa cum sunt, ce zici?

Bond încuviință, păstrându-și gândurile pentru sine.

— Păi în cazul ăsta avem alte lucruri de discutat, zise Drax, evident bucuros să încheie un subiect neplăcut și să revină la afaceri. Mai sunt două zile; ar trebui să-ți spun programul.

Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe cu pași greoi în spatele mesei de lucru.

— Azi e miercuri. La ora unu, șantierul va fi închis pentru alimentare. Operațiunea va fi supravegheată de doctorul Walter și de mine însumi, plus doi oameni de la Minister. O cameră de filmat va înregistra tot ce facem, în caz că merge prost ceva. În felul ăsta, dacă se produce o explozie, succesorii noștri vor ști mai bine cum să procedeze data viitoare! comentă el cu un râs aspru, scurt. Dacă ne permite vremea, acoperișul va fi deschis diseară, pentru a lăsa vaporii să iasă. Oamenii mei vor face de pază, în schimburi, la intervale de zece metri unul de altul, pe o rază de o sută de metri în jurul șantierului. Pe plajă, în dreptul gurii de evacuare din stâncă, vor sta trei oameni înarmați. Mâine dimineață, șantierul va fi deschis din nou, până la amiază, pentru o ultimă verificare; din clipa aceea, Moonraker va fi pregătită de plecare, exceptând setările giroscoapelor. Paznicii vor fi permanent de serviciu în jurul șantierului. Vineri dimineață voi supraveghea personal setările giroscoapelor. Oamenii de la Minister vor prelua stația de lansare, iar RAF va asigura personalul radarului. Echipa BBC își va așeza dubele în spatele stației de lansare și vor începe comentariul în direct la douăsprezece fără un sfert. Exact la amiază voi

apăsa pe buton, un fascicul radio va întrerupe un circuit electric şi... vom vedea ce vom vedea, zise el zâmbind larg. Ia să vedem, ce-ar mai fi? Circulaţia maritimă va fi înlăturată din zona-ţintă începând de joi, la miezul nopţii. Marina militară va patrula perimetrul zonei toată dimineaţa. Pe una din nave se va afla un comentator de la BBC. Experţii Ministerului Aprovizionării se vor afla pe o navă de salvare, cu camere de filmat la mare adâncime, şi vor încerca, după aterizarea rachetei, să recupereze rămăşiţele. Poate te va interesa să afli, continuă Drax frecându-şi mâinile cu o plăcere aproape copilărească, că un curier al prim-ministrului mi-a adus o veste foarte binevenită: pe lângă faptul că va avea loc o şedinţă specială a Cabinetului pentru a asculta transmisiunea despre lansare, şi Palatul Buckingham o va asculta!

— Splendid! rosti Bond, încântat de dragul lui.

— Mulţumesc. Acum, vreau să fiu absolut sigur că eşti satisfăcut de măsurile mele de securitate pe şantierul propriu-zis. Nu cred că trebuie să ne facem griji cu privire la ceea ce se întâmplă în exterior. RAF şi poliţia par să facă o treabă de nădejde.

— Se pare că n-a fost omis nimic, spuse Bond. Nu cred să am prea multe de făcut în timpul rămas.

— Nici mie nu-mi vine în minte nimic, încuviinţă Drax. Cu excepţia prietenului nostru Krebs. În după-amiaza asta se va afla în duba televiziunii, luând notiţe, aşa că nu va putea crea probleme. Ce-ar fi să arunci o privire pe plajă şi la baza falezei, cât timp el e scos din acţiune? Acela e singurul punct slab care-mi vine în minte. M-am gândit deseori că dacă ar vrea cineva să intre pe şantier, ar încerca s-o facă prin tunelul de evacuare. Ia-o cu tine pe domnişoara Brand! Ştii vorba cu două perechi de ochi; în plus, nu va putea să-şi folosească biroul până mâine dimineaţă.

— Bine, replică Bond. Aş vrea într-adevăr să arunc o privire la partea dinspre mare după prânz, iar dacă domnişoara Brand n-are nimic mai bun de făcut...

Se întoarse spre ea cu sprâncenele ridicate. Gala Brand rosti fără entuziasm, privind în jos:

— Desigur, dacă aşa doreşte Sir Hugo.

Drax îşi frecă mâinile.

— Atunci aşa rămâne. Acum trebuie să trec la treabă. Domnişoară Brand, te rog, spune-i doctorului Walter să vină încoace dacă e liber. Ne vedem la masa de prânz, îi spuse lui Bond pe un ton de concediere.

Acesta încuviinţă.

— Cred că merg să arunc o privire la staţia de lansare, spuse el fără să ştie prea bine de ce a mințit.

Se răsuci pe călcâie şi o urmă pe Gala Brand pe cele două uşi, spre baza hangarului. Pe podeaua lucioasă din oţel şerpuia un furtun uriaş, negru; Bond o privi pe fată cum îşi croieşte drumul printre inelele lui spre locul unde Walter, singur, stătea şi se uita în sus, la gura conductei de combustibil, care era ridicată spre locul unde podul rulant întins până în pragul unei uşi de acces, la mijlocul rachetei, indica rezervoarele de combustibil principale. Fata îi spuse ceva lui Walter, apoi rămase lângă el privind în sus, la conducta manevrată cu grijă prin interiorul rachetei.

Bond îşi spuse că arată foarte nevinovată cum stătea aşa, cu părul castaniu revărsat şi cu linia arcuită a gâtului de fildeş coborând spre gulerul cămăşii albe. Cu mâinile la spate, privind complet absorbită la suprafaţa lucioasă, înaltă de cincisprezece metri, a rachetei Moonraker, ar fi putut trece drept o şcolăriţă care se uită la bradul de Crăciun – dacă n-ar fi fost mândria impertinentă a sânilor proeminenţi, ridicaţi de înclinarea spre spate a capului şi a umerilor.

Mergând către baza scării de fier şi începând să urce, Bond zâmbi în sinea lui şi-şi spuse să nu uite că fata aceea inocentă şi dezirabilă e o poliţistă extrem de eficientă. „Ştie cum să lovească cu piciorul şi unde; probabil că-mi poate rupe braţul mai uşor şi mai rapid decât pot să-l rup eu pe al ei, şi cel puţin jumătate din fiinţa ei aparţine Secţiei Speciale a Scotland Yardului. Dar fireşte, reflectă el ridicând ochii la timp ca s-o vadă urmându-l pe doctorul Walter în biroul lui Drax, există mereu şi cealaltă jumătate."

Afară, strălucirea intensă a soarelui de mai îi păru deosebit de aurie, după lumina albă-albăstruie a lămpilor fluorescente; îi simţi dogoarea pe spate în timp ce mergea cu pas apăsat spre casă. Sirena de ceaţă de pe Goodwins tăcea şi dimineaţa era atât de liniştită încât putea auzi duduitul ritmic al motoarelor unui vapor ce trecea prin Inner Leads, între Goodwins şi ţărm, în drumul său spre nord.

Se apropie de casă sub acoperirea zidului lat de protecţie la explozie, apoi străbătu iute cei câţiva metri până la uşă, tălpile de cauciuc ale pantofilor lui nescoţând niciun sunet. Deschise încet uşa, o lăsă întredeschisă, intră neauzit în hol şi rămase locului, ascultând. Se auzea bâzâitul de început de vară al unui bondar care se agita în dreptul unei ferestre, lovindu-se de sticlă, şi un zăngănit îndepărtat dinspre barăcile din spatele casei. În rest, tăcerea era profundă, caldă şi liniştitoare.

Bond traversă cu grijă holul şi urcă scările, păşind pe toată talpa şi numai la marginea laterală a treptelor, unde era mai puţin probabil să scârţâie. Pe coridor nu se auzea nimic, dar văzu că uşa lui, în celălalt capăt, era deschisă. Îşi scoase arma din tocul de la subsuoară şi străbătu iute culoarul mochetat.

Krebs stătea cu spatele la el, îngenuncheat în mijlocul camerei, cu coatele pe jos, şi umbla la

rotițele încuietorii cu cifru a valizei lui de piele, cu toată atenția concentrată să audă declicul mecanismului încuietorii.

Ținta era ispititoare; Bond nu șovăi. Cu dinții dezveliți într-un zâmbet dur, făcu doi pași rapizi în cameră și-și lansă piciorul. Își concentrase întreaga forță în bombeul pantofului, iar echilibrul și sincronizarea lui se dovediră perfecte.

Lui Krebs îi scăpă un țipăt ca de cotofană când, precum caricatura unei broaște în salt, sări peste valiza lui Bond, după care inerția îl purtă cale de vreun metru pe mochetă și-l izbi de partea din față a mesei de toaletă din mahon. O lovi cu capul cu atâta putere, încât mobila grea se clătină. Țipătul încetă brusc; Krebs se prăbuși grămadă și rămase inert pe jos, cu brațele și picioarele desfăcute.

Bond stătu câteva secunde privindu-l și ciulind urechea ca să prindă posibilul sunet al unor pași grăbiți, dar casa rămase cufundată în tăcere. Se duse la corpul răschirat, se aplecă și-l întoarse pe spate. În jurul mustății galbene, subțiri, fața lui era palidă și pe frunte i se prelinsese un fir de sânge din tăietura din creștet. Avea ochii închiși și respira cu greutate.

Îngenunche și căută cu grijă în fiecare buzunar al costumului cenușiu îngrijit al lui Krebs, așezând lângă corpul inert conținutul dezamăgitor de sumar. Nu găsi niciun carnet și nici hârtii. Singurele obiecte interesante erau o legătură de șperacle, un cuțit cu resort, cu o lamă de stilet bine ascuțită, și un mic box din piele neagră cu aspect obscen. Bond le băgă în buzunar, se duse la noptieră și aduse sticla de apă Vichy, neatinsă.

Îi trebuiră cinci minute ca să-l readucă pe Krebs în simțiri și să-l facă să șadă în capul oaselor, cu spatele sprijinit de măsuța de toaletă, și altele cinci ca acesta să poată vorbi. Treptat, îi reveni culoarea în obraji și expresia șireată în ochi.

— Nu răspund la nicio întrebare, decât la cele ale lui Sir Hugo, afirmă el când Bond începu interogatoriul. N-ai niciun drept să mă chestionezi! Îmi făceam datoria.

Avea glasul ostil şi sigur. Bond luă de gât sticla goală de Vichy.

— Mai gândeşte-te o dată. Altfel, te snopesc în bătaie până când sticla asta se sparge, şi pe urmă folosesc gâtul ei pentru puţină chirurgie plastică! Cine ţi-a cerut să-mi cercetezi camera?

— *Leek mich am Arsch!*[1] scuipă Krebs insulta obscenă.

Bond se aplecă şi-l pocni cu putere peste fluierele picioarelor. Krebs se făcu mic, însă când Bond ridică iarăşi braţul, ţâşni brusc de pe podea şi plonjă pe sub sticla care tocmai cobora. Lovitura îl nimeri cu putere în umăr, dar nu-i anulă inerţia; până să apuce Bond să pornească după el, ieşise deja pe uşă şi străbătuse jumătate din coridor.

Bond se opri în prag şi privi silueta zburătoare cum coboară iute scările, coteşte şi dispare din raza lui vizuală. Apoi, auzind scârţâitul grăbit al pantofilor cu talpă de cauciuc pe treptele de mai jos şi pe pardoseala holului, râse brusc în sinea lui, se întoarse în cameră şi încuie uşa. Pe cât văzuse, n-ar fi putut scoate mare lucru de la Krebs, decât, poate, dacă-l stâlcea în bătaie. Măcar îi dăduse un subiect de gândire. Brută mică şi vicleană! Până la urmă, rănile lui nu s-au dovedit chiar aşa de grave. Eh, va trebui să-l pedepsească Drax – exceptând, firește, cazul în care Krebs îndeplinea chiar ordinele acestuia.

Bond făcu curat în cameră şi se aşeză pe pat, cu privirea aţintită asupra peretelui opus, dar fără să-l vadă. Nu doar instinctul îl determinase să-i spună lui Drax că merge la staţia de lansare şi

[1] Pupă-mă-n fund! (germ.)

nu în casă. Îi trecuse prin minte, la modul serios, că Krebs iscodea la ordinele lui Drax şi că acesta avea propriul sistem de securitate. Şi totuşi, cum se potrivea asta cu moartea lui Tallon şi a lui Bartsch? Sau dubla omucidere fusese o coincidenţă, fără legătură cu semnele de pe hartă şi cu amprentele lui Krebs?

Ca la chemarea gândurilor sale, se auzi o bătaie în uşă şi majordomul intră, urmat de un sergent de poliţie în uniforma patrulei rutiere, care salută şi-i dădu lui Bond o telegramă. Acesta o duse la fereastră. Era semnată Baxter, adică Vallance, şi spunea:

UNU TELEFONUL A FOST DAT DIN CASĂ DOI CEAŢA A CERUT OPERAREA SIRENEI DE CEAŢĂ DECI NAVA NU A AUZIT VIRGULĂ OBSERVAT NIMIC TREI PUNCTUL DEDUS DE TINE PREA APROAPE DE ŢĂRM DECI NU ÎN RAZA VIZUALĂ A PAZEI DE COASTĂ DE LA SAINT MARGARET SAU DEAL SFÂRŞIT.

— Mulţumesc, spuse Bond. N-am de trimis niciun răspuns.

Când uşa se închise, Bond apropie bricheta de telegramă şi o lăsă să cadă în cămin, transformând în pulbere resturile carbonizate cu talpa pantofului.

Conţinutul telegramei nu-i spunea mare lucru, decât că era într-adevăr posibil ca telefonul dat de Tallon la minister să fi fost auzit de cineva din casă, lucru care ar fi putut duce la cotrobăirea prin camera lui, lucru care ar fi putut duce la moartea lui. Dar cum rămânea cu Bartsch? Dacă incidentul făcea parte din ceva mult mai amplu, cum putea fi corelat cu o încercare de a sabota racheta? Nu era mult mai simplu să conchidă că Krebs era băgăcios din fire sau, mai probabil, că acţiona la ordinul lui Drax, care părea să se preocupe meticulos de securitate şi putea dori să

se asigure de loialitatea secretarei sale, de a lui Tallon şi cu siguranţă, după întâlnirea lor de la Blades, de loialitatea lui Bond? Oare nu cumva se reducea totul la faptul că se purta ca şeful (şi el unul cunoscuse pe mulţi cărora li s-ar fi potrivit descrierea) unui proiect ultrasecret, în timpul războiului, care întăriseră securitatea oficială cu propriul său sistem de spionaj?

Dacă teoria asta era corectă, rămânea doar dubla omucidere. Acum, că se molipsise de magia şi de încordarea din jurul rachetei Moonraker, datele concrete ale atacului isteric cu arma păreau mai raţionale. Cât privea semnul de pe hartă, acesta ar fi putut fi făcut în orice zi din ultimul an; binoclul cu infraroşu era doar un binoclu cu infraroşu, iar mustăţile celor din echipă erau doar o mulţime de mustăţi.

Bond rămase în camera tăcută, mutând piesele puzzle-ului în aşa fel încât în mintea lui alternau două imagini complet diferite. Într-una strălucea soarele şi totul era limpede şi nevinovat ca lumina zilei. Cealaltă era un amestec întunecat şi neclar de motive vinovate, suspiciuni obscure şi întrebări de coşmar.

Când gongul sună pentru masa de prânz, tot nu ştia ce imagine să aleagă. Ca să amâne luarea deciziei, îşi scoase din minte totul, în afară de perspectiva după-amiezei pe care urma s-o petreacă singur cu Gala Brand.

CAPITOLUL 16

O zi de aur

Era o după-amiază minunată, toată numai albastru, verde şi auriu. După ce ieşiră de pe suprafaţa de beton, pe poarta păzită aflată în apropierea staţiei de lansare goală, conectată acum cu şantierul printr-un cablu gros, se opriră câteva clipe pe marginea falezei înalte, calcaroase, şi priviră acel colţ al Angliei unde debarcase Cezar cu două mii de ani în urmă.

În stânga lor, covorul de iarbă verde, înveselit de flori de câmp mici, cobora treptat spre lungile plaje de pietriş de la Walmer şi Deal, care se curbau mai departe, spre Sandwich şi spre golf. Mai departe, stâncile de la Margate, conturându-se albe prin ceaţa îndepărtată ce ascundea ţinuturile aflate mai la nord, păzeau cicatricea cenuşie a aerodromului Manston, deasupra cărora avioanele americane Thunderjet îşi scriau mâzgăliturile albe pe cer. Şi mai departe se afla Insula Thanet şi, invizibilă, gura Tamisei.

Era vremea refluxului şi cele două nave Goodwins se profilau, aurii şi delicate, pe apele albastre, scânteietoare, ale Strâmtorii Dover; doar catargele şi vergile întinse de-a lungul punţilor spuneau adevărata lor poveste.

Între nisipurile coastei, de-a lungul canalului cu adâncime de douăzeci de metri din Inner Leads, şase vapoare treceau prin Downs, duduitul motoarelor lor răsunând clar de pe marea calmă, iar între bancurile de nisip rele şi conturul bine

definit al coastei franceze, ambarcațiuni de toate felurile își vedeau de treabă – nave de croazieră, nave comerciale, vapoare olandeze greoaie și chiar și o corvetă zveltă ce mergea grăbită spre sud, poate către Portsmouth. Cât vedeai cu ochii, apele teritoriale estice ale Angliei erau presărate cu ambarcațiuni care goneau harnice spre orizonturi mai apropiate sau mai îndepărtate, spre portul de origine sau spre celălalt capăt al lumii. Era o panoramă plină de culoare, de emoție și de romantism, iar cei doi oameni de pe marginea falezei stătură o vreme în tăcere și priviră totul.

Sirena casei răsună de două ori cu putere, tulburând atmosfera paşnică; se întoarseră să se uite la lumea urâtă din beton, care le ieşise din minte. Sub ochii lor, deasupra cupolei hangarului de lansare se ridică un steag roşu și două dube de reacție rapidă în caz de accident, ale RAF, cu crucea roşie pe laterale, ieşiră dintre copaci și traseră lângă marginea zidului de protecție la explozie.

— Va începe alimentarea, spuse Bond. Hai să ne începem și noi plimbarea. Nu va fi nimic de văzut, iar dacă s-ar întâmpla să fie ceva, probabil că n-am supraviețui la distanța asta.

— Da, replică ea zâmbindu-i. În plus, m-am săturat să văd tot betonul ăsta.

Porniră la vale pe panta blândă și-n scurt timp nu mai putură să vadă stația de lansare și nici gardul înalt din plasă de sârmă.

Rezerva glacială a Galei se topi rapid în lumina soarelui. Veselia exotică a hainelor pe care le purta – cămaşa în dungi alb cu negru, băgată sub o curea din piele neagră, lucrată manual, și fusta trei-sferturi de un roz şocant – părea s-o fi molipsit și lui Bond îi fu imposibil s-o recunoască pe femeia rece din seara anterioară în fata care mergea acum lângă el și râdea voioasă de ignoranța lui în privința numelor florilor de câmp – fenicul, iarba şarpelui, fumăriță – din jur. Triumfătoare, găsi o orhidee-albină și o culese.

— N-ai face asta, dacă ai şti că florile ţipă când sunt culese, spuse Bond.

Gala se uită la el.

— Cum adică? întrebă, bănuindu-l că face glume pe seama ei.

— Nu ştiai? replică el zâmbind la vederea reacţiei fetei. Există un profesor indian pe nume Bhose, care a scris un tratat despre sistemul nervos al florilor. Le-a măsurat reacţia la durere, ba chiar a înregistrat ţipătul unui trandafir tocmai cules. Trebuie să fie unul din cele mai înduioşătoare sunete din lume! Am auzit ceva similar când ai cules floarea aceea.

— Nu cred! spuse ea uitându-se bănuitoare la rădăcina smulsă. Şi oricum, n-aş fi crezut că eşti omul care să devină sentimental, adăugă cu răutate. Meseria celor din secţia ta a Serviciului nu e uciderea? Şi nu vorbim de flori, ci de oameni!

— Florile nu trag în tine, spuse Bond.

Ea se uită la orhidee.

— M-ai făcut să mă simt ca o criminală! Nu-i deloc amabil din partea ta. Dar, recunoscu ea fără tragere de inimă, va trebui să mă informez despre indianul ăsta şi dacă ai dreptate, nu voi mai culege nicio floare, cât trăiesc. Ce să fac cu asta? M-ai făcut să simt că-mi sângerează pe mâini!

— Dă-mi-o mie, propuse Bond. După spusele tale, am deja mâinile pătate de sânge. Câţiva stropi în plus nu mai contează.

Ea îi dădu floarea şi mâinile li se atinseră.

— Poţi s-o bagi în gura revolverului, zise Gala pentru a masca acel contact fulgerător.

Bond râse.

— Aşadar, ochii n-au doar rol decorativ! Oricum, e un pistol automat şi l-am lăsat în camera mea.

Introduse tulpina florii într-una din butonierele cămăşii sale albastre de bumbac.

— M-am gândit că un toc de umăr ar fi puţin cam bătător la ochi fără o haină care să-l acopere. Şi

nu cred că-mi va umbla nimeni prin cameră în după-amiaza asta.

Se îndepărtară amândoi, printr-un acord tacit, de clipa de căldură. Bond îi povesti cum l-a descoperit pe Krebs şi-i relată scena din dormitorul lui.

– Să-i fie învăţătură de minte! zise ea. N-am avut niciodată încredere în el. Dar Sir Hugo ce-a spus?

– Am schimbat două vorbe cu el înainte de prânz. I-am dat cuţitul şi şperaclele lui Krebs ca dovadă. S-a enervat grozav şi s-a dus imediat să-l vadă, mormăind furios. Când s-a întors, a zis că Krebs pare să fie într-o stare cam proastă şi m-a întrebat dacă sunt de acord că a fost pedepsit îndeajuns. Povestea aceea cum că nu vrea să tulbure echipa în ultima clipă şi aşa mai departe. Aşa că am fost de acord să fie trimis înapoi în Germania săptămâna următoare şi că, între timp, ar trebui să se considere în arest deschis – i se permite să iasă din camera lui doar sub supraveghere.

Coborâră anevoios pe o cărare pietroasă, abruptă, ce ducea spre plajă şi cotiră la dreapta în dreptul poligonului pentru arme de foc mici, acum pustiu, al Garnizoanei marine regale din Deal. Merseră în tăcere până ajunseră la fâşia de prundiş lungă de trei kilometri ce se întinde, la vremea refluxului, între faleza stâncoasă albă, înaltă şi golful St. Margaret.

În timp ce păşeau încet şi cu dificultate pe stratul gros de pietriş neted, Bond îi vorbi despre tot ce-i trecuse prin minte începând din ziua anterioară. Nu trecu sub tăcere nimic şi-i arătă fiecare iepure fals, de când ţâşnise şi până când intrase în vizuina lui subterană, lăsând în urmă doar izul slab al bănuielilor neîntemeiate şi o serie de indicii confuze care duceau, toate, la acelaşi semn de întrebare... unde-i tiparul? Unde era planul în care s-ar potrivi indiciile? Şi de fiecare dată, acelaşi răspuns: că nimic din ceea ce ştia sau bănuia Bond nu părea să aibă nicio legătură cu securitatea şi cu sabotarea

rachetei Moonraker. Şi că, toate acestea fiind spuse, rămânea doar chestiunea care-i privea pe ei doi. Nu moartea lui Tallon şi Bartsch, nici supărătorul Krebs, ci doar protejarea întregului proiect Moonraker de posibilii lui duşmani.

— Nu-i aşa? conchise Bond.

Gala se opri şi rămase locului o clipă, privind dincolo de bolovanii căzuţi şi dincolo de alge, la suprafaţa liniştită a mării, scânteietoare, abia vălurită. Îi era cald şi respira anevoios din cauza mersului dificil pe prundiş şi se gândea ce minunat ar fi să facă o baie în mare – să se întoarcă pentru scurt timp la zilele copilăreşti de la malul mării, înainte ca viaţa ei să fie prinsă în mecanismele acestei profesii ciudate şi reci, cu tensiunile şi cu emoţiile ei goale. Aruncă o privire chipului bronzat, cu un aer nemilos, al bărbatului de lângă ea. Oare el avea momente când tânjea după lucrurile simple şi paşnice din viaţă? Sigur că nu. Lui îi plăceau Parisul, Berlinul şi New Yorkul, trenurile şi avioanele şi mâncarea scumpă, şi, da, cu siguranţă, femeile costisitoare.

— Ei? zise Bond, întrebându-se dacă fata va găsi o dovadă pe care el o trecuse cu vederea. Ce crezi?

— Scuză-mă, răspunse Gala. Visam. Nu, cred că ai dreptate. Sunt aici de la bun început şi cu toate că ocazional au apărut mici lucruri ciudate şi, desigur, împuşcăturile, n-am văzut absolut nimic în neregulă. Toţi cei din echipă, începând cu Sir Hugo, sunt devotaţi cu trup şi suflet rachetei. Doar pentru ea trăiesc şi a fost minunat s-o vedem cum prinde formă. Nemţii sunt nişte lucrători extraordinari – şi nu mi-e greu să cred că Bartsch a cedat din cauza tensiunii – şi le place să fie mânaţi drăceşte de Sir Hugo, iar lui îi place să-i mâne drăceşte. Îl venerează. Cât priveşte securitatea, e absolut solidă şi sunt sigură că oricine ar încerca să se apropie de Moonraker ar fi făcut bucăţi. Sunt de acord cu tine în ce-l priveşte pe Krebs şi că probabil îndeplinea ordinele lui Drax. Tocmai pentru că credeam asta, nu m-am obosit

să-l denunț când mi-a umblat prin lucruri. N-a avut ce să găsească, desigur. Numai scrisori personale și așa mai departe. Ar fi tipic pentru Sir Hugo să obțină certitudinea absolută. Și trebuie să spun că-l admir pentru asta, adăugă ea cu sinceritate. E un om nemilos, cu maniere deplorabile și o față nu prea plăcută sub tot părul acela, dar îmi place să lucrez pentru el și-mi doresc fierbinte ca Moonraker să fie un succes. Traiul alături de racheta asta atâta amar de vreme m-a făcut să simt față de ea ceea ce simt oamenii lui.

Fata ridică privirea ca să-i vadă reacțiile. El încuviință cu capul.

– După doar o zi, pot înțelege acest lucru. Și presupun că sunt de acord cu tine. N-avem pe ce să ne bazăm, în afară de intuiția mea, iar ea va trebui să-și poarte singură de grijă. Principalul e că Moonraker pare la fel de păzită ca bijuteriile Coroanei, ba poate chiar mai bine păzită.

Ridică din umeri ușor enervat, nemulțumit de sine însuși pentru că-și renega intuițiile ce constituiau o parte atât de importantă a meseriei sale.

– Hai să mergem, spuse el aproape brutal. Ne pierdem timpul.

Ea, înțelegând, zâmbi în sinea ei și-l urmă.

După următoarea cotitură a falezei sosiră la baza elevatorului, încrustată cu alge și scoici. După alți cincizeci de metri ajunseră la debarcader – un cadru puternic din tuburi de fier, acoperit cu o împletitură din benzi de fier ce se întindea pe deasupra stâncilor și dincolo de ele.

Între cele două, la vreo șase metri de la baza falezei, se căsca gura mare și neagră a tunelului de evacuare, care urca pieziș prin stâncă, până la podeaua de oțel de sub coada rachetei. De pe buza de jos a gurii tunelului picura calcar topit, precum lava, iar prundișul și bolovanii de dedesubt erau stropite cu calcar topit. Cu ochii minții, Bond văzu revărsarea albă, incandescentă ieșind cu un muget

din faleză şi auzi sâsâitul şi bolborositul mării când calcarul lichid se revărsă în apă.

Ridică privirea spre porțiunea îngustă a cupolei de lansare ce se vedea peste muchia falezei stâncoase, profilată pe cer la şaizeci de metri mai sus de ei, şi-şi închipui cum cei patru bărbați cu mască de gaze şi costum din azbest urmăreau cadranele indicatoare în timp ce teribilul lichid exploziv curgea prin conducta de cauciuc negru, în burta rachetei. Îşi dădu seama dintr-o dată că, dacă mergea ceva greşit cu alimentarea, se aflau exact în raza pericolului.

— Hai să plecăm de-aici! îi spuse fetei.

După ce se depărtară cu o sută de metri de gura tunelului, Bond se opri şi se uită în urmă. Se imagină împreună cu şase bărbați puternici, toți cu echipamentul potrivit, şi se întrebă cum şi-ar propune să atace baza de pe mare – caiace până la debarcader, la vremea refluxului, o scară până la gura tunelului? Şi pe urmă?! Imposibil de escaladat pereții din oțel lustruit ai tunelului de evacuare. Ar fi fost necesar să tragă cu o armă antitanc prin podeaua de oțel de sub rachetă, iar apoi cu proiectile de fosfor, şi să spere că se va aprinde ceva. O treabă deloc îngrijită, dar putea fi eficace. Fuga după terminarea ei ar fi urâtă. Ținte fixe de pe buza falezei. Dar asta n-ar îngrijora un pluton de ruşi sinucigaşi. Era cu putință de îndeplinit.

Gala stătea lângă el şi-i urmărea ochii cum măsoară şi fac speculații.

— Nu-i chiar aşa de uşor pe cât crezi, spuse ea văzându-i încruntarea. Chiar şi la vreme de flux şi când marea e foarte agitată, noaptea sunt gărzi pe marginea falezei. Dotate cu reflectoare, puşti semiautomate Bren şi grenade. Au ordin să împuşte şi numai după aceea să pună întrebări. Sigur că ar fi mai bine să se pună reflectoare să bată spre faleză noaptea, dar asta n-ar face decât să indice

clar poziția șantierului. Cred cu adevărat că s-au gândit la toate.

Bond rămăsese încruntat.

— Dacă ar avea foc de acoperire de pe un submarin sau de pe un mini-submarin clasa X, o echipă bună ar reuși. Nu va fi foarte plăcut, dar mă duc să înot. Harta Amiralității spune că aici e un canal cu adâncime de douăzeci de metri; mi-ar plăcea să arunc o privire. La capătul debarcaderului se presupune că apa e adâncă, însă voi fi mai mulțumit când voi vedea cu ochii mei. (Îi zâmbi.) Ce-ar fi să faci și tu o baie în mare? O să fie al naibii de rece, dar ți-ar prinde bine, după ce te-ai copt toată dimineața în hangarul acela de beton!

Ochii lui Gala se luminară.

— Crezi că aș putea? întrebă ea cu îndoială. Mi-e teribil de cald. Dar ce haine vom purta?

Roși la gândul chiloților și sutienului sumare și aproape transparente, din nailon, pe care le purta.

— Lasă naibii hainele! zise Bond înviorat. Precis porți ceva petice pe dedesubt, iar eu am pantalonii. Vom fi absolut respectabili, n-are cine să ne vadă și promit să nu mă uit, minți el vesel, conducând-o după următoarea cotitură a falezei. Tu dezbracă-te în spatele stâncii aceleia, iar eu o voi folosi pe asta. Haide, nu fi gâsculiță! Face și asta parte din îndatoririle noastre.

Fără să-i aștepte răspunsul, trecu în spatele stâncii înalte, scoțându-și cămașa.

— Of, bine! zise Gala ușurată că decizia nu mai era în mâinile ei.

Se duse în spatele stâncii ei și-și descheie încet cămașa.

Când aruncă neliniștită o privire pe după stâncă, văzu că Bond ajunsese deja la jumătatea fâșiei de nisip cafeniu și aspru ce ducea spre mare, printre ochiurile de apă, spre punctul în care fluxul ce abia începea se învârtejea printre bolovanii

negri-verzui. Corpul lui era suplu şi bronzat, iar pantalonii albaştri o linişteau.

Îl urmă cu grijă şi dintr-o dată se trezi în apă. Într-o clipă, nimic nu mai conta în afară de catifeaua de gheaţă a mării şi de frumuseţea peticelor de nisip între pletele fluturătoare ale algelor pe care le putu vedea în adâncul limpede şi verde de sub ea când îşi cufundă capul în apă şi înotă în paralel cu malul, într-un craul rapid.

Când ajunse în dreptul debarcaderului, se opri o clipă, ca să-şi tragă răsuflarea. Nici urmă de Bond – ultima oară îl văzuse înotând cu forţă la o sută de metri în faţa ei. Călcă apa cu putere, ca să-şi menţină sângele în mişcare, pe urmă porni înapoi, gândindu-se fără voie la el, gândindu-se la trupul cel dur şi bronzat, care trebuia să se afle undeva aproape de ea, printre stânci, poate sau scufundându-se până pe fundul nisipos ca să evalueze ce adâncime a apei ar fi fost disponibilă pentru duşman.

Se întoarse ca să se uite iarăşi după el şi-n clipa aceea, el ţâşni pe neaşteptate din mare, sub ea. Simţi strânsoarea puternică, rapidă a braţelor în jurul ei şi impactul iute, dur al buzelor lui care le atinseră pe ale ei.

— Să te ia naiba! exclamă Gala furioasă.

Dar el se scufundase din nou şi până să apuce ea să scuipe o înghiţitură de apă de mare şi să se adune, el înota fără grijă, la douăzeci de metri mai încolo.

Se întoarse şi porni spre larg, distantă, simţindu-se cam ridicol, dar hotărâtă să-l ignore. Era exact aşa cum crezuse: tipii ăştia din Serviciul Secret păreau să aibă oricând timp pentru sex, indiferent cât de importantă era misiunea lor.

Însă trupul ei continua să simtă furnicăturile provocate de şocul sărutului şi ziua cea aurie părea să fi căpătat o nouă frumuseţe. Înotând mai departe în larg şi apoi întorcându-se şi privind ţărmul Angliei ca un şir de dinţi albi ca laptele, până la braţul îndepărtat al Doverului, şi la confetile negre şi

albe ale corbilor şi pescăruşilor pe cuvertura de un verde intens a câmpurilor, decise că într-o zi ca asta orice e permis şi că, doar de data asta, îl va ierta.

Jumătate de oră mai târziu stăteau lungiţi la baza falezei, aşteptând să-i usuce soarele, despărţiţi de un respectabil metru de nisip.

Sărutul nu fusese menţionat, iar eforturile Galei de a întreţine o atmosferă de detaşare se năruiseră din cauza emoţiei examinării unui homar după care Bond se scufundase şi pe care-l prinsese cu mâna. Fără tragere de inimă, îl puseră într-unul din ochiurile de apă şi-l priviră cum se retrage iute, de-a-ndăratelea, la adăpostul algelor. Acum stăteau lungiţi, obosiţi şi înveseliţi de înotul în apa rece ca gheaţa, şi se rugau ca soarele să nu coboare dincolo de marginea falezei, aflată mult deasupra capetelor lor, înainte să se încălzească şi să se usuce suficient ca să se îmbrace la loc.

Însă acestea nu erau singurele gânduri ale lui Bond. Corpul frumos, robust al fetei de lângă el, incredibil de erotic, accentuat de sutienul şi chiloţii strâns lipiţi de piele, se interpunea între el şi grijile legate de Moonraker. Şi, oricum, nu putea face nimic în legătură cu racheta timp de încă o oră. Nu era nici măcar cinci, iar alimentarea se va încheia abia după şase. Abia atunci va putea să-l prindă pe Drax şi să se asigure că-n următoarele două nopţi, paza pe marginea falezei va fi întărită şi oamenii vor avea armele potrivite. Căci văzuse cu ochii lui că, chiar şi la vremea refluxului, apa era destul de adâncă pentru un submarin.

Între timp, fata... Corpul pe jumătate despuiat, întins pe suprafaţa apei, deasupra lui, când s-a lansat din adânc; sărutul iute, moale şi dur în acelaşi timp, cu ea în braţele lui; rotunjimea sânilor ei, cu sfârcurile vizibile, atât de aproape de el, şi abdomenul moale şi plat, coborând spre misterul coapselor ei strâns lipite...

La naiba cu asta!

Îşi smulse preocuparea febrilă din minte şi se uită direct în sus, la albastrul fără sfârşit al cerului, forţându-se să privească frumuseţea avântată a pescăruşilor argintii care pluteau fără efort pe curenţii de aer, deasupra falezei înalte şi deasupra lor. Însă puful moale de pe abdomenul alb al păsărilor îi făcu gândurile să se întoarcă la ea şi să nu-i mai dea pace.

— De ce ţi se spune Gala? o întrebă ca să-şi întrerupă gândurile înfierbântate.

— Am fost tachinată în legătură cu numele tot timpul cât am fost elevă, răspunse ea râzând, şi Bond se simţi iritat de glasul limpede şi relaxat. Apoi tot timpul cât am fost la Wrens[1], iar pe urmă, de jumătate din poliţia Londrei. Dar numele meu adevărat e şi mai rău: Galateea! Aşa se numea crucişătorul pe care servea tatăl meu când m-am născut. Bănuiesc că Gala nu e chiar aşa de rău. Aproape că am uitat cum mă cheamă. Trebuie mereu să-mi schimb numele de când lucrez în Secţia Specială.

„În Secţia Specială. În Secţia Specială. În..."

Când cade bomba. Când pilotul calculează greşit şi avionul aterizează pe lângă pistă. Când inima se goleşte de sânge şi conştiinţa dispare, în minte există gânduri sau cuvinte sau poate o frază muzicală ce răsună timp de câteva clipe înaintea morţii, ca dangătul muribund al unui clopot.

Bond nu fu ucis, dar cuvintele continuau să-i sune în minte, câteva secunde mai târziu, după ce se petrecu totul.

Încă de când se lungiseră pe nisip la baza stâncii falezei, în timp ce se gândise la Gala, ochii lui urmăriseră neatenţi doi pescăruşi jucându-se în jurul unui şomoiog de paie ce alcătuia marginea cuibului lor, pe o ieşitură mică de stâncă, la vreo trei metri

[1] Denumirea folosită în limbajul cotidian pentru WRNS, abreviere de la Women's Royal Naval Service – ramura feminină a marinei militare regale.

mai jos de buza falezei. Îşi lungeau gâtul şi-şi făceau plecăciuni în jocul lor amoros, apoi masculul se înălța în aer, se depărta şi se întorcea imediat pe ieşitura de stâncă, să-şi reia ritualul; pe fundalul ameţitor de alb al calcarului, le vedea bine doar capetele.

Bond îi privea visător în timp ce o asculta pe fată, când dintr-o dată amândoi pescăruşii se îndepărtară de ieşitura de piatră, cu un ţipăt strident de frică, la unison. În aceeaşi clipă văzu un norişor de fum negru, dinspre marginea de sus a falezei se auzi un bubuit slab şi o bucată mare de calcar alb, aflată chiar deasupra celor doi, păru să se umfle, pe suprafaţa ei apărând crăpături în zigzag.

Când se dezmetici, Bond îşi dădu seama că se află peste Gala, cu faţa apăsată în obrazul ei, că aerul e plin de tunete, că respiră înăbuşit şi că soarele a dispărut. Spatele îi era amorţit şi-l durea, prins sub ceva foarte greu, iar în urechea stângă, în afară de ecoul tunetului, auzea finalul unui ţipăt sugrumat.

Abia dacă era conştient; fu nevoit să aştepte să i se redeştepte simţurile.

Secţia Specială. Ce spusese ea despre Secţia Specială?

Făcea eforturi înnebunite ca să se mişte. Doar braţul drept, aflat cel mai aproape de stânca falezei, avea cât de cât loc, dar când îşi smuci umărul, braţul se mai eliberă puţin şi, în sfârşit, după ce se propti zdravăn cu spatele în ceea ce-l ţintuia, lumina şi aerul ajunseră la ei. Icnind îngreţoşat în ceaţa de praf de calcar, lărgi gaura până când putu s-o elibereze pe Gala de greutatea strivitoare a capului său. Simţi o mişcare slabă: ea întoarse capul pe o parte, spre lumină şi spre aer. Pârâul tot mai mare de praf şi pietre ce curgea în gaura pe care tocmai o eliberase îl făcu să reînceapă să sape febril. Lărgi treptat spaţiul, până când reuşi să-şi mişte cotul stâng; apoi, tuşind de credea că-i vor plesni plămânii, îşi împinse în sus umărul drept, până când, dintr-o dată, îşi eliberă umărul şi capul.

Primul lui gând fu acela că s-a produs o explozie în Moonraker. Ridică privirea spre faleză, apoi se uită de-a lungul malului. Nu. Se aflau la o sută de metri de şantier. Numai deasupra lor, chiar deasupra, din buza stâncii se rupsese o bucată uriaşă.

Se gândi la primejdia imediată în care se aflau. Gala gemu şi el simţi cu propriul piept bubuitul înnebunit al inimii ei, dar oribila mască albă în care se transformase faţa ei era acum liberă să respire; îşi răsuci dintr-o parte într-alta corpul peste al ei, încercând să atenueze apăsarea asupra plămânilor şi abdomenului fetei. Încet, centimetru cu centimetru, cu muşchii pleznindu-i de încordare, îşi croi drum pe sub mormanul de moloz şi praf, spre baza falezei, unde ştia că greutatea va fi mai mică.

În cele din urmă, îşi eliberă pieptul şi reuşi să-şi contorsioneze corpul într-o poziţie de îngenunchere, lângă ea. De pe spatele şi braţele tăiate i se prelingea sângele, amestecându-se cu praful de calcar ce se revărsa întruna pe laturile golului pe care-l crease, dar simţi că n-are niciun os rupt şi în munca furioasă a salvării nu simţea nicio durere.

Icnind, tuşind, fără nicio pauză ca să răsufle, o ridică pe fată în şezut şi-i şterse cu mâna însângerată o parte din praful de calcar de pe faţă. Apoi, eliberându-şi picioarele din mormântul de calcar, reuşi cumva s-o scoată deasupra movilei, cu spatele sprijinit de stânca falezei.

Îngenunche şi se uită la ea, la teribila sperietoare de ciori care fusese, cu câteva minute înainte, una dintre cele mai frumoase fete din câte văzuse, şi-n timp ce se uita la ea şi la dârele de sânge pe care i le lăsase pe faţă, se rugă să deschidă ochii.

Când, câteva clipe mai târziu, îi deschise, uşurarea pe care o simţi fu atât de mare încât se întoarse într-o parte şi vomită violent.

Presupuneri nebuneşti

Când criza de vomă trecu, simţi în păr mâinile Galei. Se întoarse şi o văzu că tresare când îl priveşte. Îl trase de păr şi arătă spre vârful falezei; tocmai atunci, o ploaie de bucăţi mici de calcar răpăi pe lângă ei.

Se ridică anevoie în genunchi, apoi în picioare şi împreună coborâră cu greu de pe muntele de calcar şi se depărtară de craterul de la baza falezei, din care abia scăpaseră.

Nisipul aspru de sub tălpile lor părea de catifea. Se prăbuşiră amândoi cât erau de lungi şi rămaseră aşa, înfigând în nisip degetele mâinilor lor oribil de albe, de parcă aurul lui aspru ar fi putut să spele albeaţa murdară. Apoi i se făcu rău şi Galei, aşa că Bond se târî câţiva paşi mai încolo, ca să-i ofere un spaţiu personal. Se săltă în picioare, ajutându-se de un bloc de calcar mare cât un automobil de dimensiuni modeste, şi ochii lui injectaţi văzură în sfârşit iadul care fusese cât pe ce să-i înghită.

Resturile de faleză, o avalanşă de blocuri de calcar de toate formele, se întindeau până acolo unde începeau bolovanii mării, spălaţi acum de începutul fluxului. Praful alb al prăbuşirii acoperea aproape jumătate de hectar. Deasupra, în buza falezei apăruse o spărtură cu margini neregulate şi o felie de cer albastru apărea pe muchia îndepărtată, acolo unde, înainte, linia orizontului fusese aproape dreaptă. În preajma lor nu se

mai vedea nicio pasăre marină şi Bond presupuse că mirosul catastrofei le va ţine departe de locul acela zile întregi.

Apropierea trupurilor lor de stâncă fusese ceea ce-i salvase – asta şi uşoara protecţie oferită de ieşitura de piatră sub care marea rosese baza falezei. Fuseseră îngropaţi de potopul de bucăţi mai mici de calcar. Bucăţile mai grele căzuseră mai departe – şi oricare dintre ele ar fi putut să-i zdrobească –, cea mai apropiată ratându-i cu un metru, doi. Tot apropierea de faleză fusese şi motivul pentru care braţul drept al lui Bond rămăsese relativ liber, astfel că reuşiseră să iasă de sub mormanul de sfărâmături înainte să se sufoce. Bond îşi dădu seama că dacă nu l-ar fi mânat un reflex să se arunce peste Gala în clipa avalanşei, amândoi ar fi murit.

Simţi mâna ei pe umăr. Fără s-o privească, îi cuprinse talia cu braţul; intrară împreună în marea binecuvântată şi-şi lăsară trupul să se cufunde slăbit, dar recunoscător în apa puţin adâncă.

Când ieşiră, zece minute mai târziu, şi se întoarseră la stâncile unde-şi lăsaseră hainele, la câţiva metri de locul prăbuşirii falezei, arătau a fiinţe relativ umane. Amândoi erau complet dezbrăcaţi – zdrenţele lenjeriei lor intime rămăseseră undeva sub grămada de grohotiş şi praf de calcar, sfâşiate în lupta lor de a ieşi de acolo. Dar, la fel ca în cazul supravieţuitorilor unui naufragiu, goliciunea nu însemna nimic. Spălaţi de praful lipicios şi aspru de calcar, cu părul şi gura clătite bine cu apă sărată, după ce se îmbrăcară şi folosiră amândoi pieptenul Galei, nu se prea vedea prin ce trecuseră, deşi se simţeau slăbiţi.

Se aşezară cu spatele sprijinit de un bolovan mare şi Bond aprinse o primă ţigară delicioasă, inhalând fumul adânc în plămâni şi suflându-l încet pe nări. După ce Gala se aranjă cât putu cu pudra şi rujul, el îi aprinse o ţigară şi când i-o

dădu, se priviră pentru prima oară în ochi şi-şi zâmbiră. Stătură tăcuţi, privind marea, panorama aurită – aceeaşi şi totuşi complet nouă. Bond vorbi primul.

– Dumnezeule, a fost cât pe ce!

– Eu tot nu ştiu ce s-a petrecut – decât că mi-ai salvat viaţa, spuse Gala atingându-i o clipă mâna.

– Dacă n-ai fi fost acolo, aş fi mort. Dacă aş fi rămas unde eram...

Ridică din umeri, apoi se întoarse, se uită la ea şi spuse sec:

– Presupun că-ţi dai seama că cineva a împins bucata aceea de faleză peste noi.

Ea îl privi cu ochii mari.

– Dacă am căuta prin toată nebunia aceea (făcu semn spre avalanşa de calcar), am găsi urmele a două-trei găuri de burghiu şi rămăşiţe de dinamită. Am văzut fumul şi am auzit detunătura exploziei cu o fracţiune de secundă înainte să se prăbuşească stânca. Le-au simţit şi pescăruşii, adăugă el; după o pauză continuă: Mai mult decât atât, e imposibil să fi fost doar Krebs. Operaţia a fost executată sub nasul celor de pe şantier. Şi a fost executată de mai mulţi oameni, bine organizaţi, care au pus spioni pe urmele noastre din clipa când am pornit pe poteca de pe faleză, spre mare.

În ochii lui Gala se citea înţelegere şi o scânteie de teamă.

– Ce facem? întrebă ea cu nelinişte. Ce înseamnă toate astea?

– Cei care au făcut asta ne vor morţi, replică Bond calm. Aşa că trebuie să rămânem în viaţă. Cât despre ce înseamnă toate astea, va trebui să aflăm. Ştii, mă tem că nici măcar Vallance nu ne va fi de prea mare ajutor. Când făptaşii au considerat că suntem îngropaţi cum trebuie, s-au îndepărtat precis de muchia falezei cât de repede au putut. Ştiau că, chiar dacă ar fi văzut cineva

prăbuşirea stâncii sau ar fi auzit-o, nu s-ar fi agitat prea tare. Faleza asta înaltă se întinde pe treizeci şi ceva de kilometri şi puţini oameni vin aici în afara sezonului estival. Dacă cei din paza de coastă au auzit prăbuşirea, se poate s-o fi notat în registrul lor, dar presupun că primăvara au parte de multe prăbuşiri. Gheaţa iernii se topeşte în crăpături care pot fi vechi de sute de ani. Aşa că prietenii noştri vor aştepta până diseară, şi atunci, văzând că nu apărem, vor anunţa poliţia şi paza de coastă să ne caute. Îşi vor ţine gura până când fluxul va face terci din astea, zise el arătând bucăţile de stâncă de calcar căzute. Stratagema e admirabilă! Şi chiar dacă Vallance ne crede, nu există suficiente dovezi pentru a-l determina pe prim-ministru să ia măsuri restrictive în ce priveşte racheta Moonraker. Blestemăţia aceea e atât de infernal de importantă! Lumea întreagă aşteaptă să vadă dacă va funcţiona sau nu. Şi, oricum, ce explicaţii am putea să dăm? Ce naiba se petrece?! Unii dintre blestemaţii aceia de nemţi vor să ne vadă morţi până vineri. Dar de ce?

Se opri câteva clipe, apoi reluă:

— Depinde de noi, Gala. E o treabă urâtă, însă trebuie pur şi simplu s-o rezolvăm noi înşine. Ce zici? întrebă privind-o în ochi.

Pe neaşteptate, Gala izbucni în râs.

— Nu fi ridicol! Pentru asta suntem plătiţi! Sigur că vom accepta provocarea. Şi sunt de acord că n-am ajunge nicăieri cu Londra. Am arăta de-a dreptul ridicol raportând la telefon că ne-au căzut nişte stânci în cap. S-ar pune întrebarea: în definitiv, ce căutam aici, prostindu-ne fără haine pe noi, în loc să ne vedem de treabă?

Bond zâmbi cu gura până la urechi şi protestă slab:

— N-am făcut decât să ne întindem pe nisip zece minute, ca să ne uscăm. Cum crezi că ar fi trebuit să ne petrecem după-amiaza? Luând din

nou amprentele tuturor? Voi, poliţiştii, nu vă gândiţi decât la asta.

Se simţi ruşinat când o văzu că înţepeneşte, jignită, şi ridică mâna.

— N-am vorbit serios. Dar nu vezi ce am realizat în după-amiaza asta? Exact ceea ce trebuia făcut. L-am determinat pe duşman să ne arate cu ce cărţi joacă. Acum trebuie să facem următorul pas şi să aflăm cine e duşmanul şi de ce a vrut să ne elimine. Şi atunci, dacă avem destule dovezi că cineva încearcă să saboteze racheta, vom scotoci tot şantierul, îl vom întoarce pe dos, lansarea de probă va fi amânată şi politica poate să se ducă naibii.

Ea sări în picioare şi replică, nerăbdătoare:

— A, sigur că ai dreptate! Atâta doar că vreau să iau măsuri repede.

Îşi luă ochii o clipă de la Bond şi privi în largul mării.

— Tu abia ai intrat în peisaj. Eu trăiesc în preajma rachetei ăsteia de peste un an şi nu suport ideea că ar putea să se întâmple ceva cu ea. Atât de multe par să depindă de noi! Pentru noi toţi. Vreau să mă întorc repede la bază şi să aflu cine a vrut să ne omoare. S-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu Moonraker, dar vreau să mă conving.

Bond se ridică şi el, fără să-şi arate deloc durerea cauzată de rănile şi vânătăile de pe spate şi picioare.

— Haide, e aproape şase, zise el. Fluxul înaintează cu repeziciune, dar cred că putem ajunge la St. Margaret înainte să ne prindă din urmă. Putem să ne spălăm la hotelul Granville de acolo, să bem un pahar şi să mâncăm ceva, şi apoi ne întoarcem la casă, în toiul cinei. Mă interesează să văd ce fel de primire ni se face. După aceea va trebui să ne concentrăm pe două lucruri: să rămânem vii şi să vedem ce putem afla. Poţi merge până la St. Margaret?

— Nu fi caraghios, replică Gala. Polițistele nu-s făcute din puf de păpădie.

Zâmbi reținut la replica ironic-respectuoasă a lui Bond, „Sigur că nu"; se întoarseră în direcția turnului îndepărtat al farului South Foreland și porniră pe prundiș. La ora opt și jumătate, un taxi din St. Margaret îi lăsă la a doua poartă păzită, își arătară permisele de acces și trecură tăcuți printre copaci, ieșind pe suprafața de beton. Se simțeau amândoi în priză și bine dispuși. Baia fierbinte și ora de odihnă fuseseră urmate de două pahare zdravene cu coniac cu sifon pentru Gala, trei pentru Bond și de o masă delicioasă, alcătuită din calcan prăjit și iepure din Țara Galilor, plus cafea. Iar acum, când se apropiau de casă, încrezători în ei înșiși, numai un clarvăzător și-ar fi putut da seama că amândoi sunt frânți de oboseală și că pe sub hainele de stradă sunt goi și plini de vânătăi.

Intrară fără zgomot pe ușa din față și rămaseră câteva clipe în holul luminat. Dinspre sufragerie se auzea un murmur de voci vesele; se lăsă o tăcere scurtă, urmată de hohote de râs, dominate de râsul aspru, dogit al lui Sir Hugo Drax.

Cu gura deformată de un surâs ironic, Bond porni înainte spre ușa sufrageriei; își întipări pe față un zâmbet vesel și deschise ușa, lăsând-o pe Gala să intre prima.

Drax ședea în capul mesei, cu o înfățișare festivă în haina de smoching de culoarea prunei. Furculița cu mâncare ajunsă la jumătatea drumului spre gura lui se opri în aer la apariția celor doi în prag. Nebăgată în seamă, mâncarea alunecă de pe furculiță și căzu pe marginea mesei cu un plescăit ușor, dar audibil.

Krebs tocmai bea niște vin roșu; lipit de buzele lui, paharul încremenit îi turnă un fir subțire de băutură pe bărbie, iar de acolo, pe cravata maro de satin și pe cămașa galbenă.

Doctorul Walter stătea cu spatele la uşă şi abia când observă comportamentul neobişnuit al celorlalţi doi, ochii ieşiţi din orbite, gurile căscate şi feţele dintr-o dată palide, întoarse iute capul spre uşă. Bond îşi spuse că avea fie reacţii mai încete decât ceilalţi, fie nervi mai calmi.

– *Ach so! Die Englander*[1], rosti Walter.

Drax era deja în picioare.

– Dragul meu! exclamă el răguşit. Dragul meu! Am fost foarte îngrijoraţi! Tocmai ne întrebam dacă să trimitem o echipă de căutare. Acum câteva minute, unul dintre paznici a venit şi a anunţat că, pe cât se pare, s-a produs o rupere de faleză.

Veni spre ei, cu şervetul în mână şi cu furculiţa, ridicată în aer, în cealaltă. Mişcarea îi făcu sângele să-i năvălească la loc în obraji, care deveniră mai întâi pătaţi, iar apoi îşi reluară roşeaţa obişnuită.

– Ar fi trebuit să-mi dai de ştire! îi spuse fetei cu un glas în care creştea mânia. Ce purtare extraordinară!

– E vina mea, replică Bond înaintând în încăpere, ca să-i menţină pe toţi în raza lui vizuală. Plimbarea a durat mai mult decât m-am aşteptat. M-am gândit că ne-ar putea prinde fluxul, aşa că am mers în St. Margaret, am mâncat ceva şi am luat un taxi. Domnişoara Brand a vrut să dea telefon, dar m-am gândit că ne vom întoarce înainte de opt. Pe mine să dai vina. Dar vă rog, continuaţi-vă masa! Poate că rămân şi eu la cafea şi la desert. Presupun că domnişoara Brand ar prefera să se retragă în camera ei. Precis e obosită după ziua asta lungă.

Bond ocoli cu paşi apăsaţi masa şi se aşeză pe scaunul de lângă Krebs. Observă că după şocul iniţial, ochii spălăciţi ai acestuia rămăseseră aţintiţi asupra farfuriei. Când trecu prin spatele

[1] Ca să vezi! Englezii. (germ.)

neamțului, văzu cu mare încântare un ditamai bandajul fixat cu leucoplast pe creștetul lui.

— Da, du-te la culcare, domnișoară Brand, vorbim dimineață, zise Drax iritat.

Supusă, Gala ieși din încăpere; Drax se întoarse și se așeză greoi pe scaunul lui.

— Deosebit de remarcabilă faleza aceea stâncoasă, rosti Bond cu nepăsare. M-a fascinat să mă plimb la poalele ei, întrebându-mă dacă va alege tocmai clipa aceea ca să se prăbușească peste mine. Mi-a amintit de ruleta rusească. Și totuși, nu citești niciodată în ziare despre oameni uciși de stânci desprinse și căzute peste ei. Șansele de a nu fi vătămat trebuie să fie grozave. Apropo, ce spuneai despre o rupere de faleză adineaori?

Din dreapta lui Bond se auzi un geamăt slab, urmat de un zgomot de sticlă și porțelan spart: capul lui Krebs căzu pe masă. Bond îl privi cu o curiozitate politicoasă.

— Walter! rosti tăios Drax. Nu vezi că lui Krebs îi e rău? Ia-l și bagă-l în pat! Și nu fi prea blajin cu el. Bea prea mult. Hai, repede!

Cu fața boțită de mânie, Walter ocoli masa și smuci căpățâna lui Krebs dintre resturi, îl înșfăcă de guler, îl trase de pe scaun și-l săltă în picioare.

— *Du Scheisskerl! Marsch!*[1] șuieră el în obrazul pătat, golit de orice expresie.

Îl răsuci pe Krebs în loc, îl împinse spre ușa batantă ce dădea spre cămară și-l îmbrânci dincolo de ea. Se auziră zgomote înăbușite de pași împiedicați, înjurături, apoi o ușă trântită; după aceea se lăsă tăcerea.

— Pesemne că a avut o zi grea, comentă Bond uitându-se la Drax.

Bărbatul cel voinic năduși din belșug. Își șterse fața cu o mișcare circulară a șervetului de masă și replică scurt:

[1] Rahat ce ești! Marș! (germ.)

— Prostii! Bea.

Majordomul, cu o ținută dreaptă și netulburat de apariția lui Krebs și Walter în cămara lui, aduse cafeaua. Bond luă o ceașcă și bău din ea, așteptând ca ușa cămării să se închidă la loc. „Alt neamț, își zise el. Precis a transmis deja vestea la barăci. Sau poate că nu-i implicată toată echipa. Poate că există o echipă mai mică în cadrul celei mari. Și dacă așa stau lucrurile, ce știe Drax despre asta?" Purtarea lui Drax când el și Gala intraseră pe ușă fusese neconcludentă. Oare uluirea lui fusese parțial demnitate ofensată, șocul unui om vanitos al cărui program a fost dat peste cap de o fetișcană, o secretară? Categoric, își mascase bine sentimentele. În plus, toată după-amiaza fusese în hangar, supraveghind alimentarea. Bond decise să-l iscodească puțin.

— Cum a mers alimentarea? întrebă cu privirea ațintită asupra celuilalt.

Drax tocmai aprindea un trabuc lung; ridică ochii spre Bond prin fumul și flacăra chibritului.

— Excelent. (Pufăi din trabuc, ca să-l facă să se aprindă bine.) Acum totul e pregătit. Paznicii sunt la locul lor. O oră, două de curățenie mâine dimineață, după care șantierul va fi închis. Apropo, adăugă el, mâine o voi lua pe domnișoara Brand la Londra, cu mașina. Voi avea nevoie și de o secretară, pe lângă Krebs. Tu ai vreun plan?

— Și eu trebuie să merg la Londra, zise Bond mânat de un impuls. Trebuie să-mi prezint raportul final la Minister

— A, da? replică Drax pe un ton degajat. Despre ce? Credeam că ești mulțumit de măsurile luate.

— Da, spuse Bond neutru.

— Foarte bine, zise Drax nepăsător, ridicându-se de la masă. Acum, dacă nu te superi, mă așteaptă niște hârtii în bibliotecă, așa că-ți spun noapte bună.

— Noapte bună, răspunse Bond spinării ce se depărta.

Își termină cafeaua, după care părăsi sufrageria și se duse în camera lui. Era evident că fusese iarăși cercetată. Ridică din umeri: singurul obiect de interes era valiza din piele, al cărei conținut arăta doar că a venit dotat cu instrumentele meseriei.

Pistolul Beretta, în tocul lui de umăr, era acolo unde-l ascunsese: în husa goală din piele de la binoclul cu infraroșu al lui Tallon. Scoase pistolul și-l strecură sub pernă.

Făcu o baie fierbinte și folosi jumătate de sticluță de iod pe rănile și vânătăile la care putea ajunge, apoi se băgă în pat și stinse lumina. Îl durea tot corpul și era epuizat.

Se gândi câteva clipe la Gala. Îi spusese să ia un somnifer și să-și încuie ușa, dar în rest să nu-și facă niciun fel de griji până dimineața. Înainte să-și golească mintea ca să adoarmă, se întrebă neliniștit cum va decurge călătoria ei de a doua zi la Londra, cu Drax.

Neliniștit, dar nu disperat. La momentul oportun va trebui de răspuns la multe întrebări și de cercetat multe mistere, însă elementele de bază păreau certe și irefutabile. Un milionar extraordinar a construit o armă grozavă. Ministerul Aprovizionării era mulțumit de armă și o considera sigură. Prim-ministrul și Parlamentul erau de aceeași părere. Racheta urma să fie lansată în mai puțin de treizeci și șase de ore, sub o supraveghere absolută, iar măsurile de securitate erau cum nu se poate mai stricte. Cineva – probabil mai multe persoane – voia să-i înlăture pe el și pe fată. Oamenii de aici aveau nervii întinși. Exista multă încordare. Poate că exista gelozie. Poate că unii chiar îi bănuiau pe ei că sunt sabotori. Dar ce importanță avea acest lucru, atât timp cât el și Gala erau vigilenți? Mai trebuiau să reziste o zi

şi ceva. Se aflau în văzul lumii, în Anglia, în luna mai, în vreme de pace. Era o nebunie să-şi facă griji din cauza câtorva descreierați, atât timp cât Moonraker era în afara oricărui pericol.

În privința zilei următoare, reflectă Bond în timp ce somnul începea să-l învăluie, va aranja să se întâlnească cu Gala în Londra şi o va aduce înapoi cu el. Sau fata putea chiar să rămână în Londra peste noapte. În ambele cazuri, va avea grijă de ea până când Moonraker era lansată, iar după aceea, înainte să se înceapă lucrul la versiunea a doua a armei, va trebui să se procedeze într-adevăr la o curățenie foarte amănunțită.

Însă gândurile acestea liniştitoare erau înşelătoare. În jurul lui plutea o primejdie şi Bond ştia asta. Adormi, în sfârşit, cu o mică scenă întipărită ferm în minte.

Masa din sufragerie, în seara aceea, avusese ceva foarte neliniştitor. Fuseseră puse farfurii şi tacâmuri doar pentru trei persoane.

Partea a treia – Joi, vineri

Capitolul 18
Sub lespedea plată

Mercedesul era o frumusețe. Bond își trase Bentley-ul cenușiu, greu încercat, în dreptul celuilalt automobil și-l inspectă.

Era un Mercedes tip 300 S, modelul sport cu acoperiș complet retractabil – unul din cele maximum șase automobile de felul acesta din Anglia, reflectă el. Cu volan pe stânga. Cumpărat probabil din Germania. Văzuse câteva similare în acea țară. Unul îl depășise fulgerător pe autostrada spre Munchen, cu un an înainte, când Bentley-ul lui rula cu o sută patruzeci și cinci. Caroseria, prea scurtă și prea greoaie ca să fie grațioasă, era vopsită în alb, iar tapițeria era din piele roșie. O combinație stridentă pentru gusturile englezești, dar presupuse că Drax alesese albul în cinstea celebrelor culori-emblemă ale firmei Mercedes-Benz în cursele automobilistice, culori care, după război, ieșiseră din nou învingătoare la Le Mans și la Nurburgring.

Tipic pentru Drax să-și cumpere un Mercedes. Mașinile acestea aveau ceva nemilos și maiestuos, decise Bond amintindu-și perioada 1934–1939, când dominaseră cu desăvârșire scena Grand Prix-ului, odraslele celebrului Blitzen Benz care stabilise recordul mondial de viteză, 227 de kilometri la oră, în 1911. Bond își aminti de câțiva dintre piloții celebri ai acestor mașini – Caracciola, Lang, Seaman, Brauchitsch – și de vremurile când le văzuse luând fulgerător virajele strânse de la Tripoli cu 300 de

kilometri la oră sau urlând pe porțiunea dreaptă, mărginită de copaci de la Berna, cu vehiculele sindicatelor auto pe urme.

Şi totuşi... Bond se uită la Bentley-ul lui cu compresor electric, mai vechi cu aproape douăzeci şi cinci de ani decât maşina lui Drax, dar capabil chiar şi aşa să treacă de o sută şaizeci la oră, şi-şi spuse că, totuşi, în vremea când Bentley-urile participau la curse, înainte ca firma Rolls să le domesticească şi să le transforme în berline calme de oraş, acestea învinseseră aproape după plac Mercedesurile SS-K încrezute.

Pe vremuri, Bond avusese de-a face, când şi când, cu lumea curselor de maşini şi era pierdut în amintiri, auzind din nou în minte mugetul aspru al marelui automobil alb al lui Caracciola trecând prin dreptul tribunelor de la Le Mans, când Drax ieşi din casă urmat de Gala Brand şi de Krebs.

– Rapidă maşină, remarcă Drax, mulţumit de privirea admirativă a lui Bond; făcu un semn spre Bentley şi adăugă, un pic cam de sus: Şi ele erau bune pe vremuri. Acum sunt făcute doar pentru mersul la teatru. Prea manierate, chiar şi modelul Continental. Aşa, tu treci în spate!

Ascultător, Krebs urcă pe bancheta îngustă din spate, în stânga. Se aşeză pieziş, cu gulerul pardesiului ridicat până la urechi, cu privirea ațintită enigmatic asupra lui Bond.

Gala Brand, îmbrăcată elegant, cu un taior cenuşiu închis şi o beretă neagră şi ducând în mână o haină de ploaie uşoară, neagră şi mănuşi de aceeaşi culoare, urcă pe jumătatea dreaptă a banchetei din faţă, împărțită în două. Uşa mare se închise cu dublul declic sonor al unei casete Fabergé.

Bond şi Gala nu-şi făcură niciun semn. Îşi alcătuiseră planul într-o consfătuire şoptită, în camera lui, înainte de masa de prânz: să ia cina în Londra, la şapte şi jumătate, după care să se întoarcă în bază în maşina lui Bond. Fata şedea cu o atitudine rezervată,

cu mâinile în poală şi cu privirea înainte, în timp ce Drax urcă, porni motorul şi trase schimbătorul de viteză lucitor în poziţia vitezei a treia. Maşina ţâşni aproape fără zgomot de eşapament şi Bond o privi cum dispare printre copaci înainte să urce în Bentley şi să pornească pe urmele ei, fără grabă.

În Mercedesul ce prindea viteză, Gala se cufundă în gânduri. Noaptea trecuse fără niciun incident, iar dimineaţa fusese dedicată îndepărtării oricărui obiect din hangarul de lansare ce s-ar fi putut aprinde când era pornită racheta. Drax nu spusese nimic despre întâmplările serii precedente şi purtarea lui obişnuită nu suferi nicio schimbare. Gala pregătise ultimul ei plan de zbor (în ziua următoare avea să-l pregătească Drax însuşi), şi, ca de obicei, Walter fusese chemat, iar ea văzuse prin gaura de spionat cum sunt notate cifrele în carnetul negru al lui Drax.

Era o zi caldă, însorită, şi Drax şofa în cămaşă cu mâneci scurte. Gala aruncă o privire în jos, spre stânga, la capătul micului carnet ce ieşea din buzunarul pantalonilor lui. Drumul acesta cu maşina putea fi ultima ei şansă. De la întâmplările serii precedente se simţea altă persoană. Poate că Bond trezise în ea spiritul de competiţie, poate că era repulsia trezită de rolul de secretară jucat prea mult timp, poate că era şocul prăbuşirii falezei şi interesul trezit de faptul că, după atâtea luni liniştite, juca un joc periculos. Cert e că simţea că a sosit timpul să rişte. Descoperirea planului de zbor al rachetei Moonraker era o chestiune de rutină şi aflarea tainei carnetului negru îi va da o satisfacţie personală. Va fi uşor.

Cu un aer degajat, îşi puse haina împăturită în spaţiul dintre ea şi Drax, găsindu-şi totodată, ostentativ, o poziţie mai comodă, prilej cu care se trase cu câţiva centimetri mai aproape de Drax, iar mâna ei se aşeză între faldurile hainei dintre ei. Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Şansa ei apăru, după cum bănuise, în traficul congestionat din Maidstone. Drax, foarte concentrat,

încerca să prindă semaforul din intersecția străzilor King și Gabriel's Hill, dar șirul mașinilor se mișca prea încet și el trebuia să aștepte în spatele unei berline de familie răblăgite. Gala își dădu seama că era hotărât ca, la schimbarea semaforului, să taie calea mașinii din față și să-i dea o lecție. Era un șofer excelent, dar răzbunător și lipsit de răbdare, dornic oricând să-l facă pe șoferul oricărei mașini care-l întârzia să-l țină minte.

Când semaforul se făcu verde, apăsă pe claxonul triplu, ieși pe banda din dreapta în intersecție, acceleră brutal și depăși, clătinând mânios din cap spre șoferul berlinei în timp ce trecea pe lângă ea.

Fu un lucru firesc ca în toiul acestei manevre dure, Gala să se lase proiectată spre el. Simultan, mâna ei stângă plonjă sub haină, iar degetele atinseră, pipăiră și scoaseră carnetul dintr-o singură mișcare fluidă. Mâna se întoarse apoi între faldurile hainei, iar Drax, cu toate simțurile concentrate în tălpi și-n mâini, nu vedea nimic în afară de traficul din față și de șansele de a traversa trecerea de pietoni din dreptul localului Royal Star fără să le lovească pe cele două femei care, împreună cu un băiat, se aflau aproape la jumătatea zebrei.

Acum mai trebuia doar să înfrunte mârâitul înfuriat al lui Drax când îl întreba, pe un ton feciorelnic, dar imperativ, dacă ar fi posibil să se oprească o clipă ca să meargă la toaletă.

O benzinărie ar fi periculoasă; el ar putea decide să facă plinul și poate că-și ținea și banii în buzunarul din față al pantalonilor. Exista oare un hotel prin zonă? Da, își aminti: hotelul Thomas Wyatt, chiar la ieșirea din Maidstone. Și nu avea pompe de benzină. Începu să se foiască ușor; își trase haina în poală, își drese glasul și spuse pe un ton sugrumat:

— Sir Hugo, mă scuzați...

— Da. Ce e?

— Îmi pare extrem de rău, Sir Hugo, dar ați putea opri doar câteva clipe? Am nevoie, adică îmi pare

extrem de rău, dar aş vrea să merg la toaletă. O mare prostie din partea mea. Îmi pare foarte rău...

— Hristoase! exclamă Drax. De ce naiba n-ai... Ah, am înţeles. Bine, fie. Găseşte un loc.

Mormăi ceva pe sub mustaţă, însă reduse viteza maşinii celei puternice la optzeci.

— E un hotel chiar după curbă, spuse Gala cu nervozitate. Vă mulţumesc foarte mult, Sir Hugo! A fost o prostie din partea mea. Durează doar câteva clipe. Da, aici e!

Maşina făcu un viraj larg în faţa hotelului şi se opri cu o mişcare smucită.

— Hai, repede, repede!

Gala lăsă portiera maşinii deschisă şi traversă cu paşi iuţi aleea de pietriş, ţinând strâns lipită de corp haina cu preţiosul ei secret. Încuie uşa toaletei şi deschise iute carnetul.

Iată-le, aşa cum bănuise. Pe fiecare pagină, mai jos de dată, coloanele îngrijite de cifre, presiunea atmosferică, viteza vântului, temperatura, exact aşa cum le consemnase ea pe baza cifrelor trimise de Ministerul Aviaţiei. Şi la capătul fiecărei pagini, setările estimate ale giroscoapelor.

Gala se încruntă. Văzu la prima vedere că erau complet diferite de ale ei. Cifrele lui Drax pur şi simplu n-aveau nici cea mai mică legătură cu ale ei.

Merse la ultima pagină completată, ce conţinea cifrele pentru ziua respectivă. O, se înşelase cu aproape nouăzeci de grade în privinţa traiectoriei estimate! Dacă racheta era lansată pe baza planului ei de zbor, ar fi aterizat undeva în Franţa. Se privi înnebunită în oglinda de deasupra chiuvetei. Cum de a putut face o greşeală atât de monstruoasă? Şi de ce nu-i spusese Drax? Răsfoi din nou carnetul, repede - o, greşise în fiecare zi cu nouăzeci de grade, lansând racheta la un unghi drept faţă de traiectoria corectă! Şi totuşi, era pur şi simplu imposibil să fi făcut o astfel de greşeală. Oare Ministerul cunoştea aceste cifre secrete? Şi de ce să fie secrete?

Uluirea ei se transformă brusc în frică. Trebuia să ajungă cumva la Londra în siguranță, în liniște, și să spună cuiva. Chiar dacă ar putea fi etichetată drept neghioabă și băgăreață.

Dădu câteva pagini înapoi, cu detașare, scoase pila de unghii din poșetă și tăie, cât de îngrijit putu, o pagină-mostră, o mototoli într-un ghemotoc mic și-l băgă în vârful unei mănuși.

Aruncă o privire propriului chip, în oglindă: era palid. Își fricționă repede obrajii, ca să le redea culoarea, apoi își reluă expresia de secretară care-și cere scuze, ieși în grabă și fugi la mașină, ținând strâns carnetul între faldurile hainei. Motorul Mercedesului mergea în continuare. Drax o privi mânios, nerăbdător, cum își reia locul pe scaun.

— Haide, haide odată!

Băgă mașina în viteza a treia și-și ridică piciorul de pe ambreiaj, astfel că ea fu cât pe ce să-și prindă glezna în portiera grea. Cauciucurile ridicară un evantai de pietriș când el acceleră, ieși din parcare și intră în derapaj pe drumul spre Londra. Gala fu smucită în spate, dar își aminti să lase haina, cu mâna-i vinovată între falduri, să cadă pe banchetă, între ea și șofer.

Acum, să bage carnetul la loc în buzunarul lui.

Privi acul vitezometrului, ce oscila în jurul vitezei de o sută zece kilometri la oră, în timp ce Drax înscria mașina cea greoaie pe banda pe mijlocul șoselei.

Încercă să-și aducă aminte de lecțiile învățate. O presiune care să distragă, în altă parte a corpului. Distragerea atenției. Distragere. Victima nu trebuie să fie în largul ei. Trebuie să aibă simțurile concentrate la altceva. Trebuie să nu sesizeze că-i e atins corpul. Anesteziată de un stimul mai puternic.

Ca acum, de pildă. Drax, aplecat peste volan, se lupta să găsească un prilej de a depăși un trauler al RAF, lung de douăzeci de metri, numai că traficul de pe sensul opus nu-i lăsa loc pe mijlocul

şoselei. Apăru un spaţiu de manevră; Drax băgă brutal schimbătorul în viteza a doua şi ocupă acel spaţiu, claxonând imperios.

Gala întinse mâna pe sub haină, spre stânga.

Dar altă mână o atacă precum un şarpe.

— Te-am prins!

Krebs stătea pe jumătate aplecat peste speteaza scaunului şoferului. Mâna lui o apăsa cu putere pe a ei, peste coperta lunecoasă a carnetului, sub haină. Gala încremeni, ca o statuie de gheaţă neagră. Îşi trase mâna cu toată puterea, dar degeaba: Krebs o apăsa cu toată greutatea.

Drax depăşise traulerul şi şoseaua era pustie. Krebs rosti imperativ în germană:

— Vă rog, *mein Kapitan*[1], opriţi maşina! Domnişoara Brand e spioană.

Drax privi surprins spre dreapta şi ceea ce văzu fu suficient. Băgă iute mâna în buzunarul pantalonilor, apoi o duse încet, deliberat, înapoi pe volan. Avea în faţă, pe stânga, virajul strâns spre Mereworth.

— Ţine-o! spuse el.

Frână, în scrâşnet de cauciucuri, şi smuci maşina, angajând-o pe drumul lateral. După câteva sute de metri trase pe dreapta şi opri. Se uită de-a lungul şoselei, în ambele direcţii: era pustie. Întinse mâna înmănuşată şi, cu un gest brutal, întoarse faţa Galei spre el.

— Ce vrea să fie asta?

— Pot să vă explic, Sir Hugo!

Gala încercă să braveze, în ciuda groazei şi a disperării care ştia că i se citesc pe faţă.

— A fost o greşeală. N-am intenţionat...

— *Sehen sie, mein Kapitan!*[2] Am văzut-o trăgându-se mai aproape de dumneavoastră. Mi s-a părut ciudat.

[1] Căpitane (germ.).

[2] Cercetaţi-o, căpitane! (germ.)

Cu cealaltă mână, Krebs mătură haina deoparte, dând la iveală degetele încovoiate, albe ale mâinii ei, prinse într-o strânsoare zdrobitoare pe coperta carnetului, la vreo treizeci de centimetri distanță de buzunarul lui Drax.

— Așa deci.

Cele două cuvinte aveau o răceală mortală și un caracter definitiv cutremurător. Drax își luă mâna de pe bărbia Galei, dar ochii ei îngroziți rămaseră ațintiți într-ai lui.

Dincolo de fațada jovială a pielii roșcovane și a favoriților roșcați se întrezărea un fel de cruzime înghețată. Era alt om. Omul din spatele măștii. Creatura de sub lespedea plată pe care o ridicase Gala Brand.

Drax se uită iarăși pe șoseaua pustie, în ambele sensuri. Apoi, privind atent în ochii albaștri, dintr-o dată alerți, își scoase de pe mâna stângă mănușa de șofer din piele și, cu dreapta, o plesni peste față cu toată puterea.

Din gâtul contractat al lui Gala scăpă doar un țipăt scurt, dar pe obraji i se prelinseră lacrimi de durere. Începu dintr-o dată să se lupte ca o nebună. Se împinse cu toată forța și se zbătu sub cele două brațe de fier care o țintuiau. Încercă să ajungă cu mâna dreaptă la fața aplecată deasupra ei și să-i zgârie ochii, dar Krebs își feri cu ușurință capul și, tăcut, spori apăsarea pe gâtul ei, șuierând criminal în sinea lui în timp ce unghiile fetei îi smulgeau fâșii de piele de pe dosul mâinilor, dar observând, cu ochii omului de știință, că zbaterea ei slăbește.

Drax urmări cu atenție, cu un ochi la șosea, cum Krebs o aduce sub control, apoi porni mașina și înaintă cu precauție pe drumul mărginit de pâlcuri de pădure. Mârâi satisfăcut când dădu peste un drum de căruțe ce pătrundea în pădure; intră pe el și opri doar când nu mai putea fi văzut de pe șosea.

Gala tocmai își dăduse seama că zgomotul motorului se stinsese, când îi auzi pe Drax spunând „Aici".

Un deget o atinse pe cap, în spatele urechii; brațul lui Krebs îi eliberă gâtul și ea se lăsă moale în față, recunoscătoare, luptându-se să tragă aer în piept, dar ceva o izbi în cap, în locul unde o atinsese degetul; urmă o străfulgerare de durere minunat de eliberatoare, apoi bezna.

O oră mai târziu, trecătorii văzură un Mercedes alb oprind în fața unei case mici de la capătul dinspre palatul Buckingham al străzii Ebury și doi domni amabili ajutând o fată bolnavă să coboare și să intre în casă. Cei aflați aproape putură vedea că sărmana fată era foarte palidă, că avea ochii închiși și că domnii cei amabili aproape trebuiră s-o ia pe sus pe trepte. Domnul cel voinic, cu fața roșcovană și favoriți roșcați, fu auzit spunându-i foarte clar celuilalt că biata Mildred promisese că nu va ieși până nu se face bine. Foarte trist!

Gala își veni în simțiri într-o cameră mare, de la ultimul etaj, ce părea plină de aparatură. Era legată fedeleș de un scaun și, pe lângă durerea arzătoare de cap, simțea că are buzele și obrazul umflate și învinețite.

Ferestrele erau acoperite de draperii grele și încăperea emana un miros de mucegai, ca și cum ar fi fost rareori folosită. Pe puținele piese de mobilier convențional se așternuse praful; doar butoanele din crom și ebonită ale aparatelor păreau curate și noi. Se gândi că, pesemne, se află în spital. Închise ochii și se întrebă; în scurtă vreme își aduse aminte. Petrecu câteva minute controlându-se, după care deschise ochii din nou.

Drax, cu spatele la ea, privea butoanele unei mașinării care semăna cu un aparat de radio foarte mare. În raza ei vizuală se aflau alte trei aparate similare, iar unul dintre ele avea o antenă subțire din oțel, care mergea până la o gaură neregulată ce fusese tăiată pentru ea în tavan. Camera era luminată de mai multe lămpi înalte, standard, fiecare având un bec neacoperit, puternic.

Dinspre stânga venea un sunet, ca şi cum cineva ar umbla cu unelte; rotindu-şi ochii pe jumătate închişi în orbite, lucru care-i înrăutăţi teribil durerea de cap, văzu silueta lui Krebs aplecată asupra unui generator electric aflat pe podea. Alături de el se găsea un motor mic, pe bază de benzină, şi acesta era cel care făcea probleme. Din când în când, Krebs apuca mânerul de pornire, îl apăsa şi motorul emitea un pârâit slab, după care el se apuca din nou de meşterit.

– Prostul naibii, grăbeşte-te! zise Drax în germană. Trebuie să plec să mă întâlnesc cu idioţii aceia blestemaţi de la Minister.

– Imediat, *mein Kapitan*, răspunse îndatoritor Krebs.

De astă dată, după ce tuşi de două, trei ori, motorul porni şi începu să toarcă.

– Nu va face prea mult zgomot? întrebă Drax.

– Nu, *mein Kapitan*. Camera a fost izolată fonic. Doctorul Walter m-a asigurat că de afară nu se va auzi nimic.

Gala închise ochii şi decise că unica ei speranţă era aceea de a se preface inconştientă cât mai mult timp cu putinţă. Aveau de gând s-o omoare? Acolo, în camera aceea? Şi ce era cu toată aparatura? Părea aparatură de emisie-recepţie sau, poate, radar. Ecranul acela bombat din sticlă, de deasupra capului lui Drax, pâlpâise ocazional în timp ce acesta umbla la butoanele de sub afişaje.

Mintea ei reîncepu să funcţioneze cu încetineală. De ce vorbea Drax, dintr-o dată, o germană perfectă, spre exemplu? Şi de ce Krebs i se adresa cu „*Herr Kapitan*"? Şi cifrele din carnetul negru – de ce fusese aproape omorâtă fiindcă le văzuse? Ce însemnau ele?

Nouăzeci de grade, nouăzeci de grade...

Mintea ei răsuci alene problema.

„O diferenţă de nouăzeci de grade. Hai să presupun că cifrele mele au fost corecte tot timpul pentru ţinta aflată la o sută treizeci de kilometri distanţă, în

Marea Nordului. Să presupun că am dreptate. Asta înseamnă că, la drept vorbind, nu trimiteam racheta undeva în mijlocul Franței. Dar cifrele lui Drax... La nouăzeci de grade în stânga țintei mele din Marea Nordului? Probabil undeva în Anglia. La o sută treizeci de kilometri de Dover. Da, sigur că da! Asta era! Cifrele lui Drax. Planul de lansare din carnețelul negru. Vor face racheta Moonraker să aterizeze în mijlocul Londrei.

În Londra! În Londra!!

Aşadar, chiar e posibil să ți se ridice inima în gât. Ce extraordinar! O expresie atât de banală, şi totuşi iată, se întâmplă şi chiar te face să nu mai poți respira!

Acum, să vedem: ăsta e dispozitivul de ghidaj prin radar. Ce ingenios! Identic cu cel care se va afla pe pluta din Marea Nordului. El va aduce racheta la sol, la nici o sută de metri de palatul Buckingham. Dar ce importanță ar avea asta, dacă focosul e plin de instrumente?"

Probabil că cruzimea loviturii peste față primită de la Drax îi clarifică totul; dintr-o dată știu, cumva, că va fi un focos adevărat, un focos nuclear, că Drax era dușmanul Angliei şi că a doua zi, la amiază, va distruge Londra.

Gala făcu un ultim efort de a înțelege.

Prin tavanul acesta, prin scaunul acesta, în pământ.

Acul subțire al botului rachetei, năvălind din cerul senin cu viteza luminii. Mulțimile de pe străzi. Dădacele din parc. Păsările din copaci. Floarea uriaşă a unei flăcări cu diametrul de un kilometru şi jumătate, apoi norul în formă de ciupercă. Şi nu va mai rămâne nimic. Nimic. Nimic. Nimic!

— Nu! O, nu!

Dar țipătul răsună doar în mintea ei; Gala, cu trupul transformat într-o felie de cartof prăjit neagră, deformată, între un milion de alte trupuri, leşinase deja.

CAPITOLUL 19

Persoană dispărută

Bond şedea la masa preferată din restaurantul londonez, masa pentru două persoane din colţul drept de la parter, şi privea oamenii şi maşinile ce treceau prin piaţa Piccadilly şi pe strada Haymarket.

Era opt fără un sfert şi Baker, chelnerul-şef, tocmai îi adusese al doilea martini cu votcă şi o felie mare de coajă de lămâie. Luă o înghiţitură, întrebându-se într-o doară de ce întârzie Gala. Nu-i stătea în fire. Era genul de fată care ar da telefon dacă ar fi reţinută la Yard. Vallance, pe care-l vizitase la ora cinci, spusese că o aşteaptă pe Gala la şase.

Vallance se arătase foarte nerăbdător s-o vadă. Era îngrijorat; când Bond îi dăduse un raport succint privind securitatea rachetei Moonraker, păruse să-l asculte doar pe jumătate atent.

Pe cât se părea, de-a lungul întregii zile se vânduseră sume foarte mari de lire sterline. Povestea începuse în Tanger şi se întinsese cu iuţeală în Zurich şi New York. Lira sterlină înregistrase fluctuaţii nebuneşti pe pieţele financiare ale lumii şi dealerii făcuseră un purcoi de bani. Rezultatul final era acela că lira scăzuse cu trei procente în ziua aceea, iar cursurile de schimb proiectate arătau şi mai rău. Situaţia se transformase în ştirea de pagina întâi a ziarelor de seară, iar la încheierea programului de lucru, cineva de la Trezorerie luase legătura cu Vallance şi-i

dăduse vestea extraordinară că valul de vânzări fusese stârnit de compania Drax Metals Ltd. din Tanger. Operațiunea începuse în dimineața aceea, iar la sfârșitul programului de lucru, compania reușise să vândă valută în valoare de aproape douăzeci de milioane de lire sterline. Asta fusese prea mult pentru piețele financiare și Banca Angliei trebuise să intervină și să cumpere, ca să oprească o scădere și mai pronunțată a lirei. Atunci ieșise la lumină faptul că Drax Metal era vânzătorul.

Acum, Trezoreria voia să știe ce însemnau toate acestea – dacă vindea Drax însuși sau una dintre marile companii de pe piața bursei de mărfuri, care erau clientele firmei lui. Primul lucru, îl abordă pe Vallance. Acesta se putea gândi doar că Moonraker avea să se dovedească într-un fel sau altul un eșec și că Drax știa și voia să profite de cunoașterea acestui lucru. Contactă imediat Ministerul Aprovizionării și le făcu cunoscută ideea lui, însă cei de-acolo o respinseră cu dispreț. Nu exista niciun motiv de a crede că Moonraker se va dovedi un eșec și chiar dacă zborul de probă nu se va solda cu succes, faptul putea fi mascat cu discuții despre dificultăți tehnice și așa mai departe. În orice caz, indiferent dacă racheta avea sau nu succes, nu putea exista niciun efect asupra credibilității financiare britanice. Nu, nici prin minte nu le trecea să-i menționeze prim-ministrului chestiunea. Drax Metals era o organizație comercială de mari proporții. Probabil că acționa în numele unui guvern străin. Argentina sau poate Rusia – o țară cu surplus mare de lire sterline. Oricum, n-avea nimic de-a face cu Ministerul sau cu Moonraker, care avea să fie lansată punctual, a doua zi la amiază.

Raționamentul îi păruse logic lui Vallance, dar chiar și așa, își făcea griji. Nu-i plăceau misterele și se bucura să-i poată împărtăși lui Bond

grijile lui. Mai mult decât orice, voia s-o întrebe pe Gala dacă văzuse vreo telegramă din Tanger şi, în caz că da, dacă Drax făcuse vreun comentariu.

Bond era sigur că Gala i-ar fi menţionat orice lucru de felul acesta, şi i-o spuse lui Vallance. Mai discutară o vreme, după care Bond plecase la propriul sediu, unde-l aştepta M.

Acesta se arătase interesat de toate, inclusiv de capetele rase şi de mustăţile oamenilor din echipă. Îl chestionă minuţios, iar când Bond îşi încheie relatarea cu un rezumat al ultimei sale conversaţii cu Vallance, M. rămase multă vreme adâncit în gânduri. În cele din urmă spuse:

— Zero-zero şapte, nu-mi place nimic din toate astea. Acolo se întâmplă ceva, dar în ruptul capului nu pot pricepe ce anume. Şi nu văd unde aş putea să intervin. Secţia Specială şi Ministerul cunosc toate datele şi Dumnezeu mi-e martor că n-am ce să adaug. Chiar dacă ar fi să discut cu prim-ministrul, lucru care ar fi al naibii de nedrept faţă de Vallance, ce să-i spun? Ce date concrete să-i dau? Ce înseamnă toate astea? Nu există nimic în afară de un iz ciudat. Şi e un iz neplăcut şi, dacă nu mă înşel, unul foarte grav. Nu, zise el privindu-l pe Bond cu o notă neobişnuit de imperativă în privire. Se pare că totul depinde de tine – şi de fata aceea. Ai noroc că e bună. Vrei ceva? Pot face ceva ca să ajut?

— Nu, domnule, mulţumesc.

Bond ieşise, străbătuse coridoarele familiare şi coborâse cu liftul în propriul birou, unde o îngrozise pe Loelia Ponsonby sărutând-o când îi ură noapte bună. Singurele ocazii când făcea acest lucru erau Crăciunul, ziua ei şi înainte să aibă de îndeplinit o sarcină primejdioasă.

Bău restul de martini şi se uită la ceas: era ora opt. Îl trecu dintr-o dată un fior.

Se ridică imediat de la masă şi se duse la telefon.

Comisarul adjunct încercase să dea de el, îl anunță centralista de la Scotland Yard. Trebuise să plece să ia cina la Mansion House. Ar putea comandantul Bond să rămână la telefon? Aşteptă nerăbdător. Obiectul de bachelită neagră îl potopea cu toate spaimele. Vedea cu ochii minții şirul de chipuri politicoase. Chelnerul în uniformă croindu-şi drumul spre Vallance, cu pas măsurat. Scaunul tras repede, ieşirea discretă. Holurile de piatră pline de ecouri. Cabina telefonică discretă.

Telefonul îi țipă:

— Tu eşti, Bond? Aici Vallance. Ai văzut-o cumva pe domnişoara Brand?

Bond simți că-i îngheață inima. Răspunse scurt:

— Nu. A întârziat la cină cu jumătate de oră. N-a venit la şase?

— Nu, şi am trimis pe cineva s-o caute şi nu-i nici urmă de ea la adresa obişnuită la care stă când vine în Londra. Nici unul dintre prietenii ei n-a văzut-o. Dacă a plecat cu Drax, cu maşina, la două şi jumătate, ar fi trebuit să fie în Londra pe la patru şi jumătate. Pe şoseaua de la Dover nu s-a înregistrat niciun accident azi după-amiază, iar Asociația Automobiliştilor şi Clubul Automobilistic Regal n-au primit nicio solicitare de asistență tehnică. (După o clipă de tăcere, Vallance continuă, pe un ton în care se citea o rugăminte imperioasă.) Ascultă-mă: e o fată de treabă şi nu vreau să i se întâmple nimic. Te poți ocupa de povestea asta pentru mine? Nu pot lansa o alertă generală; crima aceea a adus-o în atenția presei, aşa că ziariştii ne-ar cotropi. După ora zece, diseară, va fi şi mai rău. Strada Downing[1] va emite un comunicat în legătură cu lansarea de probă, iar în ziarele de mâine nu se va vorbi decât despre Moonraker.

[1] La numărul zece, pe strada Downing, se află reşedința prim-ministrului britanic.

Prim-ministrul va apărea la televizor. Dispariția ei ar transforma totul în povestea unei crime. Ziua de mâine e prea importantă ca să lăsăm să se întâmple așa ceva, și oricum, e posibil ca fata să fi leșinat sau mai știu eu ce. Dar vreau să fie găsită. Ei, ce spui? Te poți ocupa de asta? Poți cere cât de mult ajutor vrei. Îi voi spune ofițerului de serviciu că trebuie să-ți accepte ordinele.

– Nu-ți face griji, răspunse Bond. Sigur că mă voi ocupa de problemă!

Tăcu o clipă, gândind frenetic.

– Ce știi despre mișcările lui Drax?

– Era așteptat la Minister abia la ora șapte, spuse Vallance. Am lăsat vorbă...

Pe fir se auziră niște zgomote confuze, apoi Vallance spuse cuiva „Mulțumesc" și reveni la telefon.

– Tocmai am primit un raport transmis de poliția metropolitană. Scotland Yardul n-a reușit să mă prindă la telefon – evident, vorbesc cu tine. Să vedem... (Citi din raport.) „Sir Hugo Drax a sosit la Minister la 19:00, a plecat la 20:00. A lăsat vorbă că ia cina la Blades, dacă e nevoie de el. Se întoarce pe șantier la 23:00." Asta înseamnă că va pleca din Londra în jur de nouă, comentă Vallance, apoi citi mai departe. „Sir Hugo a afirmat că domnișoara Brand nu se simțea bine la sosirea în Londra, dar, la cererea ei, a lăsat-o la în stația de autobuz de la gara Victoria la 16:45. Domnișoara Brand a afirmat că se va odihni la niște prieteni, la o adresă necunoscută, și-l va contacta pe Sir Hugo la Minister, la 19:00. Nu a făcut acest lucru." Asta-i tot, spuse Vallance. Apropo, am făcut cercetările asupra domnișoarei Brand în numele tău; am spus că aveai stabilit să te întâlnești cu ea la ora șase, iar ea n-a venit.

– Da, zise Bond cu gândurile în altă parte. Se pare că asta nu ne ajută cu nimic. Va trebui să mă pun pe treabă. Doar un lucru mai vreau să știu:

Drax are o locuință în Londra, un apartament sau altceva?

— Mai nou stă de fiecare dată la Ritz. Și-a vândut casa din piața Grosvenor când s-a mutat în Dover. Dar întâmplarea face să știm că are o proprietate pe strada Ebury. Am verificat-o, însă n-a răspuns nimeni la sonerie și omul meu a spus că respectiva casă părea nelocuită. Chiar în spatele palatului Buckingham. Un fel de ascunzătoare de-a lui Drax; nu vorbește despre ea. Probabil că acolo-și duce femeile. Mai e ceva? Ar trebui să mă întorc, altfel, toți șefii cei mari vor crede că au fost furate bijuteriile Coroanei.

— Da, du-te, spuse Bond. Am să fac tot ce pot, iar dacă intru în impas, îi voi chema în ajutor pe oamenii tăi. Nu-ți face griji dacă nu primești vești de la mine. La revedere!

— La revedere, răspunse Vallance cu o notă de ușurare în glas. Și mulțumesc. Mult noroc!

Bond puse receptorul în furcă, apoi îl ridică din nou și sună la Blades.

— Aici Ministerul Aprovizionării, spuse el. Sir Hugo Drax se află la club?

— Da, domnule, răspunse vocea prietenoasă a lui Brevett. E în sufragerie. Doriți să vorbiți cu el?

— Nu, nu-i nevoie. Voiam doar să mă asigur că încă n-a plecat.

Fără să bage de seamă ce mănâncă, Bond își devoră la repezeală cina, iar la nouă fără un sfert plecă din restaurant. Mașina îl așteptă în fața intrării; îi spuse noapte bună șoferului de la sediul Serviciului Secret, se duse pe strada St. James, parcă sub acoperirea șirului central de taxiuri din fața localului Boodle și se puse să aștepte, cu un ziar de seară pe deasupra căruia putea să supravegheze o porțiune din Mercedesul lui Drax, pe care-l văzu cu ușurare, pustiu, pe strada Park.

Nu fu nevoie să aștepte mult. Pe neașteptate, un fascicul lat de lumină se revărsă prin ușa

principală de la Blades şi în prag apăru silueta voinică a lui Drax. Purta un pardesiu gros, cu gulerul ridicat până la urechi, şi o şapcă trasă peste ochi. Se duse iute la Mercedesul alb, trânti portiera şi într-o clipă ajunse pe jumătatea stângă a străzii St. James şi frână ca să vireze în dreptul palatului St. James, în timp ce Bond era tot în viteza a treia.

„Dumnezeule, că repede se mişcă!" îşi spuse Bond ocolind în mare viteză rondul de pe bulevardul Mall, în timp ce Drax trecea deja pe lângă statuia din faţa palatului Buckingham. Cu Bentley-ul tot în viteza a treia, merse înainte pe urmele lui, cu motorul mugind. Poarta palatului Buckingham. Aşadar, pe cât se părea, destinaţia era strada Ebury. Având grijă să nu scape din ochi maşina cea albă, Bond îşi făcu la repezeală planul. Semaforul din colţul Lower Grosvenor Place era verde la trecerea lui Drax, roşu la sosirea lui Bond; trecu pe roşu, la ţanc ca să-l vadă pe Drax virând şi intrând pe strada Ebury. Cu gândul că probabil Drax se va opri în trecere pe casa lui, Bond acceleră până la colţul străzii şi trase pe dreapta chiar înainte de el. În timp ce sări din maşină, lăsând motorul pornit, şi parcurse cei câţiva paşi care-l despărţeau de strada Ebury, auzi Mercedesul claxonând scurt de două ori; se uită cu grijă pe după colţ, la timp ca să-l vadă pe Krebs ajutând o siluetă înfofolită, de fată, să traverseze trotuarul. Apoi portiera Mercedesului se trânti şi Drax porni mai departe. Bond se întoarse în goană la propria maşină, o băgă fulgerător în viteza a treia şi se luă pe urmele lui.

„Slavă cerului că Mercedesul e alb!" Îl avea în faţă, cu stopurile aprinzându-se scurt la intersecţii, cu farurile luminând cu faza lungă şi claxonul trâmbiţând la cea mai mică posibilitate de obstacol din traficul lejer.

Strângând din dinţi, Bond îşi mână maşina de parcă ar fi fost un cal lipiţan la Şcoala spaniolă de

călărie din Viena. Nu-şi putea folosi farurile şi nici claxonul, de teamă să nu-şi trădeze prezenţa faţă de maşina din faţă. Trebuia doar să exploateze frâna şi vitezele şi să spere la cel mai bun rezultat.

Basul profund al ţevii de eşapament cu diametrul de cinci centimetri a Bentley-ului ricoşa în ecouri dinspre casele aflate de o parte şi de alta a străzii şi cauciucurile urlau pe asfalt. Mulţumi în gând cerului pentru setul nou de anvelope Michelin, pe care le montase doar de o săptămână. Îşi dori însă ca semafoarele să ţină cu el – părea să sosească doar pe galben şi pe roşu, în timp ce Drax trecea de fiecare dată ca vântul, pe verde. Podul Chelsea. Aşadar, se părea că într-adevăr se îndreaptă spre Dover, folosind şoseaua de centură sudică pentru a ieşi din Londra. Oare putea să spere să ţină pasul cu Mercedesul pe autostrada A20? Drax avea doi pasageri şi era posibil ca maşina lui să nu fie reglată. Dar cu suspensiile independente putea să vireze mai bine decât Bond. Bătrânul Bentley avea şasiul puţin cam prea înalt pentru manevrele de felul ăsta. Călcă frâna cu putere şi riscă să apese o dată pe claxonul triplu când un taxi ce se îndrepta spre oraş dădu să-l depăşească pe dreapta; cu o mişcare smucită, reveni pe banda lui şi Bond auzi şoferul răcnind o înjurătură când trecu în goană pe lângă el.

Parcul Clapham şi imaginea fugară a maşinii albe printre copaci. Bond acceleră până la o sută treizeci pe porţiunea de drum nepericuloasă, la capătul căreia văzu că semaforul se face roşu exact la timp ca să-l oprească pe Drax. Scoase Bentley-ul din viteză şi se apropie în tăcere. Cincizeci de metri, patruzeci, treizeci, douăzeci. Culoarea semaforului se schimbă, Drax traversă intersecţia şi se depărtă din nou, dar Bond apucase să vadă că Krebs şedea lângă şofer şi că nu se zărea nici urmă de Gala, ci doar o movilă învelită cu un preş, pe bancheta îngustă din spate.

Aşadar, nu exista nicio îndoială. Nu plimbi o fată bolnavă cu maşina ca pe un sac de cartofi – şi în niciun caz la viteza aceea. Aşadar, Gala era prizonieră. De ce? Ce făcuse? Ce descoperise? Ce naiba era, de fapt, cu toată povestea asta?

Presupunerile sumbre veniră una câte una, pe rând, se aşezară o clipă pe umărul lui Bond ca nişte vulturi şi-i cârâiră în ureche că a fost un neghiob orb. Orb, orb, orb! Din clipa în care, în biroul lui, după seara de la Blades, decisese că Drax e un om periculos, ar fi trebuit să fie în alertă. La primul semn că e ceva în neregulă – semnele de pe hartă, de exemplu –, ar fi trebuit să acţioneze. Dar cum să acţioneze? Transmisese mai departe fiecare indiciu, fiecare temere. Ce-ar fi putut să facă? Doar să-l omoare pe Drax. Şi să fie spânzurat pentru eforturile sale? Hm... Dar în situaţia de faţă cum să procedeze? Să se oprească oare şi să telefoneze la Yard? Şi să lase maşina să scape? Se putea foarte bine ca Gala să fie dusă la plimbare şi Drax să aibă de gând să se descotorosească de ea pe drumul spre Dover. Şi nu era imposibil ca el să împiedice acest lucru, dacă-i rezista maşina.

Ca un ecou al gândurilor sale, cauciucurile chinuite scrâşniră când ieşi de pe şoseaua de centură sudică, intră pe A20 şi ocoli rondul cu şaizeci şi cinci la oră. Nu. Îi spusese lui M. că va îndeplini misiunea până la capăt. Acelaşi lucru i-l spusese şi lui Vallance. Cazul îi fusese plasat cu fermitate şi trebuia să-şi dea toată silinţa. Dacă ţinea pasul cu Mercedesul, putea cel puţin să-i distrugă cauciucurile trăgând în ele şi să-şi ceară scuze după aceea. A-l lăsa să-i scape ar fi fost un act criminal.

„Aşa să fie", îşi spuse Bond în sinea lui.

Fiind nevoit să încetinească la câteva semafoare, folosi aceste intervale ca să scoată din torpedo o pereche de ochelari de şofer şi-şi acoperi ochii cu ei; apoi se aplecă spre stânga, răsuci şurubul cel mare ce fixa parbrizul, după care-l slăbi

şi pe cel din dreapta. Apăsă parbrizul îngust, lipindu-l de capotă, şi strânse la loc şuruburile.

Apoi acceleră, îndepărtându-se de gara Swanley, şi în scurt timp rula cu o sută patruzeci şi cinci la oră de-a lungul marcajelor reflectorizante ale podului Farningham, cu vântul urlându-i în urechi şi cu țipătul strident al compresorului electric ținându-i tovărăşie.

La un kilometru şi jumătate în fața lui, farurile puternice ale Mercedesului dispărură, trecând peste coama dealului Wrotham şi făcându-se nevăzute în panorama luminată de lună a comitatului Kent.

CAPITOLUL 20

Mutarea lui Drax

În corpul Galei existau trei surse distincte de durere: durerea pulsatilă din spatele urechii stângi, cea ascuțită provocată de cablul care-i lega încheieturile mâinilor şi rosătura curelei ce-i ținea gleznele.

Fiecare denivelare a şoselei, fiecare viraj, fiecare apăsare bruscă a piciorului lui Drax pe frână sau pe accelerație trezea una sau alta din aceste dureri şi-i irita şi mai tare nervii. Ar fi fost bine dacă ar fi fost aşezată într-o poziție mai rigidă pe bancheta din spate, dar corpul ei avea spațiu cât să se mişte câțiva centimetri, astfel că trebuia să-şi ferească întruna fața învinețită de contactul cu tapițeria din piele de porc lucioasă.

Aerul pe care-l respira era greu, mirosind a piele nouă, a gaze de eşapament şi, ocazional, aducea duhoarea pătrunzătoare de cauciuc încins când Drax lua câte un viraj strâns, jupuind anvelopele.

Şi totuşi, disconfortul şi durerea nu însemnau nimic.

Krebs! În mod curios, frica şi aversiunea față de Krebs o chinuiau cel mai mult. Celelalte lucruri erau prea vaste. Misterul lui Drax şi al urii lui față de Anglia; enigma germanei perfecte pe care o vorbea; racheta Moonraker; secretul focosului nuclear; cum să salveze Londra – toate acestea erau probleme pe care le încuiase de mult într-un sertar al minții, ca fiind de nerezolvat.

Dar după-amiaza pe care o petrecuse singură cu Krebs era prezentă şi oribilă, şi mintea i se întorcea iarăşi şi iarăşi la detaliile ei, ca o limbă ce atinge măseaua care doare.

Continuase să se prefacă inconştientă mult timp după plecarea lui Drax. La început, Krebs se ocupase de aparate, vorbindu-le în germană pe un ton drăgăstos, ca şi cum s-ar fi adresat unui copilaş.

— Aşa, *Liebchen*[1]! Acum e mai bine, nu-i aşa? Un strop de ulei pentru tine, *Puppen*[2]. Da, sigur. Vine imediat. Nu, nu, leneşo! Am spus o mie de rotaţii, nu nouă sute! Haide, haide! Putem mai mult decât atât, nu-i aşa? Da, *Schatz*[3], asta-i! Ne învârtim, ne învârtim. Sus, jos. Ne învârtim. Stai să-ţi şterg faţa asta frumoasă, ca să vedem ce spune cadranul. *Jesu Maria, bist du ein braves Kind*[4]!

Şi-i dăduse aşa înainte, iar din când în când se oprise în faţa ei, scobindu-se în nas şi sugându-şi dinţii cu un oribil aer meditativ. Iar de la un punct încolo ajunse să petreacă tot mai mult timp în faţa ei, uitând de maşinării, întrebându-se, hotărându-se.

Apoi îi simţise mâna descheindu-i primul nasture de sus al rochiei şi trebui să-şi mascheze cutremurarea automată a corpului cu un geamăt autentic şi o pantomimă a recăpătării cunoştinţei.

Ceruse apă, iar el se dusese în baie şi-i adusese apă în paharul pentru periuţa de dinţi. Pe urmă îşi luase un scaun din bucătărie, îl pusese în faţa ei şi se aşezase călare pe el, cu bărbia sprijinită de marginea spetezei, şi o privise speculativ, pe sub pleoapele palide şi lăsate. Ea vorbise prima.

[1] Iubito (germ.).
[2] Păpuşă (germ.).
[3] Pisicuţă (germ.).
[4] Maica Domnului, eşti un copil foarte drăguţ! (germ.)

— De ce am fost adusă aici? Ce sunt toate aparatele acelea?

Krebs își linse buzele; gura lui mică și roșie, bosumflată, se deschise sub dunga mustății galbene și adoptă încet un zâmbet romboid.

— Sunt o momeală pentru păsărele. În curând vor momi o păsărică în cuibul ăsta cald. Pe urmă, păsărica o să facă un ou. Ah, ce ou mare și rotund! Ce ou frumos și gras!

Jumătatea inferioară a feței lui chicoti încântată, în timp ce ochii rătăceau de colo-colo.

— Și fata cea frumoasă se află aici pentru că altfel ar putea să sperie păsărica și s-o alunge. Iar asta ar fi foarte trist, nu-i așa... (următoarele trei cuvinte le scuipă cu dispreț) cățea englezoaică mizerabilă?!

Privirea îi deveni fixă și concentrată. Își trase scaunul mai aproape, astfel că fața lui ajunse la doar vreo treizeci de centimetri de a ei, învăluind-o cu miasma răsuflării.

— Ia spune, cățea englezoaică: pentru cine lucrezi?

Așteptă; văzând că nu-i răspunde, continuă pe ton scăzut:

— Trebuie să-mi răspunzi, să știi! Suntem singuri aici. N-are cine să te audă dacă țipi.

— Nu fi tâmpit! replică Gala disperată. Cum aș putea să lucrez pentru altcineva în afară de Sir Hugo? (Krebs zâmbi auzind numele.) Eram doar curioasă în legătură cu planul de zbor...

Se lansă într-o explicație încurcată despre cifrele ei și cifrele lui Drax și cât de mult își dorea să ia parte la reușita rachetei Moonraker.

— Mai încearcă o dată, șopti Krebs după ce ea încheie. Trebuie să găsești ceva mai bun decât asta!

Dintr-o dată, ochii i se aprinseră de cruzime; întinse mâinile spre ea, pe după spetează scaunului...

Pe bancheta din spate a Mercedesului ce gonea cu viteză mare, Gala strânse din dinți și

scânci amintindu-şi degetele moi care se târâseră pe trupul ei, iscodind, ciupind, trăgând, în timp ce ochii aprinşi, dar cu o privire tâmpă se uitau într-ai ei cu curiozitate, până când, în cele din urmă, ea îşi adunase salivă în gură şi-l scuipase în plină faţă.

El nu se oprise nici măcar ca să-şi şteargă faţa, ci, pe neaşteptate, o rănise cu adevărat; ţipase o dată, după care, din fericire, leşinase.

Mai târziu se trezise împinsă pe bancheta din spate a maşinii, cu un preş azvârlit peste ea, şi simţise că gonesc pe străzile Londrei; auzea în apropiere alte maşini, soneria frenetică a unei biciclete, câte un strigăt ocazional, mârâitul animalic al unui claxon vechi, pârâitul unui scuter, un scrâşnet de frâne, şi dintr-o dată îşi dăduse seama că s-a întors în lumea reală, că pretutindeni în jur se aflau englezi, prietenii ei. Se luptase să se ridice în picioare şi să ţipe, dar Krebs îi simţise probabil mişcarea, fiindcă mâinile lui îi prinseseră brusc gleznele şi le legaseră cu o curea de sprijinitoarea pentru picioare a banchetei din spate; atunci ştiuse că e pierdută şi, cu lacrimile şiroind pe obraji, se rugase s-o găsească cineva, cumva, la timp.

Asta fusese cu mai puţin de o oră în urmă; viteza redusă a maşinii şi zgomotul traficului îi spuneau că au ajuns într-un oraş mare – Maidstone, dacă era dusă înapoi la bază.

În liniştea relativă a trecerii lor prin oraş auzi pe neaşteptate vocea lui Krebs, cu o notă imperativă.

— *Mein Kapitan*, sunt de ceva vreme cu ochii pe o maşină. Ne urmăreşte categoric. Nu-şi foloseşte farurile aproape deloc. Acum e la doar o sută de metri în spatele nostru. Cred că e maşina comandantului Bond.

Drax mormăi ceva, surprins, şi Gala auzi cum îşi răsuceşte corpul voinic ca să arunce o privire

rapidă. Înjură tăios, apoi se lăsă tăcerea şi ea simţi cum maşina cea mare virează şi-şi face loc prin traficul redus.

— *Ja*, aşa cred şi eu, zise Drax în cele din urmă. Aşadar, exponatul acela de muzeu al lui mai e în stare să se mişte! Cu atât mai bine, dragul meu Krebs. Pare să fie singur. (Râse aspru.) Aşa că o să-i dăm ceea ce merită, iar dacă supravieţuieşte, îl băgăm în aceeaşi traistă cu femeia. Deschide radioul! Postul local. Vom afla în curând dacă a apărut vreo problemă.

Se auzi un scurt pârâit de paraziţi, după care Gala auzi vocea prim-ministrului, vocea tuturor marilor evenimente pe care le trăise, răsunând în fragmente întrerupte în timp ce Drax băgă maşina în viteza a treia şi, accelerând, ieşi din oraş.

— ... o armă concepută de ingeniozitatea omului... o mie şase sute de kilometri în sus, pe firmament... zonă patrulată de navele Maiestăţii Sale... concepută exclusiv pentru apărarea iubitei noastre insule... o lungă epocă a păcii... pas înainte pentru măreaţa călătorie a omului departe de graniţele acestei planete... Sir Hugo Drax, marele patriot şi binefăcător al ţării noastre...

Gala auzi hohotul de râs al lui Drax acoperind urletul vântului, un râs strident, disprețuitor, triumfător, apoi aparatul de radio fu închis.

— James, doar tu ai mai rămas! şopti Gala pentru sine. Ai grijă, dar grăbeşte-te!

Faţa lui Bond era toată numai praf şi mânjită de rămăşiţele muştelor şi fluturilor de noapte care se zdrobiseră de ea. Era nevoit deseori să-şi descleştească mâna de pe volan ca să-şi cureţe ochelarii, dar se simţea sigur că nu va pierde Mercedesul, fiindcă Bentley-ul mergea minunat.

Se apropia de o sută cincizeci la oră, pe porţiunea dreaptă dinaintea intrării la castelul Leeds, când în spatele lui se aprinseră brusc nişte faruri puternice şi un claxon cu patru tonuri îşi

trâmbiță impertinentul „pom-pim-pom-pam" aproape în urechea lui.

Apariția unei a treia mașini în această cursă era aproape incredibilă. Bond nici nu se obosise să privească în oglinda retrovizoare de când plecase din Londra. În afară de un pilot de curse sau de un om disperat, nimeni n-ar fi putut ține pasul cu ei; cu mintea frământată de un iureș de gânduri, trecu automat pe stânga și văzu cu coada ochiului o mașină cu garda joasă, roșie ca mașinile de pompieri, venind într-un drept cu el și depășindu-l, cu o viteză cu cel puțin cincisprezece kilometri la oră mai mult decât a lui.

Apucă să zărească fugar celebrul radiator Alfa-Romeo și de-a lungul capotei, pe margine, cu litere albe îndrăznețe, inscripția „Attaboy II"[1]. Zări apoi fața foarte zâmbitoare a unui tinerel în cămașă cu mâneci scurte, care ridică două degete în aer cu un gest grosolan, înainte de a se îndepărta în zgomotul tumultuos al unei Alfa-Romeo în viteză mare – combinația între șuieratul compresorului electric, pârâitul de mitralieră al eșapamentului și urletul tunător al transmisiei.

Bond zâmbi larg, admirativ, și ridică mâna salutându-l pe șofer. „Alfa-Romeo cu compresor electric, cu opt cilindri, își zise în sinea lui. Trebuie să fie aproape la fel de veche ca a mea. Probabil din '32 sau '33. Și are doar jumătate din capacitatea mea cilindrică! A câștigat Targa Florio[2] în 1931 și s-a descurcat bine pretutindeni după aceea. Probabil că la volan e vreun mare amator de viteză de la una din unitățile RAF din apropiere. Încearcă să se întoarcă de la o petrecere la timp pentru a semna de sosire, ca să nu

[1] Strigăt de încurajare oferit unui băiat sau bărbat; în traducere aproximativă, „Bravo, băiete!".

[2] Raliu de rezistență în apropiere de Palermo, în Sicilia, inițiat în 1906 și abandonat în 1977 din motive de siguranță.

fie scos la raport." Privi cu afecțiune spatele automobilului cotind la virajul în formă de S din dreptul castelului Leeds și plecând mai departe, în urletul motorului, pe șoseaua lungă și lată, spre bifurcația de la Charing, aflată mult în față.

Bond își imagină zâmbetul de mare încântare al flăcăului când va ajunge din urmă pe Drax – „Măi să fie, un Mercedes!" – și furia pe care i-o va stârni acestuia muzica impertinentă a claxonului. „Cred că are o sută șaptezeci, reflectă el. Sper ca nebunul să nu iasă naibii de pe șosea!" Privi cum distanța dintre cele două seturi de lumini de poziție se micșorează, băiețandrul din Alfa-Romeo pregătindu-se de șmecheria lui – apropierea de mașina din față, aprinderea farurilor și claxonul când vedea că o va putea depăși.

Acum. La patru sute de metri în fața lui Bond, Mercedesul apăru, alb, în fasciculele gemene ale farurilor celeilalte mașini, aprinse brusc. În fața lor, șoseaua era liberă pe un kilometru și jumătate, absolut dreaptă. Aproape că simți cum piciorul tinerelului apasă pedala de accelerație și mai aproape de podea. Attaboy!

În față, în Mercedes, Krebs își apropie buzele de urechea lui Drax și strigă imperativ:

— Încă unul! Nu-i văd mutra. Ne va depăși curând.

Drax slobozi o obscenitate urâtă. Dinții lui dezgoliți luceau albi în lumina slabă a bordului.

— Îi dau eu o lecție porcului!

Își îndreptă umerii și strânse cu putere volanul în mâinile cu mănuși de piele. Urmări cu coada ochiului cum se apropie încet, pe dreapta, botul mașinii Alfa-Romeo.

— Pom-pim-pom-pam! ciripi claxonul.

Încet, cu delicatețe, Drax trase de volanul Mercedesului spre dreapta, iar după zgomotul oribil al metalului lovit de metal îl trase înapoi, ca să corecteze derapajul spatelui propriei mașini.

— Bravo! Bravo! strigă Krebs înnebunit de entuziasm, îngenunchind pe scaun şi uitându-se în spate. S-a dat de două ori peste cap! A sărit peste gardul viu, cu roţile în sus! Cred că arde deja. Da, văd flăcări!

— Asta-i va da minunatului nostru domn Bond o temă de meditat, zise răstit Drax, respirând greoi.

Dar Bond, cu faţa încremenită într-o mască de încordare, nici măcar nu încetini; în timp ce gonea mai departe pe urmele Mercedesului, singurul lucru la care se gândea era răzbunarea.

Văzuse totul: zborul grotesc al maşinii roşii dându-se peste cap, silueta zburătoare a şoferului, proiectat de pe scaun, cu braţele şi picioarele răşchirate, şi bubuitul final când maşina sălta peste gardul viu cu roţile în sus şi se prăbuşi pe câmp.

Când trecu fulgerător pe lângă locul accidentului, remarcând oribilele graffiti ale urmelor de frână pe asfalt, mintea lui înregistră un ultim detaliu macabru. Rămas cumva nevătămat în catastrofă, claxonul tot mai făcea contact şi lamentările lui stridente se ridicau spre cer, eliberând şosele imaginare pentru trecerea lui Attaboy II. Pom-pim-pom-pam! Pom-pim-pom-pam...

Aşadar, sub ochii lui se petrecuse un omor - sau cel puţin o tentativă de omor. Aşadar, indiferent ce motive avea, Sir Hugo Drax declarase război şi nu-l deranja ca Bond să afle acest lucru. Asta uşura multe. Însemna că Drax era criminal şi probabil nebun. Şi mai presus de toate, însemna primejdie certă pentru Moonraker. Bond n-avea nevoie de mai mult. Băgă mâna sub bord, scoase din tocul ascuns acolo pistolul Colt Army Special, cu ţeavă lungă, şi-l aşeză pe scaun lângă el. Bătălia se purta acum pe faţă şi Mercedesul trebuia oprit cumva.

Folosind şoseaua de parcă ar fi fost circuitul de la Donington, Bond apăsă cu putere pe acceleraţie

și n-o mai slăbi. Puțin câte puțin, cu acul vitezometrului tremurând în jurul marcajului de o sută șaizeci, începu să se apropie de mașina din față.

Drax făcu la stânga la bifurcația spre Charing și porni în sus pe dealul cel lung. În față, în fasciculul lat al farurilor sale, apăru un uriaș camion diesel AEC, cu opt seturi de roți, aparținând companiei Bowater; camionul tocmai se înscria greoi în primul viraj în ac de păr, trudind împovărat de cele paisprezece tone de hârtie de ziar pe care le ducea, într-o cursă de noapte, la unul din ziarele din East Kent.

Drax înjură pe înfundate văzând camionul lung, având legate cu funii pe platformă cele douăzeci de role uriașe de hârtie, fiecare măsurând, desfășurată, opt kilometri. Drept în mijlocul curbei înșelătoare în formă de S din vârful dealului.

Se uită în oglinda retrovizoare și văzu Bentley-ul trecând de bifurcație.

Și atunci îi veni ideea.

— Krebs!

Cuvântul răsună ca o împușcătură.

— Scoate-ți cuțitul!

Se auzi un declic și lama de stilet apăru în mâna lui Krebs. Când glasul stăpânului avea nota aceea, nu trăgeai de timp.

— Am să încetinesc în spatele camionului ăstuia. Scoate-ți pantofii și ciorapii, ieși pe capotă, iar când mă apropii de camion, sari în el. Voi merge foarte încet, așa că vei fi în siguranță. Taie frânghiile care țin rolele de hârtie. Întâi cele din stânga, apoi cele din dreapta. Între timp eu voi veni în dreptul camionului, iar după ce termini de tăiat, sari în mașină. Ai grijă să nu te tragă hârtia după ea. *Verstanden? Also! Hals und Beinbruch!*[1]

Drax stinse farurile și se înscrise în curbă cu o sută treizeci de kilometri la oră. Camionul se

[1] „Ai înțeles? Bun. Multă baftă!" (germ.)

afla la doar douăzeci de metri în față, așa că fu nevoit să frâneze cu putere ca să nu intre în el. Mercedesul derapă până când ajunse cu radiatorul aproape sub platformă. Drax trecu în viteza a doua.

— Acum!

Ținu mașina pe poziție, fără s-o lase să se clintească un milimetru, în timp ce Krebs, desculț, trecu peste parbriz și se lăsă în patru labe pe capotă. Dintr-un salt ajunse pe platforma camionului și se apucă să reteze frânghiile de pe partea stângă. Drax ocoli pe dreapta și, foarte încet, alinie mașina cu roțile din spate ale camionului, fumul unsuros al eșapamentului intrându-i în ochi și-n nări.

Farurile lui Bond tocmai apăreau de după curba din spate.

Se auzi o serie de bufnituri puternice: rolele din stânga căzură din camion pe șosea și porniră de-a rostogolul prin beznă. Alte bufnituri: plecară și rolele din dreapta. Una dintre ele plesni la aterizare și Drax auzi un fâșâit puternic – hârtia se desfășura la vale pe panta de zece la sută.

Eliberat de povară, camionul aproape că țâșni înainte și Drax trebui să accelereze ca să-l prindă pe Krebs; acesta ateriză pe jumătate în spinarea Galei și pe jumătate pe scaunul pasagerului. Drax apăsă accelerația până la capăt și țâșni pe deal în sus, ignorând strigătul șoferului camionului, ce răsună peste zarva pistoanelor Diesel.

În timp ce lua următorul viraj, văzu fasciculul celor două faruri din spatele lui ridicându-se spre cer, peste vârfurile copacilor, până când ajunseră aproape verticale. Tremurară în poziția aceea o clipă, apoi măturară cerul și se stinseră.

Drax izbucni într-un hohot puternic de râs dogit, își desprinse o fracțiune de secundă ochii de la șosea și-și ridică privirea, triumfător, spre stele.

Capitolul 21

„Persuadatorul"

Krebs răspunse la râsul de nebun cu un chicotit strident.

— O lovitură de maestru, *mein Kapitan*! Ar fi meritat să le vedeți cum s-au năpustit pe deal în jos! Și aceea care a plesnit! *Wunderschon*[1]! Ca hârtia igienică a unui uriaș. Aceea cred că i-a venit de hac. Tocmai ce făcea curba. Ați văzut mutra șoferului? *Zum Kotzen*[2]! Și firma Bowater! Au să aibă ce alerga după hârtia asta!

— Te-ai descurcat bine, zise Drax scurt, cu mintea în altă parte.

Pe neașteptate, trase la marginea drumului, făcând cauciucurile să țipe a protest.

— *Donnerwetter*[3]! rosti el mânios, întorcând mașina. Nu-l putem lăsa pe individ acolo. Trebuie să-l luăm.

Mașina făcea deja cale întoarsă.

— Pistolul! porunci scurt Drax.

Trecură pe lângă camion în vârful dealului: oprise acolo și nu se vedea nici urmă de șofer. Probabil că sună la firmă, se gândi Drax, încetinind la prima curbă. Se vedeau lumini aprinse în două, trei case și un grup de oameni stătea în jurul unei role de hârtie de ziar ce zăcea printre rămășițele porții casei lor. În gardul viu de pe marginea

[1] Superb! (germ.)

[2] Să-ți vină rău! (germ.)

[3] Pe toți dracii! (germ.).

dreaptă a drumului se vedeau alte câteva role. Pe stânga, un stâlp de telegraf se înclina ca beat, rupt de la mijloc. La următoarea curbă începea o mare încâlceală de hârtie ce se întindea pe dealul lung până la poalele lui, festonând gardurile vii şi şoseaua ca rămăşiţele unui bal elefantin.

Bentley-ul aproape că străpunsese parapetul ce îngrădea curba pe partea dreaptă a şoselei, despărţind-o de o râpă abruptă. Stătea agăţat printre stâlpii de fier scunzi şi deformaţi, cu botul în jos şi cu singura roată care nu se desprinsese, ridicată strâmb deasupra spatelui maşinii, la capătul axului frânt, ca o umbrelă suprarealistă.

Drax opri maşina; coborî împreună cu Krebs şi ascultară.

În afară de uruitul îndepărtat al unei maşini ce rula cu viteză pe şoseaua spre Ashford şi de cântecul unui greier fără somn nu se auzea nimic.

Se apropiară precauţi, cu arma în mână, de rămăşiţele Bentley-ului, cioburile de sticlă de pe drum scrâşnindu-le sub tălpi. Pe porţiunea de iarbă de la marginea şoselei se vedeau nişte brazde de adânci, proaspete, şi în aer se simţea un miros puternic de benzină şi de cauciuc încins. Metalul fierbinte al maşinii pârâia şi trosnea încet, iar din radiatorul sfărâmat continuau să se reverse aburi.

Bond zăcea pe burtă în fundul râpei, la şase metri de maşină. Krebs îl întoarse pe spate. Avea faţa acoperită de sânge, dar respira. Îl percheziţionară minuţios şi Drax băgă în buzunar pistolul Beretta extraplat. Apoi îl duseră împreună înapoi pe şosea şi-l înghesuiră pe bancheta din spate a Mercedesului, pe jumătate peste Gala.

Când îşi dădu seama cine era, fata scoase un ţipăt de groază.

— *Halt's Maul!*[1] mârâi Drax.

[1] Tacă-ţi fleanca! (germ.)

Urcă pe locul şoferului şi în timp ce el întorcea maşina, Krebs se aplecă de pe locul lui şi-şi făcu de lucru cu o bucată lungă de cablu.

— Fă o treabă temeinică! zise Drax. Nu vreau nicio greşeală.

O clipă mai târziu îi veni în minte o idee.

— Şi pe urmă du-te la maşina lui şi ia numerele de înmatriculare. Grăbeşte-te! Eu supraveghez şoseaua.

Krebs trase preşul peste cele două trupuri inerte şi sări din maşină. Folosindu-şi cuţitul pe post de şurubelniţă, scoase rapid numerele de înmatriculare şi se întoarse; maşina cea mare se puse în mişcare chiar în timp ce un grup de localnici apăreau coborând neliniştiţi dealul şi luminând cu lanternele scena catastrofei.

Krebs rânji fericit pentru sine la gândul că proştii de englezi vor trebui să facă singuri curăţenie. Se lăsă comod pe speteaza scaunului ca să savureze acea parte a drumului care-i plăcea cel mai mult – pădurea primăvăratică dinspre Chilham, plină cu clopoţei şi cu piciorul-cocoşului.

În seara aceea, florile îl făcură deosebit de fericit. Luminate de farurile puternice ale Mercedesului, printre torţele verzi ale copacilor tineri, îl făcură să se gândească la frumoasele păduri din Ardeni şi la micul grup devotat în rândul căruia slujise, şi la mersul într-un jeep american capturat, la volan aflându-se, la fel ca în seara aceea, conducătorul lui adorat. Avusese mult de aşteptat până la *der Tag*[1], dar acum se afla la un pas de el. Iar în maşină se afla tânărul Krebs. În sfârşit, mulţimile care aclamă, decoraţiile, femeile, florile. Privi pâlcurile trecătoare de clopoţei, simţindu-se încălzit şi fericit.

Gala simţi gustul sângelui lui Bond. Faţa acestuia se afla alături de a ei, pe bancheta din piele; se mişcă puţin, ca să-i facă mai mult loc. El

[1] Ziua cea mare (germ.)

respira greoi şi neregulat; se întrebă cât de grav rănit e. Îi şopti la ureche şovăielnic, apoi mai tare; el gemu şi respiraţia i se iuţi.

— James! şopti ea imperativ. James!

El mormăi ceva; Gala se împinse în el cu putere. Bond rosti un şir de obscenităţi şi tresări, apoi rămase iarăşi nemişcat. Gala aproape că-l simţea cum îşi explorează senzaţiile.

— Eu sunt, Gala!

Îl simţi cum înţepeneşte.

— Hristoase! A naibii încurcătură! zise el.

— Eşti teafăr? Ţi-ai rupt ceva?

Îl simţi cum îşi încordează braţele şi picioare.

— Se pare că nu. Mi-am spart capul. Vorbesc cu noimă?

— Sigur că da, spuse Gala. Acum ascultă-mă.

Îi povesti cu iuţeală tot ce ştia, începând cu carnetul. Cu corpul ţeapăn ca o scândură şi abia respirând, el ascultă incredibila poveste. Când sfârşi, intrau în Canterbury; Bond îşi apropie buzele de urechea ei şi-i şopti:

— Am să-ncerc să mă arunc din maşină. Să ajung la un telefon. Singura speranţă.

Dădu să se ridice în genunchi, greutatea corpului său aproape tăind respiraţia fetei. Apoi se auzi o trosnitură puternică şi Bond căzu peste ea.

— Încă o mişcare şi eşti mort! rosti printre scaunele din faţă vocea lui Krebs, aproape şoptită.

Doar douăzeci de minute până la bază! Gala strânse din dinţi şi se apucă să-l readucă pe Bond în simţiri pentru a doua oară.

Abia ce reuşise când maşina trase în dreptul uşii cupolei de lansare şi Krebs, cu pistolul în mână, începu să le dezlege gleznele.

Zăriră în treacăt imaginea familiară a suprafeţei de beton luminată de lună şi a semicercului paznicilor, la oarecare distanţă, înainte să fie îmbrânciţi pe uşă, iar de acolo, după ce Krebs le

smulse pantofii din picioare, pe pasarela de fier din interiorul cupolei de lansare.

Racheta lucitoare se înalța frumoasă și nevinovată, ca o nouă jucărie a Ciclopilor.

Numai că în aer plutea un miros oribil de substanțe chimice, iar pentru Bond, racheta Moonraker era un uriaș ac de seringă, gata să fie înfipt în inima Angliei. În ciuda mârâitului lui Krebs, se opri pe scară și-i privi botul sclipitor. Un milion de vieți curmate. Un milion. Un milion. Un milion.

Pe conștiința lui? Pentru Dumnezeu! Pe conștiința lui?!

Înghiontit de pistolul lui Krebs, coborî încet treptele, în urma Galei. În timp ce trecea de ușile ce dădeau în biroul lui Drax, se adună; dintr-o dată, mintea i se limpezi și toată letargia și durerea îi dispărură din corp. Trebuia făcut ceva, orice! Va găsi cumva o cale. Mintea îi deveni concentrată și ascuțită ca briciul; ochii i se însuflețiră din nou și se lepădă de sentimentul înfrângerii ca un șarpe de pielea moartă.

Drax mersese înainte și ședea deja la masa de lucru. Avea în mână un pistol Luger ațintit într-un punct aflat între Bond și Gala, neclintit ca o stâncă. Bond auzi cum se închid în spatele lui cele două uși.

— Am fost unul dintre cei mai buni țintași din Divizia Brandenburg, rosti Drax pe ton de conversație. Leag-o pe fată de scaunul acela, Krebs. Apoi leagă-l și pe el.

Gala îi aruncă lui Bond o privire disperată.

— N-ai să tragi, zise acesta. Ți-ar fi frică să nu atingi cumva rezervorul de combustibil.

Se apropie încet de masa de lucru. Drax zâmbi voios și privi de-a lungul țevii armei, spre abdomenul lui Bond, remarcând sec:

— Ai memorie proastă, englezule. Ți-am spus că încăperea asta e izolat de hangar prin cele două uși. Încă un pas și rămâi fără burtă.

Bond se uită la ochii îngustați, încrezători și se opri.

— Dă-i drumul, Krebs!

După ce-i legă pe amândoi strâns și dureros de brațele și picioarele a două scaune din oțel tubular, la câțiva pași unul de altul, în dreptul peretelui din sticlă cu hărțile, Krebs ieși; se întoarse câteva clipe mai târziu cu o lampă cu acetilenă.

Așeză urâtul instrument pe masa de lucru, pompă aer cu câteva mișcări iuți ale pistonului și apropie de el un chibrit. Din lampă țâșni sâsâind o flacără albastră de vreo cinci centimetri. Luă instrumentul, se duse spre Gala și se opri alături de ea, la câțiva pași.

— Așa, zise Drax cu cruzime. Hai să terminăm cu asta fără prea multă agitație. Bunul Krebs e un artist cu instrumentul ăsta. Pe vremuri îi spuneam *Der Zwangsmann* – Persuadatorul. Nu voi uita niciodată cum l-a lucrat pe ultimul spion pe care l-am prins împreună. La sud de Rin, nu-i așa, Krebs?

Bond ciuli urechile.

— Da, *mein Kapitan*, chicoti Krebs aducându-și aminte. Era un porc de belgian.

— Așa deci, spuse Drax. Voi doi țineți minte: aici nu există fair play; nu există sporturi elegante și tot restul. Astea sunt afaceri. Tu! rosti ca un plesnet de bici, uitându-se la Gala Brand. Pentru cine lucrezi?

Gala nu scoase o vorbă.

— Oriunde vrei, Krebs.

Acesta stătea cu gura întredeschisă, lingându-și întruna buza de jos. Făcu un pas spre fată, părând să respire cu dificultate. Mica flacără mărâia lacomă.

— Stai! spuse Bond cu răceală. Lucrează pentru Scotland Yard. La fel și eu.

Lucrurile astea erau inutile de-acum. N-aveau la ce să-i folosească lui Drax și oricum, a doua

zi după-amiază se putea să nu mai existe niciun Scotland Yard.

— Așa e mai bine, comentă Drax. Știe cineva că sunteți prizonieri? Te-ai oprit să dai telefon cuiva?

„Dacă spun că da, se gândi Bond, ne va împușca pe amândoi, se va descotorosi de cadavre și ultima șansă de a opri racheta Moonraker va dispărea. Iar dacă Yardul știe, de ce nu e deja aici? Nu. Se poate să vină și șansa noastră. Bentley-ul va fi găsit. Vallance ar putea să se îngrijoreze văzând că nu primește vești de la mine."

— Nu. Dacă aș fi făcut-o, poliția ar fi deja aici.

— Adevărat, zise Drax pe un ton meditativ. În cazul ăsta nu mă mai interesați și te felicit pentru că ai făcut interogatoriul să fie atât de armonios. Dacă erai singur, ar fi putut fi mai dificil. O fată e totdeauna utilă în ocaziile de felul ăsta. Krebs, lasă lampa jos! Poți pleca. Spune-le celorlalți ce e necesar. Precis își pun întrebări. Eu îi voi distra o vreme pe oaspeții noștri, iar apoi voi veni în casă. Ai grijă ca mașina să fie spălată cum trebuie. Bancheta din spate. Și scapă de urmele de pe partea dreaptă. Spune-le să dea jos toată aripa, dacă e nevoie. Sau pot să dea foc blestemăției de mașină, nu vom mai avea nevoie de ea! spuse el râzând. *Verstanden*?

— Da, *mein Kapitan*.

Fără tragere de inimă, Krebs lăsă pe masă, lângă Drax lampa cu acetilenă care mârâia ușor.

— În caz că aveți nevoie de ea, explică el uitându-se cu speranță la Gala și Bond.

Ieși pe ușa dublă. Drax lăsă Lugerul pe masă, în fața lui; deschise un sertar, scoase un trabuc și-l aprinse cu o brichetă de birou Ronson, după care se instală comod. Timp de câteva minute, în încăpere domni tăcerea în timp ce Drax pufăia mulțumit din trabuc. Într-un final păru să se decidă și-l privi cu bunăvoință pe Bond.

— Nu știi cât mi-am dorit un public englez! rosti el de parcă ar fi vorbit la o conferință de presă. Nu știi cât mi-am dorit să-mi spun povestea. De fapt, o descriere completă a operațiunilor mele se află chiar acum în mâinile unei firme foarte respectabile de avocatură din Edinburgh. În afara oricărui pericol. (Le zâmbi radios amândurora, pe rând.) Și aceşti oameni de treabă au instrucțiuni să deschidă plicul la încheierea primului zbor reuşit al rachetei Moonraker. Dar voi, norocoşilor, veți avea parte de o avanpremieră la cele scrise de mine, iar apoi, mâine la amiază, când veți vedea prin uşile acelea deschise (făcu un semn spre dreapta) primul fir de abur de la turbine şi veți şti că în mai puțin de o secundă veți fi arşi de vii, veți avea mulțumirea de moment de a şti la ce bun toate astea, aşa cum (rânji lupeşte) spunem noi, englezii.

— Poți să ne scuteşti de glume, interveni Bond cu asprime. Dă-i înainte cu povestea, nemțălăule!

Ochii lui Drax aruncară flăcări preț de o clipă.

— Nemțălău... Da, sunt într-adevăr un *Reichsdeutscher*[1] (sub mustața roşie, buzele savurară cuvântul „elegant") şi chiar şi Anglia va cădea de acord în scurt timp că a încasat o bătaie cumplită de la un singur german. Şi poate atunci vor înceta să ne mai spună nemțălăi – O ORDON!

Strigă tare cuvântul şi-n răcnetul acela se regăsea tot militarismul prusac. Drax se uită cu duşmănie la Bond peste masa de lucru, în timp ce dinții lui mari, depărtați de sub mustața roşie rupeau cu nervozitate unghie după unghie. Apoi, cu un efort, îşi băgă mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor, ca pentru a o lua din calea ispitei, şi luă cu stânga trabucul. Trase din el o clipă, după care continuă, cu vocea tot încordată:

[1] German al Reich-ului (germ.).

Cutia Pandorei

— Numele meu adevărat, spuse Drax adresându-se lui Bond, este Graf Hugo von der Drache. Mama era englezoaică şi din cauza ei am fost educat în Anglia până la doisprezece ani. Atunci n-am mai putut suporta ţara asta mizerabilă, aşa că mi-am terminat educaţia în Berlin şi Leipzig.

Bond îşi imagină că trupul voinic şi dinţii de căpcăun n-au fost prea binevenite într-o şcoală privată englezească, iar faptul de a fi un conte străin cu o mulţime de nume încâlcite n-avea cum să ajute.

— La douăzeci de ani, rosti Drax cu ochii lucind de amintiri, am început să lucrez în afacerea familiei. Era o filială a marelui combinat siderurgic Rheinmetall Borsig. Presupun că n-ai auzit niciodată de el. Ei bine, dacă ai fost lovit vreodată de un obuz de 88 mm în timpul războiului, probabil că era de-al lor. Filiala noastră era expertă în oţeluri speciale, astfel că am învăţat totul despre ele şi o mulţime de lucruri despre industria aeronautică – clientul nostru cel mai pretenţios. Aşa am auzit pentru prima oară de columbit. În vremea aceea era la fel de preţios ca diamantele. Pe urmă m-am înscris în partid şi aproape imediat după aceea am intrat în război. O perioadă minunată. Aveam douăzeci şi opt de ani şi eram locotenent în Regimentul 140 Panzere. Şi am străpuns armata britanică, în Franţa, cum trece cuţitul prin unt. Îmbătător!

Timp de câteva clipe, Drax pufăi cu desfătare din trabuc şi Bond presupuse că vedea în fum satele belgiene incendiate.

— Acelea au fost vremuri măreţe, dragul meu Bond. (Drax întinse braţul cât era de lung şi scuturâ scrumul pe podea.) Dar pe urmă am fost ales să fac parte din Divizia Brandenburg şi a trebuit să las fetele şi şampania, să mă întorc în Germania şi să încep instrucţia pentru marele salt peste apă, în Anglia. Divizia avea nevoie de engleza mea. Urma să purtăm cu toţii uniforme englezeşti. Ar fi fost distractiv, dar blestemaţii de generali au spus că planul nu poate fi înfăptuit, aşa că am fost transferat în Serviciul de informaţii străine al SS. RSHA, aşa se numea, şi *Obergruppenfuhrerul*[1] Kaltenbrunner tocmai preluase comanda, după asasinarea lui Heydrich, în '42. Era un om de soi, iar eu îl aveam drept superior direct pe un altul, şi mai bun, *Obersturmbannfuhrerul*[2] (rosti titlul savuros delectându-se cu el) Otto Skorzeny. Misiunea lui în RSHA consta în terorism şi sabotaj. Un interludiu plăcut, dragul meu Bond, în timpul căruia am putut să pedepsesc mulţi englezi, lucru care mi-a oferit o mare plăcere, zise Drax zâmbindu-i rece. Dar apoi... (Izbi cu pumnul în masă.) Apoi Hitler a fost trădat încă o dată de porcii aceia de generali şi englezilor şi americanilor li s-a permis să debarce în Franţa.

— Păcat, replică Bond sec.

Drax preferă să ignore ironia.

— Da, dragul meu Bond, a fost într-adevăr păcat. Însă pentru mine a fost cea mai agreabilă perioadă din întregul război. Skorzeny

[1] Comandant de detaşament (germ.).

[2] În traducere literală, „comandant principal de divizie", echivalentul în SS al gradului de locotenent-colonel în armata germană. (germ.)

şi-a transformat toţi sabotorii şi teroriştii în *Jagdverbände*[1] SS, care să fie folosit în spatele liniilor inamicului. Fiecare Jagdverband era împărţită în *Streifkorp*-uri[2] şi apoi în *Kommandouri*, fiecare *Kommando*[3] purtând numele comandantului său. Având rangul de *Oberleutnant*[4] (Drax se umflă în pene), în fruntea Kommandoului „Drache", am străpuns liniile americane cu celebra Brigadă 150 Panzere, în operaţiunea de pătrundere în Ardeni, în decembrie 1944. Îţi aminteşti, fără îndoială, efectul acestei brigăzi, în uniforme americane, cu tancuri şi vehicule americane capturate. Colosal! Când brigada a trebuit să se retragă, noi am rămas pe loc şi ne-am dat la fund în pădurile din Ardeni, la optzeci de kilometri în spatele liniilor Aliaţilor. Eram douăzeci cu totul, zece bărbaţi de ispravă şi zece Vârcolaci din *Hitlerjugend*[5]. Adolescenţi, dar băieţi buni cu toţii. Şi, printr-o coincidenţă, la comanda lor se afla un tânăr pe nume Krebs, care s-a dovedit a avea anumite talente care l-au calificat pentru postul de călău şi „persuadator" al micului nostru grup vesel, explică Drax chicotind încântat.

Bond îşi linse buzele, amintindu-şi trosnetul cu care izbise capul lui Krebs măsuţa de toaletă. Îl lovise cât de tare putuse? Da: memoria îl asigură că a folosit fiecare dram de forţă pe care l-a putut imprima loviturii cu piciorul.

— Am rămas în pădurile acelea şase luni, continuă Drax cu mândrie, şi-n tot acest timp am ţinut legătura cu Patria prin radio. Inamicul nu ne-a depistat. Dar, într-o zi, s-a abătut asupra noastră dezastrul. (Drax clătină din cap amintindu-şi.) La un kilometru şi jumătate de

[1] Detaşamente de cercetare-diversiune (germ.).
[2] Unitate de luptă (germ.).
[3] Comando (germ.).
[4] Locotenent (germ.).
[5] Tineretul hitlerist (germ.).

ascunzătoarea noastră din pădure se afla o fermă cu o casă mare. În jurul casei fuseseră ridicate o mulțime de barăci prefabricate din plăci ondulate de oțel și ansamblul era folosit drept cartier general de ariergardă al unui fel de grup comun – englezi și americani. Un loc jalnic. Pic de disciplină, pic de securitate, și plin cu pierde-vară și puturoși din toate părțile. L-am supravegheat o vreme și într-o zi m-am hotărât să-l arunc în aer. Planul era simplu. Seara, doi dintre oamenii mei, unul în uniformă americană, celălalt în uniformă britanică, trebuiau să meargă acolo într-un vehicul de recunoaștere blindat, capturat, conținând două tone de explozibil. În apropierea popotei exista o parcare – fără sentinele, fireşte –, iar ei trebuiau să ducă vehiculul cât mai aproape de popotă, să potrivească fitilul astfel încât să detoneze la ora şapte, ora cinei, iar apoi s-o şteargă. Totul era foarte uşor. În dimineața aceea am plecat cu treburile mele și am lăsat misiunea în seama adjunctului meu. Eram îmbrăcat în uniforma corpului vostru de semnalizare și am pornit pe o motocicletă capturată, britanică, pentru a împuşca un curier din aceeaşi unitate care făcea zilnic o cursă pe un drum din apropiere. Într-adevăr, a sosit la țanc, iar eu m-am luat după el de pe un drum secundar. L-am prins din urmă, spuse Drax pe ton de conversație, l-am împuşcat în spate, i-am luat documentele, l-am pus călare pe motocicleta lui, în pădure, și i-am dat foc.

Drax văzu furia din ochii lui Bond și ridică mâna.

— Nu tocmai cu spirit sportiv? Dragul meu, individul era deja mort. Oricum, să continuu. Mi-am văzut de drum, și ce crezi că se întâmplă? Un avion de-al nostru care se întorcea dintr-o misiune de recunoaștere a început să tragă în mine cu tunul, pe şosea. Un avion de-al nostru! M-a spulberat imediat de pe drum. Dumnezeu

ştie cât am zăcut în şanţ. La un moment dat, după-amiaza, mi-am revenit puţin în simţiri şi am avut atâta minte cât să-mi ascund cascheta, haina şi telegramele. În gardul viu. Probabil că sunt tot acolo. Trebuie să merg într-o zi să le iau. Suveniruri interesante. Pe urmă am dat foc rămăşiţelor motocicletei şi pesemne că am leşinat iarăşi, fiindcă următorul lucru de care-mi aduc aminte e că am fost luat de un vehicul britanic şi dus în blestematul de cartier general comun! Să nu-ţi vină să crezi! Şi chiar lângă popotă era vehiculul blindat! A fost prea mult pentru mine. Eram plin de şrapnel şi aveam piciorul rupt. Eh, am leşinat, iar când mi-am revenit, jumătate din spital era prăbuşit peste mine şi-mi mai rămăsese doar jumătate din faţă. (Ridică mâna şi atinse pielea lucioasă de pe tâmpla şi obrazul stâng.) După aceea a trebuit doar să joc un rol. Nimeni n-avea habar cine sunt. Maşina care mă adusese dispăruse sau fusese făcută bucăţi. Eram un simplu englez, cu cămaşă englezească şi pantaloni englezeşti şi mai mult mort decât viu.

Drax se opri, scoase încă un trabuc şi-l aprinse. Încăperea era tăcută, exceptând zgomotul uşor, tot mai slab, al lămpii cu acetilenă. Glasul ei ameninţător se stingea treptat. „Rămâne fără presiune", reflectă Bond. Întoarse capul, o privi pe Gala şi observă pentru prima oară vânătaia urâtă din spatele urechii stângi. Îi oferi un zâmbet de încurajare, iar ea îi surâse strâmb. Drax reîncepu să vorbească, prin norul de fum.

— Nu mai sunt prea multe de spus. În anul cât am fost plimbat din spital în spital mi-am alcătuit planurile până la cel mai mic detaliu. Ele constau, foarte simplu, în răzbunarea pe Anglia pentru ceea ce-mi făcuse mie şi ţării mele. Recunosc că treptat s-au transformat în obsesie. În anul acela de siluire şi distrugere a ţării mele, ura şi disprețul meu faţă de englezi au devenit tot mai aprige.

Venele de pe fața lui Drax începură să se umfle; pe neașteptate, lovi cu pumnul în masă și le strigă, uitându-se de la unul la altul cu ochi bulbucați:

— Vă detest și vă urăsc pe toți! Porcilor! Tâmpiți inutili, leneși, decadenți, care vă ascundeți în spatele afurisitelor voastre de faleze albe în timp ce alții vă poartă bătăliile! Prea slabi să vă apărați coloniile, ploconindu-vă în fața Americii cu pălăria în mână! Snobi puturoși care ar face orice pentru bani! Ha! făcu el triumfător. Știam că am nevoie numai de bani și de o fațadă de gentleman. Gentleman! Pfui, drace! Pentru mine, un gentleman e doar un individ de care pot profita. Proștii aceia afurisiți de la Blades, de exemplu. Idioți cu bani! Luni de zile i-am ușurat de mii de lire, i-am tras pe sfoară chiar sub nasul lor, până ai apărut tu și-ai stricat totul.

Drax îngustă pleoapele și întrebă tăios:

— Ce te-a făcut să suspectezi tabachera?

Ridicând din umeri, Bond răspunse cu indiferență:

— Propriii mei ochi.

— Eh, poate că-n seara aceea am fost nițel cam neglijent. Dar unde rămăsesem? A, da, la spital. Bunii doctori erau atât de dornici să mă ajute să aflu cine sunt cu adevărat! (Râse tunător.) A fost ușor. Atât de ușor! (Ochii lui căpătară un aer viclean.) Între identitățile pe care mi le-au oferit atât de îndatoritori am dat peste numele Hugo Drax. Ce coincidență! De la Drache la Drax! Le-am spus, șovăielnic, că s-ar putea ca eu să fiu acela. Au fost atât de mândri! „Da, firește că ești tu", mi-au zis. Doctorii m-au forțat să-i preiau identitatea. Am preluat-o, am ieșit din spital cu ea și am umblat prin Londra, căutând un om pe care să-l omor și să-l jefuiesc. Și într-o zi, într-un birou aflat în Piccadilly, la un etaj superior, am dat peste un cămătar evreu.

Drax începuse să vorbească mai repede. Cuvintele i se revărsau cu emoție de pe buze. Bond privi cum îi apare și crește un strop de salivă în colțul gurii.

— Ha! A fost ușor! O izbitură în țeasta lui cheală. Cincisprezece mii de lire în seif. Apoi, afară din țară, la Tanger – unde poți să faci orice, să cumperi orice, să rezolvi orice. Columbitul. Mai rar decât platina și toată lumea îl râvnește. Epoca motorului cu reacție. Știam aceste lucruri. Nu-mi uitasem profesia. Și, Dumnezeu mi-e martor, am muncit pe brânci! Timp de cinci ani am trăit pentru bani. Și am fost curajos ca un leu. Am riscat teribil. Și dintr-o dată m-am trezit cu primul milion. Apoi cu al doilea, cu al treilea, cu al douăzecilea. M-am întors în Anglia. Am cheltuit un milion și am avut Londra în buzunar. Pe urmă m-am întors în Germania. L-am găsit pe Krebs, am mai găsit cincizeci ca el. Germani loiali, tehnicieni străluciți. Toți trăiau sub nume fals, ca atâția din vechii mei tovarăși. Le-am dat ordinele, iar ei au așteptat pașnici, nevinovați. Și eu unde mă aflam cât ei așteptau? (Drax se uită la Bond cu ochii mari.) Eram în Moscova. Moscova! Omul cu columbit de vânzare poate să meargă oriunde. Am luat legătura cu oamenii potriviți. Aceștia mi-au ascultat planurile, mi l-au dat pe Walter, noul geniu al stației lor de rachete balistice de la Peenemunde, și bunii ruși s-au apucat să construiască focosul nuclear (făcu semn spre tavan) care așteaptă acum aici. Pe urmă m-am întors la Londra. (O pauză.) Încoronarea. Scrisoarea mea către Palat. Triumf. Ura pentru Drax! exclamă el, izbucnind în hohote de râs. Anglia la picioarele mele. Toți proștii afurisiți din țară! Și apoi oamenii mei vin încoace și ne punem pe treabă. Chiar sub poalele Britaniei. Pe celebra ei faleză albă! Muncim ca niște draci. Construim un debarcader ce iese în Canalul Mânecii. Pentru

materiale! Pentru materiale de la bunii mei prieteni, ruşii, care au sosit la ţanc, luni noaptea. Dar Tallon a trebuit să audă ceva. Tâmpitul! Vorbeşte cu Ministerul – dar Krebs ascultă. Există cincizeci de voluntari care să-l omoare pe individ. Se trage la sorţi şi Bartsch moare eroic. Nu va fi uitat. (Drax se opri o clipă, apoi continuă.) Noul focos nuclear e ridicat şi fixat la locul lui. Se potriveşte. Un design perfect. Aceeaşi greutate. Totul e perfect, iar cel vechi, cutia de tinichea plină cu preţioasele instrumente ale Ministerului, e acum în Stetin – în spatele Cortinei de Fier. Iar submarinul cel credincios e pe drum, se întoarce aici şi în curând (se uită la ceas) se va strecura în adâncul apelor Canalului Mânecii, ca să ne ia pe toţi mâine, la douăsprezece şi un minut.

Drax se şterse la gură cu dosul mâinii şi se lăsă pe speteaza scaunului, privind tavanul, cu ochii plini de viziuni. Brusc, chicoti şi-l privi întrebător pe Bond.

— Şi ştii ce vom face primul lucru când vom urca la bord? Ne vom rade acele mustăţi celebre care te-au interesat atât de tare! Ai mirosit ceva ciudat, dragul meu Bond, când ar fi trebuit să miroşi ceva catastrofal de-a binelea! Capetele acelea rase şi mustăţile pe care le-am îngrijit toţi cu atâta asiduitate... O simplă precauţie, amice. Încearcă să te razi în cap şi să-ţi laşi o mustaţă neagră şi stufoasă. Nici măcar maică-ta nu te-ar recunoaşte! Combinaţia e cea importantă. Un simplu mic rafinament. Precizia, dragul meu! Precizia în orice detaliu. Ăsta mi-a fost sloganul.

Chicoti şi trase de zor din trabuc, dar dintr-o dată se uită la Bond cu o privire pătrunzătoare, suspicioasă.

— Ei, spune ceva! Nu sta acolo ca mutul! Ce crezi despre povestea mea? Nu crezi că e extraordinară, remarcabilă? Un singur om să fi făcut toate astea?! Haide, haide!

Duse o mână la gură şi începu să-şi roadă furios unghiile, dar apoi o afundă la loc în buzunar şi privirea îi deveni crudă şi rece. Făcu un semn spre telefonul de pe masă.

— Sau vrei să-l chem pe Krebs? Persuadatorul. Bietul Krebs! E ca un copil căruia i s-a luat jucăria. Sau poate pe Walter? V-ar da amânduror a ceva ce să ţineţi minte, n-are pic de blândeţe în el! Ei?

— Da, rosti Bond privind fără să şovăie faţa cea mare şi roşie din faţa lui. E un istoric de caz remarcabil. Paranoia galopantă. Delir de gelozie şi de persecuţie. Ură megalomană şi dorinţă de răzbunare. În mod curios, continuă el pe ton de conversaţie, s-ar putea să aibă ceva de-a face cu dinţii tăi. Strungăreaţă se cheamă deformarea. Ţi se trage de la suptul degetului în copilărie. Da, presupun că asta vor spune psihologii când te vor băga în azilul de nebuni. „Dinţi de căpcăun". Tiranizarea pe care ai răbdat-o în şcoală şi aşa mai departe. E extraordinar efectul pe care-l are asupra unui copil! Apoi nazismul a aţâţat flăcările, şi pe urmă ţi-ai făcut zob căpăţâna cea urâtă. Accidentul pe care l-ai pus la cale chiar tu. Presupun că asta a pus capac. Începând de atunci chiar ai înnebunit. La fel ca oamenii care se cred Dumnezeu. Extraordinară tenacitatea pe care o au! Nişte fanatici absoluţi. Eşti aproape un geniu. Lombroso ar fi fost absolut încântat de tine. Dar aşa cum stau lucrurile, eşti doar un câine turbat care va trebui împuşcat. Sau poate te vei sinucide. În general, paranoicii asta fac. Păcat! Tristă afacere.

Bond se opri şi-şi adună în glas tot disprețul de care era în stare.

— Şi acum, hai să-i dăm drumul farsei ăsteia, descreierat mare şi păros ce eşti!

Stratagema funcţionă. Cu fiecare cuvânt, faţa lui Drax devenea tot mai contorsionată de furie,

ochii i se injectară, transpirația de furie începu să-i picure de pe fălci pe cămașă, buzele îi dezvelir dinții distanțați și din gură i se prelinse un fir de salivă care-i rămase atârnat de bărbie. La ultima insultă, o insultă de școală particulară ce deșteptă Dumnezeu știe ce amintiri usturătoare, sări de pe scaun și se năpusti spre Bond, fluturându-și pumnii păroși.

Bond strânse din dinți și o încasă.

După ce trebui să-l ridice de două ori cu tot cu scaun, ciclonul de furie al lui Drax se potoli subit. Își scoase batista de mătase și-și șterse fața și mâinile, după care se duse calm spre ușă, iar de acolo vorbi, adresându-se fetei, peste capul lui Bond, care atârna inert.

— Nu cred că voi doi îmi veți mai da bătaie de cap, rosti el cu o voce calmă și convinsă. Krebs nu greșește niciodată nodurile. (Făcu semn spre silueta însângerată de pe celălalt scaun.) Când se trezește, pot să-i spun că ușile astea se vor deschide încă o dată, mâine, cu puțin înainte de amiază. Câteva minute mai târziu nu va mai fi rămas nimic din voi. Nici măcar plombele! adăugă el deschizând cu un gest smucit ușa interioară.

Ușa exterioară se trânti. Bond ridică încet capul și-i zâmbi larg fetei, cu buzele însângerate, chiar dacă asta-i stârni dureri.

— A trebuit să-l înfurii, rosti el cu dificultate. N-am vrut să-i las timp de gândire. A trebuit să inventez ceva.

Gala se uita la el fără să înțeleagă, privind cu ochi mari cumplita mască în care i se transformase fața.

— E-n regulă, zise Bond răguşit. Nu-ți face griji. Londra e în regulă. Am un plan.

Pe masa de lucru, lampa cu acetilenă scoase un „plop" slab și se stinse.

Ora zero minus

Cu ochii pe jumătate închişi, Bond privi concentrat lampa cu acetilenă timp de câteva secunde preţioase în care stătu nemişcat şi-şi lăsă corpul să revină la viaţă. Îşi simţea capul de parcă ar fi fost folosit drept minge de fotbal, însă n-avea niciun os rupt. Drax îl bătuse neştiinţific şi cu ploaia de lovituri a unui om beat.

Gala îl privea cu nelinişte. Pe chipul însângerat, ochii lui erau aproape închişi, dar linia maxilarului era încordată de concentrare; simţea ce efort de voinţă face.

El scutură din cap, iar când se întoarse spre ea, Gala văzu că ochii îi strălucesc de febra triumfului. Făcu semn cu capul spre masa de lucru şi spuse imperativ:

— Bricheta! A trebuit să încerc să-l fac s-o uite. Urmează-mă. Îţi arăt cum.

Începu să mişte scaunul uşor din oţel, centimetru cu centimetru, spre masă.

— Pentru Dumnezeu, să nu te răstorni, căci atunci s-a zis cu noi! Dar grăbeşte-te, fiindcă altfel lampa se va răci.

Fără să înţeleagă şi simţindu-se aproape ca şi cum ar fi jucat un îngrozitor joc copilăresc, Gala porni la rândul ei, clătinat, cu grijă, pe urmele lui. Câteva clipe mai târziu, Bond îi spuse să se oprească lângă masă, în timp ce el continuă să se deplaseze până la scaunul lui Drax. Îşi ocupă poziţia, faţă-n faţă cu ţinta, şi, cu un salt

brusc, se proiectă cu scaun cu tot în față, cu capul înainte.

Se auzi un trosnet dureros la contactul între bricheta Ronson de birou și dinții lui, dar reuși s-o prindă între buze, avându-i partea de sus în gură. Clătină scaunul spre spate, cu exact atâta forță încât să nu se răstoarne, după care își începu, răbdător, drumul spre locul unde aștepta Gala, în colțul mesei, unde lăsase Krebs lampa cu acetilenă. Se odihni până când reîncepu să respire regulat, după care îi spuse sumbru:

— Acum ajungem la partea dificilă. Cât încerc să pornesc lampa, tu învârte-ți scaunul așa încât să ajungi cu brațul drept cât mai aproape de mine, în fața mea.

Ascultătoare, ea începu să se mute, în timp ce Bond își înclină scaunul astfel încât să se sprijine de muchia mesei, permițându-i să aplece capul și să prindă mânerul lămpii cu acetilenă între dinți. Apoi trase lampa spre el și, după mai multe minute de trudă răbdătoare, reuși să aranjeze lampa și bricheta așa cum le voia, la marginea mesei.

După încă o scurtă odihnă, se aplecă, strânse valva lămpii cu dinții și se apucă să-i redea presiunea, trăgând încet și repetat pistonul cu buzele și împingându-l cu bărbia. Simțea cu fața căldura din camera de preîncălzire și percepea mirosul restului de combustibil. Doar să nu se fi răcit prea mult... Se îndreptă de spate.

— Ultima tură, Gala, spuse el zâmbindu-i strâmb. S-ar putea să trebuiască să te rănesc puțin. În regulă?

— Sigur că da.

— Atunci îi dăm drumul!

Bond se aplecă și eliberă valva de siguranță din partea stângă a canistrei, apoi se aplecă iute peste brichetă, care stătea în unghi drept față de lampă, puțin mai jos de gâtul acesteia, și apăsă cu dinții din față, cu putere, butonul de aprindere.

Fu o manevră oribilă şi cu toate că-şi trase capul în spate cu iuţeală de şarpe, îi scăpă un icnet de durere când jetul de foc albastru al lămpii îi fripse obrazul învineţit şi şaua nasului.

Însă gazul vaporizat emana cu un şuierat limba de foc vitală; scuturâ capul, ca să scape de lacrimile care-i şiroiau pe obraz, îl aplecă aproape în unghi drept şi prinse iarăşi cu dinţii mânerul lămpii cu acetilenă.

Avea impresia că i se va rupe falca de greutatea obiectului şi nervii dinţilor din faţă ţipau de durere, dar îşi îndreptă cu grijă scaunul, îndepărtându-l de masă, apoi îşi întinse forţat gâtul în faţă până când vârful flăcării albastre al lămpii atinse cablul care lega încheietura mâinii drepte a Galei de braţul scaunului.

Încercă disperat să nu mişte flacăra, însă auzi sâsâitul de durere al fetei când mânerul i se mişcă între dinţi şi flacăra îi atinse antebraţul.

O clipă mai târziu termină: topite de căldura teribilă, firele de cupru ce alcătuiau miezul cablului se rupseră unul câte unul; dintr-o dată, braţul drept al Galei, eliberat, se întinse să ia lampa din mâna lui.

Gâtul lui Bond reveni la poziţia normală; şi-l răsuci copios, ca să pună sângele în mişcare în muşchii îndureraţi.

Aproape fără să-şi dea seama când, Gala se aplecă spre braţele şi picioarele lui şi se trezi la rândul său eliberat. În timp ce stătea nemişcat, cu ochii închişi, aşteptând să-i revină vigoarea în corp, simţi dintr-o dată, cu mare încântare, buzele moi ale fetei pe buzele lui. Deschise ochii. Stătea în faţa lui, cu ochii strălucind, şi-i spuse cu seriozitate:

— Asta, pentru ceea ce ai făcut.

— Eşti o fată minunată, replică el simplu.

Însă după aceea, ştiind ce va trebui să facă, ştiind că, deşi n-ar fi fost imposibil ca ea să

supraviețuiască, el mai avea doar câteva minute de trăit, închise ochii, ca Gala să nu vadă deznădejdea din ei. Gala îi observă expresia de pe chip şi întoarse privirea. Se gândi că era cauzată doar de epuizare şi de efectul cumulativ al tuturor chinurilor pe care le îndurase corpul lui. Dintr-o dată, îşi aminti de peroxidul din baia alăturată biroului ei.

Ieşi pe uşa comunicantă. Ce extraordinar era să-şi vadă iarăşi obiectele familiare! Pesemne că altă fată stătuse la masa ei la lucru, bătuse la maşină scrisori şi-şi pudrase nasul. Ridică din umeri şi intră în mica baie. Dumnezeule, cum arăta, şi Dumnezeule, cât de obosită se simțea! Mai întâi însă luă un prosop ud şi nişte peroxid, se întoarse şi petrecu zece minute îngrijindu-se de câmpul de luptă în care se transformase fața lui Bond.

Acesta stătu tăcut, cu o mână pe talia ei, şi o privi recunoscător. Pe urmă, când ea se întoarse în propriul birou şi el auzi cum se închide uşa băii respective, se ridică, opri lampa cu acetilenă care continua să şuiere, intră în baia lui Drax şi stătu cinci minute sub apa ca de gheață. „Pregătirea cadavrului!" reflectă cu regret în timp ce-şi examina în oglindă fața bătută.

Se îmbrăcă şi se întoarse în biroul lui Drax, pe care-l cercetă metodic. Găsi un singur lucru valoros – „sticla de birou", o sticlă pe jumătate plină de whisky „Haig and Haig". Luă două pahare şi nişte apă şi o strigă pe Gala. Auzi cum se deschide uşa băii.

– Ce-i?

– Whisky.

– Bea tu. Sunt gata într-un minut.

Bond se uită la sticlă, îşi umplu pe trei sferturi paharul luat din baie şi-l bău nediluat, din două înghițituri, după care aprinse o țigară cu gesturi atente şi se aşeză pe marginea mesei de lucru,

simțind cum îl arde alcoolul în stomac şi cum efectul lui se răspândeşte până-n picioare.

Luă sticla şi se uită la ea: mai mult decât suficient pentru Gala şi un pahar plin pentru el înainte să iasă pe uşă. Tot era mai bine decât nimic. Nu va fi prea rău, cu băutura în sânge, cu condiția să iasă iute şi să închidă uşile în urma lui, fără să privească înapoi.

Gala intră, transformată, la fel de frumoasă ca-n prima seară când o văzuse, cu excepția cutelor de epuizare de sub ochi, pe care pudra nu reuşea să le ascundă complet, şi a dungilor umflate şi roşii de la încheieturile mâinilor şi de pe glezne.

Bond îi dădu un pahar, îşi mai turnă şi el unul şi-şi zâmbiră din ochi peste buza paharului. Apoi el se ridică şi spuse pe un ton degajat:

— Ascultă, Gala, trebuie să ne confruntăm cu realitatea şi să facem ce trebuie făcut, aşa că-ți voi explica pe scurt şi pe urmă vom mai bea un pahar.

O auzi cum trage aer în piept cu forță, dar continuă.

— Peste zece minute am să te încui în baia lui Drax, am să te bag sub duş şi am să-l pornesc la maximum.

— James! strigă ea apropiindu-se de el. Nu spune mai departe! Ştiu că vei spune ceva îngrozitor. Te rog, James, taci!

— Zău aşa, Gala! replică el cu asprime. Ce naiba mai contează? E un afurisit de miracol că avem ocazia!

Se depărtă de ea şi se apropie de uşa ce dădea spre hangar.

— Iar după aceea, continuă ținând în mâna dreaptă prețioasa brichetă, voi ieşi de aici, voi încuia uşile şi voi merge să fumez o ultimă țigară sub coada rachetei.

— Dumnezeule! şopti ea. Ce tot spui acolo? Eşti nebun!

Se uită la el cu ochii măriți de groază.

— Nu fi ridicolă! spuse Bond iritat. Ce altceva se poate face, la naiba? Explozia va fi atât de grozavă încât nu voi simți nimic. Și va funcționa precis, cu atâția vapori de combustibil în jur. Ori eu, ori un milion de oameni din Londra. Focosul nuclear nu va exploda. Bombele atomice nu explodează așa. Probabil că se va topi. Există o șansă să scapi. Grosul exploziei va alege calea minimei rezistențe, prin acoperiș – și prin tunelul de evacuare, dacă reușesc să pun în funcție mașinăria care deschide podeaua. Hai, fruntea sus! spuse zâmbind, mergând la ea și luându-i o mână într-a lui. De la cinci ani vreau să fiu erou.

Gala își trase mâna și zise mânioasă:

— Nu-mi pasă ce spui, trebuie să ne gândim la altceva. N-ai încredere în mine că pot avea idei. Îmi spui pur și simplu ce crezi că trebuie să facem.

Se duse la peretele cu hărți, apăsă comutatorul și privi harta cu falsul plan de zbor, fără s-o vadă.

— Sigur că, dacă trebuie să folosim bricheta, o vom folosi. Dar ideea ca tu să mergi acolo singur și să stai înconjurat de vaporii aceia oribili de la combustibil și să apeși calm pe brichetă și apoi să fii pulverizat... Și oricum, dacă trebuie s-o facem, o vom face împreună. Prefer asta, decât să fiu arsă de vie aici. Și oricum... aș vrea să merg cu tine. Suntem în situația asta împreună.

Cu o expresie tandră în ochi, Bond se duse la ea, o cuprinse de mijloc și o îmbrățișă.

— Gala, ești o scumpă, zise el simplu. Și dacă există vreo altă cale, o vom urma. Dar (se uită la ceas) e trecut de miezul nopții și trebuie să decidem repede. Lui Drax ar putea să-i treacă prin minte oricând să trimită niște gărzi aici, să vadă dacă suntem în regulă, și Dumnezeu știe când va veni el însuși ca să seteze giroscoapele.

Gala se răsuci cu o mişcare iute, ca de pisică şi se uită la el cu gura căscată şi cu faţa încordată de emoţie, şoptind:

— Giroscoapele, să seteze giroscoapele!

Se sprijini de perete, cuprinsă de slăbiciune, cercetând chipul lui Bond.

— Nu înţelegi? întrebă ea la un pas de isterie. După plecarea lui am putea să modificăm la loc setările giroscoapelor, după vechiul plan de zbor, şi atunci racheta va cădea pur şi simplu în Marea Nordului, unde ar trebui.

Se desprinse de perete, îl prinse de cămaşă cu amândouă mâinile şi-l privi implorator.

— Nu-i aşa că putem? Nu-i aşa?

— Ştii celelalte setări? întrebă el tăios.

— Sigur că le ştiu! replică ea imperios. Trăiesc cu ele de un an! Nu vom avea buletin meteo, dar cu asta va trebui să riscăm. Prognoza de azi-dimineaţă spunea că vom avea aceleaşi condiţii ca şi astăzi.

— Dumnezeule! exclamă Bond. S-ar putea să ne reuşească! Dacă am putea să ne ascundem undeva, ca să-l facem pe Drax să creadă că am evadat... Ce zici de tunelul de evacuare? Dacă reuşesc să activez mecanismul care face podeaua să se deschidă.

— E un tunel vertical, lung de treizeci de metri, replică Gala clătinând din cap. Şi pereţii sunt din oţel lucios – exact ca sticla. Şi jos nu există nicio frânghie, nimic similar. Totul a fost scos din atelier ieri. Şi oricum, pe plajă sunt paznici.

După ce reflectă o vreme, Bond se lumină.

— Am o idee. Dar în primul rând, cum e cu radarul, dispozitivul de ghidaj din Londra? Nu va face racheta să devieze de la traiectoria ei şi să se orienteze spre Londra?

Gala clătină din cap.

— Dispozitivul are o rază de acţiune de numai o sută şaizeci de kilometri, aproximativ. Racheta

nici măcar nu-i va recepta semnalul. Dacă e orientată spre Marea Nordului, va intra în raza de acțiune a transmițătorului de pe plută. Planul meu n-are absolut nimic greșit. Dar unde ne putem ascunde?

— Într-unul din tunelurile de aerisire, zise Bond. Hai să mergem!

Se uită pentru ultima oară prin încăpere. Bricheta era în buzunarul lui – rămânea ultima lor opțiune. Nu exista niciun alt obiect de care să aibă nevoie. O urmă pe Gala afară din birou, în hangarul cel cilindric și lucitor, și se duse la panoul cu instrumente ce controla capacul de oțel al tunelului de evacuare. După o scurtă examinare, mută un mâner greu din poziția „Zu" în poziția „Auf". Mecanismul hidraulic din spatele peretelui scoase un șuierat ușor și cele două semicercuri de oțel se deschiseră sub coada rachetei și intrară în șanțurile lor, dispărând. Se duse și se uită în jos.

Lămpile fluorescente de pe acoperiș se reflectau în pereții lucioși ai pâlniei largi de oțel care se curba, continuând nevăzută spre tunetul înfundat, îndepărtat al mării.

Bond se întoarse în biroul lui Drax și smulse perdeaua dușului din baie, după care, împreună cu Gala, o rupse în fâșii, pe care le legară una de alta. Sfâșie capătul ultimei fâșii, ca să dea impresia că frânghia folosită la evadare s-a rupt, apoi legă bine celălalt capăt de vârful ascuțit al uneia din cele trei aripioare ale rachetei Moonraker și dădu drumul frânghiei să atârne în tunel.

Nu era cine știe ce pistă falsă, dar se putea să le ofere puțin timp în plus.

Gurile mari, rotunde ale tunelurilor de aerisire se înșirau la intervale de circa zece metri și la aproximativ un metru și douăzeci de centimetri față de podea. Erau cincizeci de toate. Deschise cu atenție grilajul cu balamale al uneia

şi se uită în sus. La doisprezece metri distanță se zărea lumina slabă a lunii. Conchise că tunelurile mergeau vertical în perete, până când coteau în unghi drept spre grilajele de la exteriorul zidurilor.

Întinse mâna şi pipăi suprafața interioară: era beton nefinisat. Simțind întâi o protuberanță tăioasă, apoi încă una, mormăi satisfăcut: erau capetele neregulate ale armăturilor de oțel ce întăreau zidurile, retezate când se făcuseră tunelurile.

Avea să fie dureros, dar nu se îndoia că vor putea să urce puțin câte puțin într-unul din aceste tuneluri, ca nişte alpinişti escaladând un horn de stâncă, şi să se ascundă sus, în locul unde cotea tunelul, imposibil de găsit decât în urma unei căutări extrem de minuțioase, care avea să fie dificilă dimineața, cu nenumăratele oficialități din Londra prezente în bază.

Bond îngenunche, fata urcă pe spinarea lui şi porni prin tunel.

O oră mai târziu, cu vânătăi şi tăieturi pe tălpi şi pe umeri, stăteau lungiți, epuizați, ținându-se strâns în brațe, cu capul la câțiva centimetri distanță de grilajul circular aflat chiar deasupra uşii hangarului, ascultând cum paznicii se mişcă necontenit de pe un picior pe celălalt, în beznă, la o sută de metri distanță.

Ora cinci, şase, şapte.

Soarele răsări încet în spatele cupolei, pescăruşii începură să țipe pe stânci; dintr-o dată, în depărtare apărură trei siluete ce se îndreptau spre ei, depăşite de un pluton de gardă care venea în pas de marş, cu fruntea sus, ridicând genunchii, ca să înlocuiască schimbul de noapte.

Siluetele se apropiară şi ochii mijiți, epuizați ai perechii ascunse în tunel putură vedea fiecare detaliu al feței roşu-portocalii a lui Drax, al mutrei slabe, de vulpe a doctorului Walter şi al

obrazului năduşit şi umflat de prea mult somn al lui Krebs.

Cei trei bărbaţi mergeau cu aerul unor călăi, fără să rostească o vorbă. Drax scoase cheia din buzunar şi intrară unul după altul, în tăcere, pe uşa aflată la câteva zeci de centimetri mai jos de locul unde se ascundeau Bond şi Gala, încordaţi.

Timp de zece minute, nu se auzi nimic în afară de tunetul ocazional al vocilor răsunând în tunelul de ventilaţie, în timp ce trioul circula jos, pe podeaua de oţel, în jurul tunelului de evacuare. Bond zâmbi în sinea lui gândindu-se la furia turbată şi la consternarea de pe faţa lui Drax, la nefericitul Krebs ofilindu-se sub şfichiuirea verbală a lui Drax, la privirea tăioasă şi acuzatoare din ochii lui Walter. Apoi uşa se deschise năvalnic sub ei şi Krebs îl chemă imperios pe căpitanul gărzilor. Un bărbat se desprinse din semicerc şi veni în fugă.

— *Die Englander!* zise Krebs, părând la un pas de isterie. Au evadat! *Herr Kapitan* crede că ar putea să fie într-un tunel de ventilaţie. Vom risca. Vom deschide din nou cupola, ca să iasă vaporii de la combustibil, iar pe urmă *Herr Doktor* va băga în fiecare tunel furtunul cu aburi. Dacă într-unul din ele, asta îi va termina. Alege patru oameni. Mănuşile de cauciuc şi costumele de incendiu sunt acolo. Vom folosi presiunea sistemului de încălzire. Spune-le celorlalţi să ciulească urechea la ţipete. *Verstanden?*

— *Zu Befehl!*[1]

Omul se întoarse rapid, în pas de marş, la grupul lui, iar Krebs, cu faţa năduşită de nelinişte, se răsuci pe călcâie şi dispăru pe uşă.

Preţ de câteva clipe, Bond rămase nemişcat. Deasupra capetelor lor se auzi un uruit puternic: cupola se desfăcu în două şi se deschise.

[1] La ordin! (germ.).

Furtunul cu abur!

Auzise despre rebeliuni pe nave înăbuşite cu ajutorul lui. Revolte în fabrici. Va ajunge la doisprezece metri în sus? Va rezista presiunea? Câte boilere alimentau sistemul de încălzire? Din cele cincizeci de tuneluri de ventilaţie, cu care vor alege să înceapă? Lăsaseră vreun indiciu care să arate în care au urcat?

Simţea că Gala aşteaptă să-i explice, să facă ceva, să-i vină o idee care să-i apere.

Dinspre semicercul paznicilor, cinci bărbaţi veniră în pas de marş, trecură pe sub ei şi dispărură. Bond îşi apropie buzele de urechea Galei.

— S-ar putea să doară. Nu ştiu cât de tare. N-avem ce face. Trebuie să răbdăm. Fără zgomot.

Simţi apăsarea şovăielnică a braţelor ei drept răspuns.

— Ridică-ţi genunchii la piept. Nu fi timidă, nu-i momentul potrivit pentru pudoarea feciorelnică!

— Taci din gură! şopti Gala mânioasă.

Bond simţi cum ridică un genunchi până când ajunse între coapsele lui; ridică şi el genunchiul cât putu. Fata se foi cu putere.

— Nu fi proastă, ce naiba! şopti Bond trăgându-i capul spre pieptul lui, astfel încât să fie acoperit pe jumătate de cămaşa lui descheiată.

O acoperi cu propriul trup cât de mult putu. În privinţa gleznelor amândurora şi a mâinilor lui nu se putea face nimic. Ridică gulerul cămăşii cât mai mult posibil peste capul amândurora şi se agăţară strâns unul de altul.

Înfierbântaţi, înghesuiţi, abia puteau să respire. Lui Bond îi trecu prin minte că erau ca doi amanţi care aşteaptă, în tufişuri, ca paşii să se depărteze pentru a-şi putea vedea de ale lor. Zâmbi mohorât în sinea lui şi ciuli urechea.

Dinspre tunel nu se auzea nimic. Probabil că ceilalţi se aflau în camera motoarelor, Walter

urmărind fixarea furtunului la valva de evacuare. Începură să se audă zgomote îndepărtate. De unde vor începe?

Undeva, la distanță nu prea mare, se auzi o șoaptă ușoară, prelungă, ca șuieratul ineficient al unui tren în depărtare.

Își coborî gulerul cămășii și trase cu ochiul prin grilaj, să vadă ce fac paznicii. Cei pe care-i putea vedea se uitau țintă la cupola de lansare, undeva în stânga lui.

Se auzi iarăși șoapta prelungă și aspră. Și iarăși.

Devenea tot mai puternică. Văzu capetele paznicilor rotindu-se spre grilajul din perete în spatele căruia se ascundeau el și Gala. Probabil că priveau, fascinați, cum țâșnesc din grilajele din zidul de beton jeturile dense de abur alb, întrebându-le dacă acesta sau acela sau următorul va fi însoțit de două țipete îngemănate.

Simțea cum bate inima Galei, lipită de pieptul lui. Fata nu știa ce-i așteaptă. Avea încredere în el. Îi șopti din nou:

— Se poate să doară. Se poate să ardă. Nu ne va ucide. Fii curajoasă! Nu scoate un sunet.

— Sunt în regulă! șopti ea mânioasă.

Dar simți cum se lipește mai tare de el.

Șșșș... Se apropia.

Șșșș! La două grilaje distanță.

ȘȘȘȘ! Chiar alături de ei. Simți izul umed al aburului.

„Ține-te bine!" își spuse Bond în sinea lui. O lipi pe fată de el cât tare putu și-și ținu respirația.

Și dintr-o dată simți o presiune puternică, o mare fierbințeală, un muget în urechi și un moment de durere pârjolitoare.

Apoi tăcere mormântală, o combinație de răceală tăioasă și de foc pe glezne și pe mâini, senzația de ud până la piele și un efort disperat, sufocant, de a trage în piept aer curat.

Trupurile lor se luptară automat să se desprindă unul de altul, ca să obțină câțiva centimetri de spațiu şi aer pentru suprafețele de piele deja băşicate de arsură. Respirau hârâit şi apa se revărsa de pe pereții de beton în gurile lor deschise, până când se gândiră să se aplece într-o parte şi s-o scuipe în pârâiaşul care li se prelingea pe sub corpul ud leoarcă, pe lângă gleznele opărite, iar de acolo, de-a lungul pereților verticali ai tunelului prin care urcaseră.

Urletul furtunului cu abur se îndepărtă, până când redeveni o şoaptă şi apoi, într-un final, încetă şi-n închisoarea strâmtă de beton se lăsă tăcerea, punctată doar de respirația lor încăpățânată şi de ticăitul ceasului lui Bond.

Cele două trupuri aşteptară, lungite, oblojindu-şi durerile.

O jumătate de oră – o jumătate de an – mai târziu, Walter, Krebs şi Drax ieşiră pe uşa de sub ei.

Dar, ca precauție, în hangarul de lansare fuseseră lăsați paznici.

Ora zero

— Atunci suntem de acord?

— Da, Sir Hugo, încuviință ministrul aprovizionării – Bond îi recunoscu silueta pedantă şi sigură de sine. Acestea sunt setările. Oamenii mei le-au confirmat independent cu Ministerul Aviației, azi-dimineață.

— Atunci, dacă-mi îngăduiți privilegiul...

Drax ridică foaia de hârtie şi dădu să pornească spre hangarul de lansare.

— Un moment, Sir Hugo! Exact în poziția aceasta, vă rog. Brațul în aer.

Blițurile scânteiară, aparatele de fotografiat fură declanşate pentru ultima oară, camerele de filmat înregistrară ultimele câteva clipe, după care Drax le întoarse spatele şi străbătu cei câțiva metri până la hangar; lui Bond i se păru că-l priveşte direct în ochi prin grilajul de deasupra uşii.

Mulțimea de reporteri şi cameramani se dizolvă şi aceştia porniră care încotro pe suprafața de betona, lăsând în urmă doar un grup de oficialități care pălăvrăgea agitat şi-l aştepta pe Drax să iasă.

Bond se uită la ceas: douăsprezece fără un sfert. „Grăbeşte-te, naiba să te ia!" îşi zise în sinea lui.

Repetă pentru a suta oară, în gând, cifrele pe care le învățase de la Gala în orele de înghesuială şi dureri ce urmară torturii cu abur şi, pentru a suta oară, îşi mişcă uşor membrele ca să-şi mențină sângele în mişcare.

— Pregăteşte-te, îi şopti la ureche Galei. Te simţi bine?

Mai mult îi simţi decât îi văzu zâmbetul când răspunse:

— Cât se poate de bine.

Gala îşi impuse să nu se gândească la picioarele pline de băşici şi la coborârea rapidă, dură prin tunelul de ventilaţie.

Mai jos de ei, uşa se închise cu un zdrăngănit urmat de declicul încuietorii; precedată de cinci paznici, silueta lui Drax apăru, păşind autoritar spre grupul de oficialităţi, având în mână foaia de hârtie cu cifrele mincinoase.

Bond se uită la ceas: 11:47.

— Acum! şopti el.

— Baftă! răspunse ea tot în şoaptă.

O mişcare sinuoasă, o zgârietură, o tăietură. Umerii lui se relaxau şi se contractau cu grijă; tălpile băşicate şi mânjite de sânge bâjbâiau după protuberanţele tăioase ale armăturilor de fier. Cu corpul plin de tăieturi, croindu-şi drum prin tunelul de doisprezece metri, Bond se rugă ca fata să aibă tăria de a suporta coborârea când îi va veni rândul ei.

O ultimă cădere de trei metri care-i zgudui şira spinării, un şut tras în grilaj, şi ajunse pe podeaua de oţel; porni în fugă spre scări, lăsând după el urme roşii de paşi şi picături de sânge scuturate de pe umerii deveniţi carne vie.

Lămpile fluorescente fuseseră stinse, dar lumina zilei se revărsa prin acoperişul deschis; albastrul cerului, combinat cu strălucirea intensă a soarelui, îi dădură impresia că aleargă prin interiorul unui safir uriaş.

Acul cel mare şi mortal din mijloc arăta de parcă ar fi fost din sticlă. Urcând năduşit şi gâfâind pe nesfârşita scară de fier, se uită în sus şi-i fu greu să-şi dea seama unde se termina botul rachetei, care se subţia treptat, şi unde începea cerul.

În tăcerea de pândă încordată ce învăluia marele glonț sclipitor, Bond auzi un ticăit rapid, mortal, ca tropăitul grăbit al unor tălpi minuscule de metal undeva, în corpul rachetei Moonraker. Sunetul umplea marea încăpere de oțel ca bătaia inimii în povestirea lui Poe și Bond știa că imediat ce Drax, în stația de lansare, apăsa pe butonul ce trimitea fascicolul radio, cale de două sute de metri, spre racheta aflată în așteptare, ticăitul va înceta brusc, se va auzi șuierul slab al combustibilului aprins, un vălătuc de aburi va ieși din turbine, după care va apărea jetul urlător de flăcări care va face racheta să se ridice încet și să pornească maiestuos pe gigantica-i traiectorie curbă a accelerației.

În fața lui apăru brațul subțiratic al podului rulant, pliat la perete; apăsă pe mâner și brațul începu să se întindă încet, în jos, spre pătratul abia vizibil pe învelișul scânteietor al rachetei care indica ușa către compartimentul giroscoapelor.

În patru labe, Bond traversă podul rulant chiar înainte ca pernele de cauciuc să se lipească de cromul lustruit. Văzu discul de mărimea unui șiling, la același nivel cu suprafața rachetei, exact așa cum i-l descrisese Gala. O apăsare, un declic și ușa minusculă se deschise pe resortul ei dur. Înăuntru. Atenție la cap. Mânerele lucioase de sub giroscoapele ca două flori de trandafir. Rotire. Răsucire. Fixare. Gata cu giroscopul simplu. Acum, cel dublu. Rotire. Răsucire. Cu cea mai mare blândețe. Și fixare. O ultimă privire. O privire spre ceas. Încă patru minute. „Nu intra în panică!" Ieșirea, declicul ușii. O goană ca de pisică. „Nu te uita în jos!" Podul rulant ridicat, lipit de perete cu un zăngănit. Și acum, pe scări în jos!

Tic-tic-tic-tic.

În timp ce cobora cu iuțeala fulgerului, Bond zări în treacăt fața încordată și albă a Galei, care ținea deschisă ușa exterioară a biroului lui

Drax. Doamne, cum îl mai durea tot corpul! Un ultim salt şi o întoarcere stângace spre dreapta. Zdrang! Gala închise uşa exterioară. Încă un zdrang şi fură înăuntru, străbătură încăperea, se băgară sub duş şi apa începu să susure pe trupurile lor îmbrăţişate, care respirau gâfâit.

Dincolo de toate zgomotele, inclusiv cel al bătăii propriei inimi, Bond auzi prin peretele subţire al băii pârâitul subit al paraziţilor şi apoi vocea comentatorului BBC venind dinspre radioul cel mare din biroul lui Drax, aflat la câţiva centimetri de ei. Gala fusese, din nou, cea care-şi adusese aminte de radioul lui Drax şi găsise timp să regleze frecvenţa în timp ce Bond se ocupa de giroscoape.

— ... să fie o întârziere de cinci minute, rosti vocea vioaie, emoţionată. Sir Hugo s-a lăsat convins să spună câteva cuvinte la microfon.

Bond opri duşul şi auzi vocea mai clar.

— Pare foarte încrezător. Tocmai spune ceva la urechea ministrului şi râd amândoi. Mă întreb ce i-a spus. A, iată-l pe colegul meu, cu ultimul buletin meteorologic de la Ministerul Aviaţiei. Ce spune? Vreme perfectă la toate altitudinile. Excelent! Aici, jos, e categoric o zi minunată. Ha-ha! Mulţimile acelea din depărtare, de lângă sediul pazei de coastă, se vor bronza de minune. Cred că sunt cu miile. Ce-ai spus? Douăzeci de mii? Eh, aşa şi arată. Plaja Walmer e şi ea ticsită. Toată suflarea din Kent pare să fi ieşit din case. Ne va înţepeni rău gâtul tuturor, mă tem! Mai rău ca la Wimbledon. Ha-ha! Hei, ce se întâmplă acolo, lângă debarcader? Pe Zeus, tocmai a ieşit la suprafaţă un submarin! Ce mai privelişte! Una dintre cele mai măreţe de la noi, aş spune. Echipa lui Sir Hugo e şi ea acolo, la debarcader, aliniată de parcă ar fi la paradă. Un grup magnific. Acum urcă la bord unul câte unul. Ce disciplină perfectă! Probabil că e ideea Amiralităţii: să le ofere o

tribună specială, pe apele Canalului. Splendid spectacol! Aş vrea să-l puteţi vedea cu toţii. Sir Hugo vine acum spre noi. Vă va vorbi peste câteva clipe. Un om de înaltă clasă! Toţi cei din staţia de lansare îl aclamă. Sunt sigur că tuturor ne vine să-l aclamăm astăzi! Se apropie de staţia de lansare. Văd soarele făcând să scânteieze botul rachetei Moonraker, departe, în spatele lui. Se zăreşte doar un pic din ea, mai sus de marginea hangarului. Sper să aibă cineva un aparat de fotografiat. Iată-l acum... Sir Hugo Drax.

Bond privi chipul Galei, de pe care picura apa. Uzi până la piele şi sângerând, stăteau îmbrăţişaţi, amuţiţi şi tremurând uşor de furtuna emoţiilor. Li se întâlniră privirile şi rămaseră aşa, cu ochii lipsiţi de expresie.

— Maiestatea Voastră, locuitori ai Angliei, bărbaţi şi femei, rosti vocea ca un mârâit de catifea. Sunt pe cale să schimb cursul istoriei Angliei. (O pauză.) Peste câteva minute, viaţa voastră, a tuturor va fi schimbată, hm, drastic în unele cazuri, de ăă... impactul rachetei Moonraker. Sunt foarte mândru şi încântat de faptul că soarta m-a ales, dintre toţi concetăţenii mei, să trimit această săgeată a răzbunării spre cer şi astfel să proclam pe vecie şi în faţa întregii lumi puterea patriei mele. Nădăjduiesc ca această ocazie să rămână pentru totdeauna un avertisment: soarta duşmanilor ţării mele va fi scrisă în ţărână, în cenuşă şi... (pauză) în sânge. Acum vă mulţumesc tuturor pentru atenţie şi sper sincer că aceia dintre voi care veţi putea, veţi repeta diseară cuvintele mele copiilor voştri, dacă-i aveţi.

Din aparat se auzi un ropot cam şovăitor de aplauze, apoi vocea vioaie a comentatorului.

— A fost Sir Hugo Drax, spunându-vă câteva cuvinte din staţia de lansare, înainte să meargă la butonul de pe perete care va lansa racheta Moonraker. A fost prima oară când a vorbit

în public. Foarte, hm, direct! Spune lucrurilor pe nume. Totuşi, mulţi dintre noi vor spune că nu e nimic rău în asta. Acum e timpul să-i dau microfonul expertului, căpitanul Tandy de la Ministerul Aprovizionării, care vă va descrie lansarea propriu-zisă a rachetei Moonraker. După aceea îl veţi auzi pe Peter Trimble, vorbind de pe HMS[1] Merganzer, una din navele de patrulă ale securităţii maritime, descriind ce se petrece în zona ţintei. Căpitanul Tandy.

Bond se uită la ceas şi-i spuse Galei:

— Mai e doar un minut. Doamne, ce-aş vrea să pun mâna pe Drax!

Luă săpunul şi rupse din el câteva bucăţi.

— Uite, bagă-ţi astea în urechi când e momentul. Zgomotul va fi îngrozitor. Nu ştiu cum va fi cu temperatura. Nu va dura mult, aşa că e posibil ca pereţii de oţel să reziste.

Gala îl privi şi-i zâmbi.

— Dacă mă ţii în braţe, nu va fi prea rău.

— ... acum, Sir Hugo stă cu mâna pe buton şi priveşte cronometrul.

— ZECE, interveni altă voce, puternică şi sonoră ca dangătul unui clopot.

Bond porni duşul şi apa începu să se prelingă susurând peste ei, îmbrăţişaţi.

— NOUĂ, anunţă vocea celui care urmărea acele ceasului.

— ... operatorii radar urmăresc ecranele. Pe ele se vede doar o masă de linii ondulate...

— OPT.

— ... toţi poartă dopuri de protecţie în urechi. Buncărul ar trebui să fie indestructibil. Zidurile de beton au grosimea de patru metri. Acoperiş piramidal, gros de nouă metri în punctul...

— ŞAPTE.

[1] Abreviere de la „Her Majesty's Ship", „Nava Maiestăţii Sale" (en.).

— ... mai întâi, fascicolul radio va opri mecanismul temporizator al turbinelor şi asta va porni un mecanism ca o morişcă. Acesta se va aprinde ca un artificiu...

— ŞASE.

— ... valvele se vor deschide. Combustibil lichid. Formulă secretă. Extraordinară. Dinamită. Se revarsă din rezervoarele de combustibil...

— CINCI.

— ... aprins de mecanismul ca o morişcă atunci când combustibilul ajunge la motorul rachetei...

— PATRU.

— ... între timp, peroxidul şi permanganatul s-au combinat, au produs abur şi pompele turbinelor încep să funcţioneze...

— TREI.

— ... pompând combustibilul aprins prin motor, pe la coada rachetei, în tunelul de evacuare. O căldură imensă... 3 500 grade...

— DOI.

— ... Sir Hugo e pe punctul de a apăsa butonul. Se uită afară prin ferestruica foarte îngustă. A transpirat pe frunte. O tăcere absolută aici. O tensiune cumplită.

— UNU.

Nimic, în afară de zgomotul apei ce se revărsa constant pe cele două trupuri strâns îmbrăţişate.

— FOC!

Strigătul îl făcu pe Bond să-şi simtă dintr-o dată inima în gât. O simţi pe Gala cum se cutremură. Tăcere. Nimic în afară de susurul apei...

— ... Sir Hugo a plecat din staţia de lansare. Se îndreaptă calm spre marginea falezei. Atât de încrezător! A păşit pe elevator şi coboară. Desigur! Probabil că merge la submarin. Ecranul televizorului arată puţin abur ieşind din coada rachetei. Încă vreo câteva clipe. Da, Sir Hugo e pe debarcader. S-a uitat înapoi şi a ridicat braţul în aer. Bunul Sir Hu...

Bond şi Gala auziră un bubuit slab. Mai puternic. Şi mai puternic! Pardoseala de gresie începu să tremure sub picioarele lor. Un urlet de uragan care parcă-i pulveriza. Pereţii se cutremurau, scoţând aburi. Picioarele lor începură să scape de sub control, din cauza mişcărilor dezordonate ale trunchiului. „Ţine-o în picioare. Ţine-o în picioare. Opreşte-l! Opreşte-l!! OPREŞTE ZGOMOTUL ĂSTA!!!"

„Hristoase, am să leşin!" îşi zise Bond. Apa clocotea. „Trebuie s-o opresc. Am reuşit. Ba nu! S-a spart ţeava. Abur, miros, fier, vopsea. Scoate-o de aici! Scoate-o de aici!! Scoate-o de aici!!!"

Apoi se lăsă tăcerea. Genul de tăcere pe care o poţi pipăi, prinde în braţe, strânge tare. Se aflau pe jos, în biroul lui Drax. Numai lumina din baie rămăsese aprinsă, iar fumul începea să se împrăştie. Miros scârbos de fier şi vopsea încinse la maximum, absorbit de aparatul de aer condiţionat. Peretele de oţel e bombat spre ei, ca o băşică uriaşă. Gala are ochii deschişi şi zâmbeşte. Dar racheta... ce s-a întâmplat? Londra? Marea Nordului? Radioul! Pare nevătămat. Bond scutură din cap şi auzul i se limpezi treptat. Îşi aminti de bucăţile de săpun şi le scoase.

— ... dincolo de bariera sonică. Se află exact în centrul ecranului radar. O lansare perfectă. Mă tem că n-aţi putut auzi nimic din cauza zgomotului. A fost extraordinar! Mai întâi, o imensă flacără ieşind din faleză, prin tunelul de evacuare, după care ar fi trebuit să vedeţi cum iese încet din cupolă botul rachetei. Şi a apărut, ca un imens creion argintiu, stând perfect dreaptă pe coloana imensă de flăcări, ridicându-se încet în aer, iar flăcările s-au răspândit pe sute de metri, pe suprafaţa betonată. Probabil că urletul ne-ar fi distrus microfoanele! Din faleză s-au rupt bucăţi mari, iar betonul arată ca o pânză de păianjen. O vibraţie teribilă! Şi racheta urca tot mai repede şi mai repede. O sută şaizeci

de kilometri la oră. O mie șase sute. Și... (Se întrerupse.) Ce spui? Serios?! Și acum se deplasează cu peste șaisprezece mii de kilometri la oră! Se află la o înălțime de patru sute optzeci de kilometri. N-o mai putem auzi, desigur. Am putut doar să-i vedem flacăra timp de câteva secunde. Ca o stea. Sir Hugo e cu siguranță foarte mândru. Acum se află în apele Canalului. Submarinul a plecat ca o rachetă, ha-ha, probabil că merge cu peste treizeci de noduri. Are un siaj uriaș. Acum a depășit East Goodwins și se îndreaptă spre nord. Va ajunge în curând în dreptul navelor de patrulă. Acestea vor avea imagini ale lansării și ale aterizării. O surpriză, această apariție a submarinului. Nimeni din cei de aici n-a avut habar de ea. Chiar și autoritățile navale par puțin perplexe. Comandantul-șef Nore a vorbit cu autoritățile. Dar asta e tot ce vă pot spune de aici; vă las în seama lui Peter Trimble, de la bordul HMS Merganzer, undeva în largul Coastei de Est.

În afară de respirație, nimic nu arăta că cele două trupuri inerte din balta de apă de pe podea erau vii, dar urechile lor cu timpanele năucite se agățară cu disperare de pârâitul paraziților ce se auzi câteva clipe dinspre dulapul metalic, bășicat. Urma verdictul asupra trudei lor.

— Vă vorbește Peter Trimble. E o dimineață – ăă, adică după-amiază – foarte frumoasă aici, la nord de Goodwins Sands. Marea e netedă ca oglinda. Niciun pic de vânt, soarele strălucește. Și s-a anunțat că în zona-țintă nu există ambarcațiuni. E adevărat, domnule comandant Edwards? Da, căpitanul spune că nu există niciuna. Pe ecranele radar n-a apărut deocamdată nimic. Nu am voie să vă spun de la ce distanță ar trebui s-o vedem – securitatea, înțelegeți. Dar vom surprinde racheta doar pentru o fracțiune de secundă. Nu-i așa, căpitane? Ținta tocmai apare pe ecran. De pe punte nu poate fi văzută, desigur. Trebuie să se afle la aproximativ o sută zece kilometri nord

de poziția noastră. Am putut vedea ridicarea rachetei Moonraker. O imagine extraordinară! Şi un zgomot precum tunetul. O flacără lungă ieşind din coadă. Ne aflam la vreo şaisprezece kilometri distanță, dar era imposibil să nu vedem lumina. Da, căpitane? A, da, înțeleg! Hm, e foarte interesant! Un submarin mare se apropie cu repeziciune. Poziția lui curentă e la vreun kilometru şi jumătate de noi. Presupun că e cel la bordul căruia se spune că s-ar afla Sir Hugo şi oamenii lui. Nouă, celor de aici nu ni s-a spus nimic despre submarin. Căpitanul Edwards spune că nu răspunde la luminile de semnalizare. N-a arborat niciun drapel. Foarte misterios! Da, acum îl văd foarte clar cu binoclul. Am schimbat cursul pentru a-l intercepta. Căpitanul spune că nu e de-al nostru, crede că e străin. Hopa! Şi-a arborat drapelul. Ce-i asta? Cerule mare! Căpitanul spune că e rusesc! Ca să vezi! Iar acum şi-a strâns drapelul şi se scufundă. Bang! Ați auzit? Am tras un foc peste prova lui, dar a dispărut. Operatorul dispozitivului de detecție a submarinelor spune că sub apă se deplasează chiar mai repede. Douăzeci şi cinci de noduri. Extraordinar! Ei bine, în apă nu poate vedea mare lucru, dar acum se află chiar în zona-țintă. Douăsprezece minute după ora amiezei. Racheta Moonraker trebuie să fi schimbat cursul şi să fie în coborâre, de la o mie şase sute de kilometri. Viteza la coborâre, şaisprezece mii de kilometri la oră. Va sosi din clipă-n clipă. Sper că nu se va produce o tragedie! Submarinul rusesc se află în zona periculoasă. Operatorul radarului ridică mâna; asta înseamnă că racheta trebuie să apară. Soseşte. SOSEŞTE!... Pfu! Nici măcar o şoaptă. DUMNEZEULE! Ce-i acolo? Păzea! Păzea! O explozie cumplită. Un nor negru se ridică în aer. Vine spre noi un val imens, un zid uriaş de apă... S-a zis cu submarinul. Dumnezeule! E aruncat din apă cu burta în sus. Vine. VINE!...

Ora zero plus

— ... Două sute de morți până-n momentul de față și cam tot atâția dispăruți, spuse M. Încă mai sosesc rapoarte de pe Coasta de Est și avem veşti proaste din Olanda. Le-am încălcat serios liniile maritime de apărare. Cea mai mare parte a pierderilor noastre s-a înregistrat în rândul navelor de patrulă. Două dintre ele s-au scufundat, una fiind Merganzer. Comandantul lipseşte. La fel și tipul de la BBC. Navele-far Goodwins și-au rupt ancorele. Încă n-avem veşti din Belgia și nici din Franța. Vom avea de plătit cu vârf și îndesat când se limpezesc toate.

Era după-amiază, a doua zi după lansarea rachetei, și Bond, cu un baston cu vârf de cauciuc rezemat de scaun, se afla din nou în locul de unde pornise – de cealaltă parte a mesei de lucru la care şedea bărbatul cel calm, cu ochi cenuşii și reci, care-l invitase la cină și la o partidă de cărți cu un secol în urmă.

Era plin de bandaje pe sub haine. Ori de câte ori își mişca tălpile, stârnea o durere arzătoare de-a lungul picioarelor. Pe obrazul stâng și pe şaua nasului se vedea o dâră de un roşu aprins, iar unguentul cu tanin lucea în lumina ferestrei. Ținea cu stângăcie o țigară în mâna înmănuşată – în mod incredibil, M. îl invitase să fumeze.

— Vreo veste despre submarin, domnule?

— L-au localizat, spuse M. cu satisfacție. Zace pe o parte, la vreo cincizeci de metri adâncime.

Nava de salvare care ar fi trebuit să caute rămăşiţele rachetei se află acum deasupra lui. Scafandrii au coborât până acolo, dar n-au primit niciun răspuns la semnalele ciocănite în cocă. Ambasadorul sovietic a fost azi-dimineaţă la Ministerul de Externe; am înţeles că a spus că un submarin-salvare de-al lor din Marea Baltică e pe drum, dar noi am replicat că nu putem aştepta, fiindcă epava prezintă un pericol pentru navigaţie, spuse M. cu un chicotit. Lucru care s-ar dovedi adevărat, aş zice, dacă s-ar întâmpla să navigheze cineva prin Canal la cincizeci de metri adâncime. Dar mă bucur că nu sunt membru al Cabinetului, adăugă el sec. Cabinetul e în şedinţă, cu mici întreruperi, încă de la sfârşitul transmisiunii. Vallance a ajuns la avocaţii din Edinburgh înainte ca aceştia să deschidă mesajul adresat de Drax lumii. Înţeleg că e un document extraordinar – parcă l-ar fi scris Iehova! Vallance l-a dus aseară la Cabinet şi a rămas la reşedinţa prim-ministrului ca să furnizeze informaţiile lipsă.

— Ştiu, zise Bond. M-a tot sunat la spital pentru detalii, până după miezul nopţii. Abia dacă puteam să judec, la câte hapuri băgaseră doctorii în mine! Ce se va întâmpla?

— Vor încerca muşamalizarea cea mai mare din istorie, spuse M. O grămadă de explicaţii ştiinţifice plictisitoare cum că numai jumătate din combustibil s-a consumat. O explozie neaşteptat de puternică la impact. Se vor plăti compensaţii integrale. Pierderea tragică a lui Sir Hugo Drax şi a echipei acestuia. Un mare patriot. Pierderea tragică a unuia dintre submarinele Maiestăţii Sale. Cel mai recent model experimental. Ordine înţelese greşit. Foarte trist. Din fericire, avea la bord doar un echipaj minim. Rudele vor fi informate. Pierderea tragică a reporterului BBC. O inexplicabilă eroare – confundarea însemnelor Marinei Regale drept drapelul sovietic. Aspect

foarte similar. Însemnele Marinei Regale, recuperate de pe epavă.

— Dar cum rămâne cu explozia atomică? întrebă Bond. Radiații, praf atomic și toate celelalte, celebrul nor în formă de ciupercă – de bună seamă că asta va fi o problemă.

— Se pare că nu-i îngrijorează prea tare. Norul va fi descris ca având forma firească după o explozie de proporțiile respective. Cei de la Ministerul Aprovizionării cunosc toată povestea – a trebuit să fie informați. Oamenii lor au fost toată noaptea pe Coasta de Est, cu detectoare Geiger, și deocamdată n-a venit niciun raport pozitiv. (M. zâmbi cu răceală.) Firește, norul va trebui să coboare undeva, dar, printr-o coincidență fericită, puținul vânt care este îl împinge spre nord. Înapoi acasă, am putea spune.

Bond zâmbi, deși asta-i provoca dureri.

— Înțeleg. Cât de potrivit!

— Desigur, vor circula niște zvonuri neplăcute, continuă M. luându-și pipa și apucându-se s-o umple. Deja au apărut. O mulțime de oameni au văzut cum tu și domnișoara Brand ați fost scoși din bază pe targă. Mai e și procesul înaintat de firma Bowaters împotriva lui Drax pentru pierderea acelei cantități mari de hârtie de ziar. Se va face o investigație cu privire la tânărul care a fost omorât în Alfa-Romeo. Și cineva va trebui să explice cumva rămășițele mașinii tale, între care s-a găsit (se uită acuzator la Bond) un Colt cu țeavă lungă. Și mai există Ministerul Aprovizionării. Vallance a trebuit să convoace ieri câțiva oameni de-ai lor ca să-l ajute la curățarea casei din strada Ebury. Însă oamenii aceia sunt instruiți să păstreze secrete; de la ei nu se va scurge nicio informație. Firește că va fi o treabă riscantă – așa sunt întotdeauna minciunile mari. Dar ce alternativă avem? Necazuri cu Germania? Război cu Rusia? O mulțime de oameni, de o parte și de alta a Atlanticului, s-ar bucura de un astfel de pretext.

M. se opri ca să-şi aprindă pipa, după care continuă meditativ:

— Dacă povestea rezistă, nu vom ieşi prea prost. Ne doream oricum să punem mâna pe un submarin sovietic de mare viteză şi ne vom bucura de indiciile pe care le vom putea afla despre bombele lor atomice. Ruşii ştiu că noi ştim că manevra lor riscantă a eşuat. Malenkov încă nu s-a instalat prea sigur pe locul lui, aşa că asta ar putea să însemne o nouă revoltă la Kremlin. În ce-i priveşte pe nemţi... Ei bine, ştiam cu toţii că există în continuare nazism din belşug, aşa că povestea asta va determina Cabinetul să fie o idee mai prudent în ce priveşte reînarmarea Germaniei. Şi, drept consecinţă minoră, adăugă el cu un zâmbet ironic, îi uşurează nitel munca lui Vallance pe viitor – şi pe a mea, la drept vorbind. Politicienii ăştia nu înţeleg că epoca atomică a dat naştere celui mai mortal sabotor din istoria lumii – bărbatul mărunţel cu valiza cea grea.

— Presa va înghiţi povestea? întrebă Bond cu îndoială.

M. ridică din umeri.

— Prim-ministrul s-a întâlnit cu editorii azi-dimineaţă, spuse el apropiind încă un chibrit de căuşul pipei. Din câte înţeleg, până acum i-a mers. Dacă, ulterior, zvonurile se înrăutăţesc, probabil că va trebui să se întâlnească din nou cu ei şi să le spună o parte din adevăr. Şi atunci vor face ceea ce se cuvine. O fac întotdeauna când e important. Principalul e să câştigăm timp şi să fie ţinuţi la respect agitatorii. Deocamdată, toţi sunt atât de mândri de Moonraker, încât nu cercetează prea îndeaproape ce n-a mers.

Se auzi un ţârâit moale dinspre intercomul de pe biroul lui M. şi un bec rubiniu se aprinse şi se stinse. M. ridică receptorul şi se aplecă spre aparat.

— Da?

Ascultă câteva clipe.

– Îl preiau pe linia Cabinetului.

Ridică receptorul telefonului alb din cele patru înşirate pe masa lui.

– Da. La telefon. (Ascultă.) Da, domnule. Încheiat.

M. apăsă butonul aparatului de bruiaj şi lipi strâns receptorul de ureche, astfel că Bond nu putea să audă niciun sunet. Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia M. pufăi când şi când din pipa ţinută în mâna stângă; apoi scoase pipa din gură.

– Sunt de acord, domnule. (Ascultă din nou.) Ştiu că omul meu ar fi foarte mândru, domnule. Dar, fireşte, avem o regulă. (M. se încruntă.) Dacă-mi e îngăduit s-o spun, domnule, cred că nu ar fi deloc înţelept. (Ascultă, apoi se însenină la faţă.) Mulţumesc, domnule! În ce-l priveşte pe Vallance, desigur, el nu are aceeaşi problemă şi fata ar merita cel puţin atât. (O pauză.) Înţeleg. Se va face. (Altă pauză.) Sunteţi foarte amabil, domnule.

M. puse în furcă receptorul alb şi comută butonul aparatului de bruiaj în poziţia *„en clair"*. Continuă să se uite câteva clipe la telefon, de parcă s-ar fi îndoit de conţinutul convorbirii, apoi îşi roti scaunul cu faţa spre fereastră şi privi gânditor afară.

În încăperea tăcută, Bond se mişcă pe scaun ca să alunge durerea ce începea să i se strecoare din nou în trup. Acelaşi porumbel ca luni – sau poate altul – veni să se odihnească pe pervaz cu aceeaşi fluturare de aripi. Se plimbă încoace şi-ncolo, dând din cap şi gângurind, după care decolă spre copacii din parc. Din depărtare venea murmurul somnoros al traficului.

„Cât de aproape de muţenia totală a fost!" se gândi Bond. Nu lipsise mult ca acum să existe doar clopotele îndepărtate ale ambulanţelor, sub un oribil cer negru-portocaliu, duhoarea incendiilor, ţipetele oamenilor captivi în clădiri. Inima

cu bătaie blândă a Londrei, redusă la tăcere vreme de o generație. Și o întreagă generație de londonezi morți pe străzi, printre ruinele unei civilizații care poate că nu și-ar fi revenit cu secolele.

Toate astea s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi existat un om care trișa disprețuitor la cărți ca să alimenteze focul orgoliului său nebun; dacă n-ar fi existat rigidul președinte al clubului Blades, care l-a mirosit; dacă n-ar fi existat M., care a acceptat să-și ajute un prieten; dacă n-ar fi existat lecțiile de la un trișor la cărți pe care Bond și le amintea pe jumătate; dacă n-ar fi existat precauțiile lui Vallance; dacă n-ar fi existat mintea prițeută la cifre a Galei; dacă n-ar fi existat un întreg tipar de circumstanțe minuscule, un întreg tipar al norocului.

Al cui tipar?

Se auzi un scârțâit strident când M. își roti scaunul. Bond se concentră din nou, cu grijă, la ochii cenușii din fața lui.

— La telefon era prim-ministrul, zise M. pe un ton aspru. Spune că vrea ca tu și domnișoara Brand să plecați din țară. (M. plecă ochii și privi impasibil căușul pipei.) Amândoi trebuie să plecați nu mai târziu de mâine după-amiază. Prea mulți oameni implicați în cazul ăsta știu cum arătați. Ar putea să pună lucrurile cap la cap când văd în ce hal sunteți amândoi. Duceți-vă unde vreți. Fără limită de cheltuieli, pentru amândoi. Orice valută vreți. Voi anunța la casierie. Rămâneți în străinătate o lună, dar fiți discreți. În mod normal ați pleca în după-amiaza asta, numai că fata are o întâlnire fixată pentru mâine dimineață la unsprezece. La Palat. Decorarea imediată cu Crucea George. Nu va apărea în presă decât după Anul Nou, firește. Mi-ar plăcea s-o cunosc într-o bună zi. Trebuie să fie o fată de ispravă. La drept vorbind... (Expresia lui M. când ridică privirea era imposibil de descifrat.) Prim-ministrul se gândise la ceva și pentru tine. A uitat că nu

facem lucruri de felul ăsta aici. Aşa că mi-a cerut să-ţi mulţumesc în numele lui. A spus nişte lucruri frumoase despre Serviciu. Foarte amabil din partea lui.

M. îi oferi unul din zâmbetele lui rare, care-i luminau într-o clipă faţa cu o căldură radioasă. Bond îi zâmbi la rândul lui. Înţelegeau amândoi lucrurile care trebuiau să rămână nerostite.

Bond ştia că a sosit timpul să plece, aşa că se ridică.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule! Şi mă bucur pentru faţă.

— În regulă, replică M. pe ton de concediere. Eh, asta-i tot. Ne vedem peste o lună. A, şi apropo, treci prin biroul tău, adăugă el degajat. Vei găsi ceva din partea mea. O mică amintire.

James Bond coborî cu liftul şi porni şchiopătat pe coridorul familiar, spre biroul lui. Când intră, o găsi pe secretară aranjând nişte hârtii pe masa de lucru aflată alături de a sa.

— Se întoarce zero-zero opt?

— Da, răspunse ea zâmbind fericită. Vine cu avionul în seara asta.

— Eh, mă bucur că nu vei fi singură! spuse Bond. Eu plec din nou.

— Oh! exclamă ea aruncând o privire scurtă spre faţa lui şi uitându-se imediat în altă parte. După cum arătaţi, s-ar zice că aveţi nevoie de odihnă.

— De asta voi şi avea parte. O lună de exil. (Se gândi la Gala.) Va fi o vacanţă sută la sută. Ai ceva pentru mine?

— Maşina cea nouă vă aşteaptă jos. Am inspectat-o. Omul a spus că aţi comandat-o azi-dimineaţă, ca s-o testaţi. Arată minunat. A, şi aveţi un pachet trimis de la biroul lui M. Să-l desfac?

— Da, te rog.

Bond se aşeză la masa de lucru şi se uită la ceas: ora cinci. Se simţea obosit. Ştia că se va

simți obosit timp de câteva zile. Avea reacția asta de fiecare dată la sfârșitul unei misiuni urâte, după zilele de nervi încordați, tensiune și frică.

Secretara lui se întoarse cu două cutii de carton ce păreau grele și le așeză pe masa lui. Bond o deschise pe prima, iar când văzu ambalajul unsuros știu la ce să se aștepte.

În cutie era o carte de vizită; o luă și citi cuvintele scrise cu cerneala verde folosită de M.: „S-ar putea să ai nevoie de ele." Semnătura lipsea.

Bond desfăcu hârtia și luă în mână pistolul Beretta lucitor, nou-nouț. O amintire. Nu. Un lucru care să-l ajute să nu uite. Ridică din umeri și băgă arma în tocul gol de sub haină. Se ridică în picioare cu mișcări stângace și-i spuse secretarei:

— În cealaltă cutie vei găsi un Colt cu țeavă lungă. Păstrează-l până mă întorc; pe urmă am să-l iau la poligon și am să-l testez.

Se duse la ușă.

— La revedere, Lil! Transmite-i salutări lui zero-zero opt și spune-i să aibă grijă de tine. Eu voi fi în Franța. Departamentul S. va avea adresa. Dar numai pentru urgențe.

— Cât de mari urgențe? întrebă ea zâmbind.

Bond râse scurt.

— Orice invitație la un joc calm de bridge.

Ieși șchiopătând și închise ușa în urma lui.

Bentley-ul Mark VI din 1953 avea o caroserie generoasă, vopsită în cenușiul navelor de război, ca vechiul Bentley cu patru cilindri în V înmormântat într-un cimitir de mașini din Maidstone. Tapițeria din piele bleumarin luxoasă pufni când Bond urcă stângaci lângă pilotul de încercări.

Jumătate de oră mai târziu, pilotul îl ajută să coboare în dreptul porții parcului Queen Anne de pe aleea Birdcage.

— Dacă vreți, domnule, o putem face să atingă viteze mai mari. Dacă ne-o dați înapoi pentru

două săptămâni, o putem regla ca să treacă bine de o sută şaizeci.

— Mai târziu, spuse Bond. O cumpăr. Cu o condiție: s-o duci la terminalul feribotului din Calais până mâine seară.

Pilotul de încercări zâmbi larg.

— S-a făcut! O duc eu însumi. Ne vedem pe chei, domnule!

— Foarte bine. Ia-o uşor pe A20. Şoseaua spre Dover e primejdioasă în ultima vreme.

— Nu vă faceți griji, domnule, replică pilotul gândindu-se că clientul lui e cam bleg, chiar dacă părea să știe o mulțime despre automobile. Floare la ureche!

— Nu chiar în fiecare zi, replică Bond zâmbind. Ne vedem la Calais.

Fără să mai aştepte un răspuns, porni şchiopătând, sprijinindu-se de baston, prin dârele prăfoase de lumină solară ce se strecurau printre copacii parcului. Se aşează pe o bancă în dreptul insulei de pe lac, îşi scoase tabachera şi aprinse o țigară. Se uită la ceas: şase fără cinci. Îşi aduse aminte că era genul de fată punctuală. Rezervase masa din colț pentru cină. Şi apoi? Dar mai întâi vor face planuri pe îndelete, savuros. Ce i-ar plăcea ei? Unde ar vrea să meargă? Unde fusese până atunci? În Germania, desigur. Franța? Să ocolească Parisul; puteau să-l vadă la întoarcere. Să meargă cât de departe reuşesc în prima seară, departe de Pas de Calais. Exista ferma aceea cu mâncare minunată, între Montreuil şi Etaples. Apoi coborârea rapidă până la Loara. Micile localități din apropierea fluviului, câteva zile. Nu oraşele cu castele. Locuri precum Beaugency, de exemplu. Pe urmă spre sud, încet, alegând mereu drumurile din vest, evitând viața de cinci stele. Explorând alene. Bond se scutură. Ce să exploreze? Să se exploreze unul pe altul? Începea să aibă intenții serioase în privința fetei?

— James!

Era o voce clară, înaltă, cam neliniştită – nu vocea la care se aşteptase. Ridică privirea. Fata stătea la câțiva paşi de el. Observă că purta o beretă neagră, aşezată într-un unghi elegant, şi că arăta incitant şi misterios, ca o persoană pe care o vezi pe şosea în străinătate, singură într-o maşină decapotată, o persoană de neatins şi mai dezirabilă decât toate cele pe care le-ai cunoscut vreodată. O persoană care merge să facă dragoste cu altcineva. O persoană care nu e pentru tine.

Se ridică, se prinseră de mâini. Ea se desprinse prima. Nu se aşeză.

— Aş vrea să fii de faţă mâine, James!

Îl privea cu nişte ochi blânzi. Blânzi, dar cumva evazivi, îşi zise el. Zâmbi.

— Mâine dimineaţă sau mâine seară?

— Nu fi ridicol! râse ea, roşind. La Palat.

— Ce faci după aceea?

Ea îl privi cu atenţie. De ce-i amintea? De privirea gen Morphy? Privirea pe care o ţintise asupra lui Drax la acel ultim rober, la Blades? Nu. Nu chiar. Mai exista ceva în ea. Duioşie? Regret?

Fata se uită peste umărul lui. Bond se întoarse. La o sută de metri de ei se afla un bărbat tânăr, cu păr blond tuns scurt. Stătea cu spatele spre ei şi pierdea timpul, fără ocupaţie. Bond se întoarse spre Gala; ea îl privi drept în ochi şi zise încet:

— Mă mărit cu bărbatul acela. Mâine după-amiază.

Adăugă, de parcă n-ar fi fost necesară nicio altă explicaţie:

— Îl cheamă Vivian şi e detectiv inspector.

— Ah! făcu Bond, zâmbind rigid. Înţeleg.

Tăcură câteva clipe, ferindu-şi privirea unul de altul.

Şi totuşi, de ce să se fi aşteptat la altcineva? Un sărut. Contactul a două trupuri înfricoşate agăţându-se unul de altul în toiul primejdiei. Nu

existase nimic mai mult. Şi ar fi trebuit să-şi dea seama, după inelul de logodnă. De ce presupusese automat că-l purta doar ca să-l ţină pe Drax la respect? De ce-şi imaginase că fata avea aceleaşi dorinţe şi planuri ca şi el?

Şi acum? se întrebă Bond. Ridică din umeri, ca să alunge durerea eşecului – durerea eşecului, care e mult mai puternică decât plăcerea reuşitei. Replica de ieşire din scenă. Trebuia să iasă din viaţa acestor doi tineri şi să-şi ducă altundeva inima cea rece. Nu trebuia să existe regrete. Nici sentimentalisme false. Trebuia să joace rolul la care se aştepta fata. Omul de lume dur. Agentul Secret. Omul care e doar o siluetă.

Ea îl privea neliniştită, aşteptând să se elibereze de străinul care încercase să-i pătrundă în inimă. Bond îi zâmbi cu căldură.

— Sunt gelos! Aveam alte planuri pentru tine, pe mâine seară.

Îi zâmbi şi ea, recunoscătoare pentru ruperea tăcerii.

— Ce planuri?

— Aveam de gând să te duc la o fermă din Franţa, unde, după o cină excelentă, aveam de gând să aflu dacă e adevărat ceea ce se spune despre ţipătul trandafirului.

Ea râse.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot face pe plac. Dar există trandafiri din belşug care aşteaptă să fie culeşi.

— Da, presupun că da, spuse Bond. Atunci rămas-bun, Gala.

Îi întinse mâna.

— Rămas-bun, James.

O atinse pentru ultima oară, după care îşi întoarseră spatele şi plecară, fiecare la viaţa lui.

Cuprins

Partea întâi – Luni

CAPITOLUL 1: Documente secrete.....5
CAPITOLUL 2: Regele columbitului.....16
CAPITOLUL 3: Despuiere, burtă etc. 26
CAPITOLUL 4: „Ochiul lucitor" 36
CAPITOLUL 5: Cina la Clubul Blades 50
CAPITOLUL 6: Partidă de cărți cu un necunoscut..... 60
CAPITOLUL 7: Prestidigitație..... 69

Partea a doua – Marți, miercuri

CAPITOLUL 8: Telefonul roşu.....78
CAPITOLUL 9: De aici preiei tu.....86
CAPITOLUL 10: Agentul secției speciale 93
CAPITOLUL 11: Stofă de polițistă 103
CAPITOLUL 12: Racheta Moonraker 113
CAPITOLUL 13: Reflecții despre răposat.....122
CAPITOLUL 14: Mâncărici la degete 131
CAPITOLUL 15: Dreptate dură 139
CAPITOLUL 16: O zi de aur 148
CAPITOLUL 17: Presupuneri nebuneşti.....161

Partea a treia – Joi, vineri

CAPITOLUL 18: Sub lespedea plată.....172
CAPITOLUL 19: Persoană dispărută.....183
CAPITOLUL 20: Mutarea lui Drax 193
CAPITOLUL 21: „Persuadatorul" 203
CAPITOLUL 22: Cutia Pandorei 211
CAPITOLUL 23: Ora zero minus 221
CAPITOLUL 24: Ora zero 234
CAPITOLUL 25: Ora zero plus 244

Bond se opri, la un pas de a fi luat de valul poveștii acestui om extraordinar.

– Da, spuse M. „O schimbare: pace pentru epoca noastră". Îmi amintesc titlul din ziar. Cu un an în urmă. Iar acum, racheta e aproape gata. „Moonraker". Și judecând după tot ce aud, racheta aceea ar trebui să facă într-adevăr ce susține Drax că va face. E foarte bizar!

Tăcu iarăși, privind pe fereastră; după o vreme se întoarse spre Bond, care ședea de cealaltă parte a mesei sale de lucru, și rosti rar:

– Cam asta e. Nu știu mult mai multe decât tine. O poveste minunată. Un om extraordinar.

Se opri, reflectând și ciocănindu-și dinții cu coada pipei.

– Există un singur lucru... rosti el.

– Care anume, domnule? întrebă Bond.

M. păru să se hotărască; răspunse privindu-și blajin agentul:

– Sir Hugo Drax trișează la cărți.

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-3-4

RECOMANDAT DE

Spy